

Giới thiệu Dê Ác Đánh Sói

Dê Ác Đánh Sói của tác giả Cổ Linh là câu chuyện xoay quanh cuộc sống của hai người từ khi nàng gặp được hắn và quyết định chọn hắn...

Nàng là một nữ hiệp chân chính, làm mọi việc vì mọi người, quyết định ở giá để có thời gian giúp đỡ muôn dân nhưng lại bị cha nàng bắt gả cho một tên nam nhân không quen biết nên quyết định mang tất cả gia sản trốn khỏi nhà và tự tìm cho mình một tên nam nhân vừa ý...

Hắn đã xuất hiện, một tên nam nhân da trắng dễ nhìn đã làm nàng nghiêng ngả. Hai người quyết định sống cùng nhau và chuyện gì sẽ xảy ra sau đó ???

Bạn đang đọc truyện *Dê Ác Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết tử

Bóng đêm sương mù, mỡ đánh canh ba, một khách điểm u nhả tịch mạch, trong phòng trọ phía bên tay phải, một cánh cửa lặng lẽ mở ra, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn mau lẹ lách mình ra sau, chột đứng lại.

Trong ánh trăng mờ lung, không thấy rõ tướng mạo của nàng, chỉ có thể từ vóc người thướt tha cùng trăm cài trên búi tóc đại khái có thể đoán ra hắn là một tiểu cô nương. Đọc theo bóng đen bên tường, một bóng hình nhỏ xinh từ chỗ núp đi tới sương phòng phía ngoài cùng bên tay trái, nàng đem lỗ tai dính vào trên cửa nghe một lát, phát hiện bên trong tựa hồ không có chút động tĩnh nào, ngay cả tiếng ngáy cũng không có. Vì vậy học người ta liếm ướt ngón tay, dung hai ngón tay chọc một lỗ nhỏ nhìn vào. . . . . Thật tốt! Tối đen một mảnh, gì cũng không nhìn rõ! Ủ! Thật không biết những tặc nhân sờ soạng thế nào để trộm đồ? Sẽ không sợ ở đây đưa tay ra nhìn không thấy năm ngón rồi đá ngã lẫn cái xô sao? Nàng một bên âm thầm lăm bằm một bên nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, vừa lấy lực, tung người nhảy vào bên trong phòng. Dựa vào chút ánh trăng, nàng loáng thoáng có thể thấy được một chút bố trí bàn ghế đơn giản, nhưng xa hơn thì cái gì cũng nhìn không thấy. Nàng nín thở tựa vào bên tường không ngừng hít sâu, ở trong lòng liều mạng tự nói với mình phải tỉnh táo, không cần khẩn trương, không muốn kinh động bất luận kẻ nào. Nàng chỉ có cơ hội duy nhất lần này, cho nên, chỉ cho phép thành công không cho thất bại! Một lúc lâu sau, nàng rốt cục lấy dũng khí, chuẩn bị tâm lý thật tốt, mới bắt đầu rón ra rón rén sờ soạng hướng giường mà đi thẳng tới. Khi nàng đánh ngã cái băng ghế thì nàng không nhìn được oán trách: đây quả thực là bẫy sao? Sáng sớm ngày mai nhớ đề nghị chương quỹ đem cái băng ghế chuyển đến bên tường. Khi nàng đụng phải bên cạnh bàn lại không tự chủ làm bằm đứng lên: "Tại sao ta không phải là mèo?" Mỗi khi tạo ra tiếng động nàng liền xuy một tiếng cảnh cáo mình, sau đó nói thầm vài câu. Thanh âm bình bình bằng bằng dường như có thể truyền đi thật xa ở trong đêm yên tĩnh, hại tim của nàng gần như muốn nhảy ra cổ họng, mấy bước ngắn ngủn giống như ngàn dặm xa. Đưa tay không thấy được năm ngón, nàng rốt cục đi tới bên giường. Vì muốn xác định nàng không vào nhầm phòng trống, cho nên sau khi hít sâu một hơi, nàng duỗi dài hai tay bắt đầu hướng trên giường lên đi. . . . . Ừ. . . . . Chấn động. . . . . Nhô ra vật. . . . . Đi lên nữa. . . . . lòng ngực rắn chắc? ! Má ơi! Hắn tỉnh! Nàng cũng hít một hơi lãnh khí. Nhanh như tia chớp rút tay về che miệng thiếu chút nữa lên tiếng hét chói tai, trợn to cặp mắt cố gắng nhìn về phía trước. Ở trong một mảnh đen nhánh, chỉ thấy hai điểm hàn tinh lóe lên, lạnh lẽo tàn bạo như mũi dao nhọn phóng ở trên mặt nàng. Nàng không tự chủ cắn chặt môi dưới, lầu bầu một tiếng, nuốt xuống nước miếng, lúc này mới run rẩy từ trong ngực móc ra hai đỉnh nguyên bảo đặt ở đầu giường. "Này. . . . . Nơi này có hai. . . . . Hai đỉnh nguyên bảo, nếu như ngươi nguyện ý. . . . . Ngươi. . . . . Chúng ta. . . . . Cái đó ngủ. . . . . Ngủ. . . . . Ách. . . . . Ta cho ngươi. . . . ." Hai đỉnh hàn tinh nháy mắt cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm nàng, trừ tiếng thở gấp khẩn trương của nàng, không có chút hồi âm nào. Nàng không khỏi nhần lông mày, lần nữa cắn môi sau đó mới bắt đầu đi móc ra một đỉnh nguyên bảo khác. "Được rồi! Kia! Thêm một thôi, tất cả tài sản của ta cũng cho ngươi rồi, như vậy cũng đủ chứ?" Thấy đối phương không tiếng động, nàng thử mạnh không nhìn được bắt đầu mắng. "Ngươi! Ngươi dù sao cũng bày tỏ một chút đi? Nguyện ý hay không, hay là không đủ tiền nha? Ta không biết giá thị trường bên ngoài là bao nhiêu nữa! Nhưng ba đỉnh nguyên bảo cũng không ít! Hơn nữa, nguyên bảo tự động đưa tới cửa, ngươi bỏ được sao? Ngươi. . . . . Ngươi thật không phải nam tử. . . . . A!" Năm ngón tay hữu lực đột nhiên bắt được cánh tay của nàng, đem nàng hướng trên giường túm đi. Trong chớp mắt, nàng liền "khua tay múa chân" té trên giường, mà tư thế buồn cười nằm ở trên một người. Nàng chưa kịp hét chói tai kháng nghị, lại bị xoay người choáng váng đầu óc. Nàng bị thân thể thon dài to lớn giam chặt không thể nhúc nhích, một đôi môi ẩm ướt áp thật chặt ngăn lại tiếng kêu của nàng, mà nàng theo bản năng giãy giụa, cũng không thể ngừng lại bàn tay lớn mật của đối phương dò vào bên trong cái yếm. Cho đến khi nàng rốt cục nhớ tới mục đích đến đây, mới buông tha giãy giụa, tùy đối phương ở trên người hôn lên, rà qua rà lại, nhưng nàng vẫn không nhìn được muốn nói nhảm hai câu —— "Này! Nhớ, ta không biết ngươi, ngươi cũng không cần biết ta, sau khi xong chuyện, ngươi sẽ cảm nguyên bảo mau mau rời đi, chúng ta hai bên thỏa thuận xong, về sau đại thể đều không liên quan, nghe rõ chưa?" Một hồi lâu sau —— "A! Thật là đau! Thật là đau! Buông ta ra, không cần nữa! Thật là đau a! Không cần nữa. . . . ." Nàng thống khổ kêu đau. Có điều không ai để ý nàng! Nàng không nghĩ người ta đang cao hứng đây! "Ngươi. . . . . Ngươi còn. . . . . Thật là đau a! Làm gì làm cho người ta đau như vậy! Không thể nhẹ một chút sao?" Nàng tức giận kháng nghị. Đối phương vẫn không để ý tới nàng, ai bảo nàng là tự động đưa tới cửa. "Ồ. . . . . Thật là đau a! Ô. . . . . Ngươi phục vụ không tốt, ô. . . . . Trừ ngươi một nguyên bảo!" Nàng buồn bã nói, cuối cùng vẫn không quên muốn cò kè mặc cả một phen.

Bạn đang đọc truyện *Dê Ác Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Bên cạnh Dự Cảnh ở Đặng huyện là một thành trấn không tính là nhỏ, mặc dù không có sản vật danh thắng gì đặc biệt, nhưng bởi vì từ Ngạc Cảnh đến Dự Cảnh cần phải đi qua quan đạo, cho nên mới thu hút đông đảo lữ khách thương nhân. Bên trong thành buôn bán phần lớn là quán cơm, khách sạn lớn nhỏ, cùng các loại tiêu cục, ngân hàng tư nhân.

Trong đó tương đối đặc thù chính là từ lâu cùng sông bạc ở trong Đặng huyện cũng thiết lập trên lầu thuyền. Bên phải là thuyền hoa, bên trái là thuyền sông bạc, tất cả đều đỗ neo ở ven Thoan Hà tại Đặng huyện. Nước ở Thoan Hà ngày mùa thu mặc dù khô kiệt một chút, cũng không ảnh hưởng đến cái đẹp của nó. Màu nước xanh biếc từ từ chảy về hướng đông, lộ ra hai bờ sông là rừng là ruộng trong hơi khói, mơ hồ trùng điệp, cũng điểm xuyết mấy cánh chim chao liệng trên mặt sông làm người ta cảm thấy u nhã tịch mịch. Dọc theo Thoan Hà, theo thuyền hoa đi xuống, bên bờ cách đó không xa, có vết tích của một ngọn núi khéo léo đẹp đẽ như tiền cảnh, ngọn núi này không lớn, cũng không hùng vĩ, nhưng lại có một cổ mùi vị thanh tú. Ở sườn núi có hai căn nhà sát nhau, bên cạnh là mấy vườn rau, mấy con gà mẹ dẫn con gà con khắp nơi mổ chơi đùa. Giờ phút này, một phụ nhân trung niên đang đứng trước nhà phơi quần áo, một thân quần áo vải thô lại không che giấu được khí chất trời sinh xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Bên cạnh nàng còn có một tiểu hài tử Mập Mập nhỏ nhỏ, đang cầm cành trúc nhỏ dòn sức đào đất. "Mập Mập, lại đang đào cái gì nữa?" "Côn trùng côn trùng, côn trùng côn trùng." "Mập Mập ngửa khuôn mặt nhỏ bé lên, vui vẻ nhếch miệng cười, phụ nhân trung niên cũng nhìn hân cười, bình thường không nhịn được ở trong lòng thầm khen: thật là tiểu oa nhi xinh đẹp! Trên khuôn mặt trắng hồng như phấn điều ngọc mai lộ ra ngũ quan tuấn tú, tóc mai cùng hai hàng lông mày thật đen, cùng với hai tròng mắt to mà trong trẻo, sống mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng, nhất là trên trán lại có một nốt ruồi đỏ to như hạt đậu thật nổi bật. Bộ dáng nhỏ bé xinh đẹp cùng tính tình bướng bỉnh đáng yêu người gặp người thích, đều khiến mọi người không nhịn được muốn đem hân ôm vào lòng, hôn nhẹ hân, tích cực một chút còn muốn nhận thức hân làm nhi tử đây! Cho nên, đến bây giờ mới thôi, Mập Mập đã có sáu nghĩa mẫu rồi!" "Đào côn trùng làm gì a? Mập Mập, nếu bị bắn, nương con trở lại lại muốn nằng chừ người rồi!" "Mập Mập dùng ngón tay út chỉ bày gà." "Cho tiểu kê kê ăn, tiểu kê kê muốn ăn." Phụ nhân trung niên lắc đầu cười nói: "Tự bọn chúng sẽ tìm cái ăn, không cần con phải bận rộn. Đi rửa tay đi! Nương con cũng sắp trở về rồi." "Mập Mập trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nương nó hôn. Cho nên, mặc dù lòng trần đây không tình nguyện, vẫn là chu mệnh nhỏ đi rửa tay." Nhìn hân đang đưa thân thể nhỏ bé, phụ nhân trung niên không nhịn được cười, ai! Thật là vật nhỏ làm cho người ta yêu. Phụ nhân trung niên gạt hết ý phục, cầm lên cái giỏ rỗng, mới quay người lại, liền nhìn thấy từ nơi xa đi tới một thân ảnh yếu đuối. Nàng quay đầu lại nhìn Mập Mập đang rửa tay bắt đầu nghịch nước. "Mập Mập, khỏi phải rửa, nương của con trở lại a." "Mập Mập một thân ẩm ướt nhảy dựng lên hoan hô một tiếng, liền hướng mẫu thân chạy đi, "Nương, nương. . . ." "Thân thể nhỏ bé lao đảo ở nửa đường còn té một cái, nhưng hân ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, bò dậy cứ tiếp tục xông về phía trước, "Mứt quả, mứt quả!" "Đó là một cô nương xinh đẹp mê người, ước chừng mười tám mười chín tuổi, dây lụa phần lưng vấn ở trên búi tóc rủ xuống, tương đối xinh đẹp đáng yêu. Thân hình xinh xắn lạnh lợi trong trang phục màu lục càng lộ vẻ anh khí bức người, sức sống mười phần. Chỉ thấy nàng đi đôi ủng nhỏ, đi mau hai bước sau đó hai tay chụp tới, liền bế Mập Mập lên thật cao, để cho hân bay lên lượn vài vòng." "Mập Mập, có nhớ nương hay không?" "Muốn, muốn!" "Mập Mập khanh khách cười lớn." "Muốn nương, thật là nhớ, thật là nhớ a!" "Lãnh Thủy Tâm cười thu tay lại, ôm tiểu thân thể béo mập kia, tiện đà ấn nhiều cái thom môi ở trên khuôn mặt bé nhỏ." "Người này cái miệng nhỏ dụ dỗ người!" "Nàng vừa nói vừa lấy cái túi thắt ở bên eo. Từ bên trong móc ra một túi giấy. "Đây! Mứt quả của con, nương cũng không quên đó!" "Mập Mập một hồi hoan hô, hân đoạt lấy túi giấy không thể chờ đợi đưa tay vào bên trong. Thủy Tâm khẽ cười đem hân thả xuống đất, hướng về phía phụ nhân trung niên cười hỏi: "Sương đi, con không có ở đây thì mập tiểu tử này có chọc phá gì không? Có hãy mau nói, trước khi nó ăn kẹo hồ lô con phải đánh nó một trận." "Được rồi! Tiểu tử ngoan chỉ chọc cười, làm sao gây họa gì!" Phụ nhân trung niên Tư Đồ Sương cười nói: "Ngược lại là con vừa mới đi đâu?" "Thủy Tâm ngồi xuống trước cửa, nâng hai má nhìn chăm chú vào nhi tử đang liếm hồ lô đường." "Còn không phải là đến miếu thấp hương nữa! Trở ra phố đi mua chút sơn phấn, vân vân." "Tư Đồ Sương cũng ngồi xuống, hỏi: "Không có đụng phải phiền toái gì đi?" "Thủy Tâm xuy một tiếng, "Nói giỡn! Có con ở đây sẽ có phiền toái gì? Những thứ gây phiền toái mấy trăm năm trước đã sớm bị con dạy dỗ qua, còn dư lại đều là người đang hoang, cho nên, còn ai dám tìm phiền cô nương phiền toái a!" "Tư Đồ Sương nhìn nàng bộ dáng phách lối, không khỏi thở dài thật sâu. "Thủy Tâm! Không phải là di thích nói con, một cô nương bây giờ không nên đi làm chuyện như vậy. Tìm người chính trực mà gả cho người ta mới là chính sự!" "Thủy Tâm liếc xéo Tư Đồ Sương, "Sương đi, người cũng không phải không biết chỉ hướng của con, trở thành một hiệp nữ du tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa mới là chuyện con muốn làm nhất, lập gia đình?" "Nàng xuy hừ một tiếng, "Đời sau đi! Con mới không cần tìm trượng phu để ý tới con đâu!" "Tựa như cha con, trước sau thề thếp tăng lên cũng có năm người, cha quan tâm cái gì? Cái đó không cho phép, cái này không cho, còn nói cái gì tiểu cô nương, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở trong khuê phòng làm hiền thê lương mẫu, không thể tùy tiện ra cửa. . . ." "Nàng tròn mắt. "Coi như hết! Đây là thời đại nào? Trên giang hồ có nhiều hiệp nữ như vậy, tại sao con không thể làm hiệp nữ?" "Tư Đồ Sương lắc đầu một cái. "Nhìn con nói, dù sao Lãnh gia trang nhà con coi như có chút danh tiếng! Quy củ của mười phu dĩ nhiên là nhiều chút nha! Con tốt nhất nói với hân, hoặc giả. . . ." "Không có của đâu!" "Thủy Tâm hừ nhẹ. "Con cũng nản ni qua rất nhiều, nhưng cha thậm chí một chút võ công cũng không chịu dạy con, nếu không phải là tự con một bên học trộm một chút, một bên lại cầu xin các ca ca âm thầm dạy con một chút, mới có thân công phu này. Nói cho người biết đó! Đại tẩu gả tới trước đây cũng là hiệp nữ! Nhưng sau khi nàng gả vào, cha cũng không cho nàng động võ, thật không thú vị." "Tư Đồ Sương lại thở dài. "Nhưng con cũng không cần vì muốn làm hiệp nữ lại không chừa thủ đoạn nào đi?" "Thủy Tâm nhún nhún vai. "Không có biện pháp, bị buộc thôi!" "Tư Đồ Sương không biết nên nói thêm gì nữa mới phải, cho nên chỉ có thể than thở. Trong hai nhà hắc bạch võ lâm hiện nay, Lãnh gia trang thanh thế uy tín còn xưng vang dội. Mà tính cách ngay thẳng bảo thủ của trang chủ Lãnh Thương Hùng cũng tương đối danh tiếng. Làm việc đều cực kỳ cẩn thận, chỉ tiếc hân có một chút bệnh đã ăn sâu bén rễ —— trọng nam khinh nữ. Nam chủ bên ngoài, nữ chủ bên trong là hân khăng khăng chủ trương. Vì vậy, trong Lãnh gia trang, không thể có nữ nhân tùy ý động võ, hơn nữa khi tam nữ Thủy Tâm hướng hân yêu cầu học võ thì hân càng nhất mực cự tuyệt. Thủy Tâm luôn luôn ngưỡng mộ hiệp nữ, dĩ nhiên không thể nào cứ buông tha như vậy, khiến cho nàng đứng ngồi không yên liền lên lên học, âm thầm luyện vậy mà nàng còn không hài lòng. Từ sau khi nàng đến tuổi cập kê, nàng bắt đầu ngày ngày quần lấy Lãnh Thương Hùng đòi ra khỏi cửa xông xáo giang hồ, thể làm hiệp nữ. Nhưng thường thường nàng vẫn chưa nói xong, Lãnh Thương Hùng sẽ loạn hồng một mạch xa đến ba dặm, có điều nàng chỉ coi là gió bên tai, vào tay phải ra tay trái. Trong lòng thầm nghĩ, nếu nàng tròn mười sáu tuổi cha không chịu đáp ứng, nàng liền chạy ra khỏi cửa, tự ngao du đi vậy. Nào biết công việc thuyết phục mới bắt đầu tiên hành không bao lâu, đại họa liền đột nhiên trước mắt! Nói về Lãnh gia nhị nữ Lãnh Ngọc Tâm, nguyên là gả cho Mạnh Nhật Bảo Thiếu bảo chủ, ai ngờ còn chưa có quá môn, Lãnh Ngọc Tâm cùng Đại sư huynh của nàng lâu ngày sinh tình, chẳng những hứa hẹn trọn đời bên nhau còn nghĩ gao nấu thành cơm. Cho nên, khi Mạnh Nhật Bảo bày tỏ muốn thành thân thì Lãnh Ngọc Tâm không thể làm gì khác hơn là đem chân tướng sự thật báo cho phụ thân. Tức giận nổi nóng, nổi trận lôi đình đều là một chuyện khác, chủ yếu nhất là Lãnh Thương Hùng tính cách chính trực, dĩ nhiên không thể nào đem nữ nhi tàn hoa bại liễu gả đi, càng đừng nói Mạnh Nhật Bảo danh vọng địa vị tất cả cao hơn Lãnh gia trang đâu có thể nào tiếp nhận loại lừa gạt cùng vũ nhục này. Sau đó, Lãnh Thương Hùng vẫn theo đề nghị ban đầu, bắt buộc dĩ quyết định tam nữ Thủy Tâm thay mặt gả. Nhưng việc này đối với Thủy Tâm thì phải ngao du sơn thủy, nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa mà nói, thật đúng là sấm sét giữa thanh thiên giống như tai họa giáng xuống bất ngờ! Nàng mới không cần lập gia đình đây. Còn chưa có lập gia đình, cha đã muốn nhúng tay vào nàng quản sao được. Nếu là gả cho người khác, phụ quân cộng thêm cha mẹ chồng ba người, thì đồng nghĩa với việc bị quản giáo gấp đôi! Đến lúc đó, chỉ hướng hiệp nữ của nàng thật hoàn toàn hết hi vọng rồi! Nàng tình nguyện cả đời không lấy chồng! Nàng tình

nguyện một mình hưởng thụ tự do ngoạn thiên nhai! Hơn nữa, nàng quyết định phải nhanh một chút thực hiện kế hoạch! Có lẽ, chỉ cần nàng giống như nhị tỷ thành tàn hoa bại liễu, cha có thể sẽ không bắt nàng lập gia đình thôi!"Rốt cuộc là ai dạy con làm như vậy?"Tur Đồ Sương tò mò hỏi."Không có ai! Tự con nghĩ!"Thủy Tâm trả lời."Nhìn nhị tỷ, cha không thể không bắt buộc nàng xuất giá?"Nhưng sau đó nàng gả cho đại sư huynh của con nhà."Đừng thế!"Thủy Tâm đắc ý nói: "Con mới có thể tìm người qua đường hai bên không biết mặt nhau, cứ như vậy, đừng bảo là cha, ngay cả tự con cũng không biết phải gả cho ai! Vậy con vĩnh viễn không cần lập gia đình nữa."Ban đầu, Thủy Tâm vừa được biết quyết định của cha, phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn, đáng tiếc vận khí không tốt. Vừa vận lúc nửa đêm chạy khỏi nhà liền bị đại ca bắt, sau đó thấy vậy liều chết, nghĩ chạy trốn cũng không trốn thoát được! Cũng bởi vì như thế, nàng mới nảy ra kế hoạch này giải quyết tận gốc.Nàng quần lấy đại nương cùng đến miếu Quan Âm ở Đặng huyện thấp hương. Ban đêm ở dưới giường khách điểm thì liếc mắt một cái liền nhìn thấy góc gian phòng đối diện, vừa đúng có một bạch y thư sinh tiến vào. Vóc dáng cao to, bóng lưng tiêu sái, nàng lập tức quyết định chính là hắn. Nàng biết người trông chừng nàng canh giữ ở ngoài khách điểm, cho nên, nàng cứ yên tâm to gan mò tới gian phòng của bạch y thư sinh, thuận lợi thực hiện kế hoạch của nàng."Con thực ngốc!"Tur Đồ Sương mắng: "Cha con vẫn có thể đem con gả cho người chưa vợ, hoặc dứt khoát gả con ra ngoài làm thiếp, đó không phải là thảm hại hơn sao?"Thủy Tâm le lưỡi cười khê."Con khi đó mới vừa đến tuổi cập kê không bao lâu, mẫu thân lại qua đời sớm. Không ai dạy con, con làm sao biết nhiều như vậy!"Nàng chột dạ cúi đầu."Chỉ có điều là kết quả vẫn không có!"Chính là vậy!"Tur Đồ Sương liếc mắt. Tức giận nói: "Còn không phải là mập tiểu tử giúp con. . . .".Nàng xoay mình cau mày nói nhỏ."Thật không biết nó là giúp con hay là hại con?"Đương nhiên là giúp con a!"Thủy Tâm đưa ra Mập Mập, thân mật ôm lấy nó."Di không biết, lúc ấy cha chẳng những ép con nhất định phải phá thai, còn chuẩn bị muốn đem con gả cho Bạch Ngưu lão bản ở cửa hàng vàng làm vợ ba đấy!"Tur Đồ Sương lấy ánh mắt "người thấy chưa" liếc nhìn nàng, Thủy Tâm hơi dẩu miệng đáp lại."Coi như cha không ép gả con ra ngoài, con cũng sẽ không xoá sạch hài tử."Thủy Tâm sắc mặt quái dị trầm tư một hồi."Rất kỳ quái, con lúc ấy vẫn cảm thấy đứa nhỏ này là trời cao ban cho con, phải. . . . Không thể không muốn."Tur Đồ Sương đưa mắt nhìn nàng chốc lát, lại chuyển sang Mập Mập, lập tức lộ ra nụ cười."Hài tử làm cho người ta thương yêu như vậy thật đúng là trời cao ban thưởng mới có thể xinh đẹp dễ thương như vậy đó!"Thủy Tâm cũng đang cẩn thận xoa nắn gương mặt của Mập Mập."Nó một chút cũng không giống con. Nhất định là giống như cha nó, đáng tiếc căn bản con không thấy được bộ dạng của cha nó."Tur Đồ Sương lại bắt đầu lắc đầu thờ dài khi nghĩ đến chuyện hoang đường này."Thật không biết con nghĩ như thế nào, làm sao con sẽ cho rằng tùy tiện tìm người, người ta liền nguyện ý?"Thủy Tâm buông nhị tử ra, để cho Mập Mập giả trang Lão Ưng** đi bắt con gà con.**Điều hâu."Con làm sao biết? Nàng ngưng ngưng cười cười."Có một lần, con núp ở trong phòng bếp ăn trộm đùi gà, vừa lúc Tiểu Thủy cùng Tiểu Hồng đến hâm thuốc bổ cho đại nương, các nàng không biết con núp ở phía sau vại gạo, cho nên liền hân huyên một chút. . . . . Ách. . . nói chuyện phiếm."Thủy Tâm cười hắc hắc hai tiếng."Các nàng nói nam nhân đều không cự tuyệt chuyện đó, không quản có quen biết hay không, chỉ cần không quá già lại không quá xấu xí, bọn họ từ trước đến giờ là càng nhiều càng tốt, đối với nữ nhân tự động tới cửa càng cho rằng là điểm phúc bay tới."Tur Đồ Sương mãnh liệt lắc đầu."Sau đó các nàng còn nói, hiện tại có một vài nam nhân cũng giống như kỹ nữ, muốn thu bạc đấy! Những thê tử nhân lúc trọng phu đi làm ăn, cùng những quả phụ giàu có không muốn tái giá, còn có vợ bé của những phú thương cũng sẽ đi tìm những nam nhân kia đó!"Dạng người ăn cơm chùa!"Tur Đồ Sương hừ lạnh một tiếng."Cho nên, con mới có thể cầm bạc đưa cho thư sinh kia?"Đúng a!"Thủy Tâm một bộ « cây ngay không sợ chết đứng » lên tiếng."Dù sao con tìm hắn là có mục đích!"Ông trời a!"Tur Đồ Sương xoa trán ai oán."Bị thua thiệt còn giao bạc cho đối phương, thật là. . . . .".Nào có?"Thủy Tâm phản bác."Mục đích của con đạt tới, không phải sao?"Chính là vậy! Kết quả là con bị đuổi ra khỏi nhà rồi!"Thủy Tâm không quan tâm nhún nhún vai. Sau "đêm hôm đó" không lâu, Thủy Tâm phát hiện kế hoạch lại gây ra rủi ro —— vậy mà nàng lại mang thai! Mới đầu kế hoạch của nàng rất thuận lợi. Nàng thề mình không biết người thư sinh kia là ai, cha cũng không thể làm gì với nàng, chẳng qua là bắt đầu âm thầm nghĩ biện pháp đem nàng mau mau gả ra ngoài, dĩ nhiên, điểm này nàng cũng không biết.Chấn động, sợ hãi, thất kinh là những cảm xúc đầu tiên, nhưng ngoài ra, nàng có một loại dự cảm kỳ diệu, một loại linh cảm làm nàng kiên quyết không muốn vứt bỏ hài tử này. Nàng kiên quyết tuyệt thực (dĩ nhiên, nửa đêm bởi vì nàng không nhịn được đi trộm đồ ăn) bởi vì sợ phụ thân âm thầm hạ thuốc phá thai ở trong đồ ăn của nàng.Mặc dù nàng thất thân mang thai, lại không chịu bỏ hài tử, nhưng Lãnh Thương Hùng không có bảo thủ đến tàn nhẫn hi vọng nữ nhi vì vậy đối chết, chẳng qua là, hắn cũng không còn mặt mũi lưu lại nữ nhi làm hân mất hết thể diện. Vì vậy liền đem nữ nhi đưa đến chỗ Tur Đồ Sương muội muội của mẫu thân nàng, còn đưa cho năm trăm lượng, cộng thêm lời dặn tỏ rõ từ nay đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, muốn nàng ngàn vạn lần đừng trở về, vân vân.Mà vị hôn phu của Tur Đồ Sương vừa qua đời không lâu, tự nhiên rất hoan nghênh nàng đến bầu bạn để vượt qua thời kỳ thương tâm này, cứ như vậy, Thủy Tâm ở nơi đó. Dĩ nhiên, từ đầu đến cuối, nàng vẫn không quên nguyện vọng làm hiệp nữ của mình, có điều nàng biết rõ chuyện đó làm cuộc sống có chút khó khăn. Ít nhất cũng phải chờ hài tử lớn lên để có thể theo nàng ra ngoài ngoạn!Vị hôn phu của Tur Đồ Sương có để lại một chút tài sản cho nàng, hơn nữa còn có năm trăm lượng của Lãnh Thương Hùng, tiết kiệm một chút cũng có thể vượt qua hơn một năm. Huống chi nàng còn có một đôi tay khéo léo, ngoài thuê thuê còn có thể làm tốt nhiều việc nữ công, người giàu có may vẩy thường xuyên sẽ thuê nàng thuê hoa văn.Mà Thủy Tâm dĩ nhiên cũng không cam chịu yếu thế. . . . . Ách. . . . . Cũng coi như là không chịu cô đơn! Sau khi sinh con xong, hài tử mới vừa dứt sữa, nàng liền bắt đầu tìm việc khắp nơi, nhưng là. . . . .Tiêu cực ——"Xin lỗi, chúng ta không tuyển nữ tiêu sư."Vô quán ——"Người dựa vào cái gì để chúng ta tuyển?"Bảo tiêu hộ vệ ——"Hmm, ừ, hmm!"Nàng đi hỏi khắp nơi, khắp nơi cũng là dựng vách tường. Đang lúc nàng nản lòng thoái chí thì có lẽ là vận khí tốt đi! Nàng cư nhiên"không cần thận" thừa dịp đi dạo phố cứu được cô nương Tích Tích đứng đầu ở Lang Phường bị mấy tên lưu manh trên chọc. Khi Tích Tích biết tình cảnh của nàng, hai bên toan tính, Thủy Tâm làm hộ vệ của Tích Tích, nhưng lại không phải là cận vệ, mà là khi Tích Tích ra ngoài mới cần thị nữ hộ vệ.Cơ hội Tích Tích được ra ngoài không có định, nhưng thù lao mỗi tháng cũng ổn định, cho nên Thủy Tâm thường thường đến Lan Phường đi làm nghĩa vụ hộ vệ. Sau đó cùng các cô nương ở Lan Phường quen biết nhau, mỗi lần các cô nương ra ngoài thì sẽ đi dạo đến nhà Thủy Tâm một chút, mà mỗi lần đi dạo, liền thay Mập Mập làm ra một đồng nghĩa mẫu. Không có biện pháp, ai bảo Mập Mập xinh đẹp đáng yêu làm cho người ta thích!"Thủy Tâm. . . . .".Tur Đồ Sương muốn nói lại thôi:"Chẳng lẽ con. . . . . Thật muốn cả đời không lấy chồng sao?"Dĩ nhiên!"Thủy Tâm không chút do dự trả lời."Từ khi con lập chí phải làm hiệp nữ, con liền quyết định, nếu như cần thiết, con tình nguyện cả đời không lấy chồng."Tại sao?"Tur Đồ Sương tò mò hỏi."Di nói đi, cả nhà trọng phu cùng cha mẹ chồng đã có ai tùy ý để thê tử ra ngoài chạy loạn khắp nơi?"Thủy Tâm không đáp mà hỏi ngược lại."Ách. . . . .".Không có đi?"Thủy Tâm đắc ý gíu gờ cằm,"Chỉ cần nữ nhân một khi đã xuất giá, cha mẹ chồng sẽ yêu cầu thê tử phải ở ở nhà hầu hạ cha mẹ chồng, cái gì mà sinh con dưỡng cái, mà trọng phu cũng sẽ hi vọng thê tử ngoan ngoãn chờ hắn về nhà chuyên tâm phục vụ hắn, bởi hắn lên giường, vân vân."Nàng hừ lạnh một tiếng."Cứ như vậy, con làm gì có lúc rảnh rỗi đi làm chuyện con muốn làm a?"Tur Đồ Sương trầm mặc, sau đó cau mày hỏi ngược lại Thủy Tâm."Làm hiệp nữ dễ dàng như vậy sao? Vậy rốt cuộc có cái gì tốt?"Sương di, đừng xem thường khả năng của nữ nhân!"Thủy Tâm mất hứng nói: "Di biết không? Trong bảy đại cao thủ của võ lâm có hai vị là nữ hiệp đó!"Bảy đại cao thủ võ lâm?"Ừ."Thủy Tâm gật đầu ứng tiếng, đồng thời cặp mắt hiện đầy khát khao nhìn về phía trước."Trong chốn võ lâm, bảy đại cao thủ trẻ tuổi trong đó đứng đầu là Cuồng Song Ma và Tứ kiếm, mà một trong tứ kiếm là Thượng Quan Phù Dung có Thất linh trên thân kiếm, chính là một vị đại đại hữu danh hiệp nữ, nàng hành hiệp trượng nghĩa, ngoạn sơn du thủy, hào sảng vô tư không thua nam nhân, là nữ hiệp thuộc bạch đạo được ca tụng nhiều nhất. Một vị khác còn lại là Câu Hồn kiếm lữ Tiểu Mật. Nàng là một đại mỹ nữ võ công cao cường lại xinh đẹp mềm mại. ""Lại hành hiệp trượng nghĩa, con không phiền, nhưng ta phiền!"Tur Đồ Sương lăm bả lăm bả. Thủy Tâm đang cao hứng nói, không có để ý tới Tur Đồ Sương."Nhưng võ công cao nhất chính là Cuồng Song Ma, một Song Ma là người trong hắc đạo, dĩ nhiên không phải là người tốt lành gì. Mà một Cuồng Song Ma còn lại chỉ là Cuồng Thư sinh. Hắn là một nhân vật tương đối thần bí!"Nàng khẽ cau mày. Còn nói, "Nghe nói hắn có một thân võ công cao cường không lường được, ngay cả nội công so với chương môn đại sư ở Thiếu Lâm còn thâm hậu hơn đủ để xưng bá võ lâm. Mà kỳ quái nhất chính là bình thường võ công nông sâu là có liên quan đến tuổi tác, nhưng hắn vẫn không tuân theo đạo lý bình thường, chưa tới ba mươi tuổi liền đạt đến cảnh

giới này, mọi người đều suy đoán, hẳn rồi cuộc làm sao có thể luyện thành một thân võ công tuyệt thế như vậy."Tur Đồ Sương lấy một tay chống cằm."Nói không chừng đó là giang hồ truyền nhảm. Thật ra thì võ công của hân căn bản không có lợi hại như vậy.""Sương đi!"Thủy Tâm tròn mắt một cái."Lời đồn đại của giang hồ mặc dù không thể tin hết nhưng Cuồng Thư sinh nếu có thể đường đường chính chính đứng đầu bảy vị cao nhân, vậy võ công của hân làm sao có thể là truyền nhảm đây?" "Những thứ này cũng đơn thuần là phỏng đoán thôi."Tur Đồ Sương nhún nhún vai."Vậy hân là hắc đạo hay là bạch đạo?" "Không biết!"Thủy Tâm trả lời rất dứt khoát."Không biết?"Tur Đồ Sương kinh ngạc tròn to mắt."Làm sao không biết?" "Con mới vừa rồi không phải đã nói tất cả sao? Hân là người tương đối thần bí quý dị, làm việc hoàn toàn không có chuẩn tắc chính tà thiện ác. Hoàn toàn dựa vào hi nộ, hơn nữa lời đồn đại cá tính hân lãnh khốc tuyệt tình lại cô độc quái dị. Rõ ràng bề ngoài thoạt nhìn là một kẻ nho nhã văn nhợc thư sinh, cần phải quý sinh mệnh người, nhưng là ánh mắt lom lom nhìn, dữ dằn ác độc làm cho người khác kinh sợ!" "Vậy hân nên vào nhóm hắc đạo ác nhân."Tur Đồ Sương bình luận. Thủy Tâm liếc nhìn một cái."Cũng không bàn nhóm nào, chỉ cần vừa có tai họa truyền ra, hân sẽ là người quyền bạc đầu tiên giúp nạn nhân thiên tai, hơn nữa mỗi lần quyền góp phải trên trăm vạn lượng. Tựa như mỗi một năm Hoàng Hà vỡ đê, hân cũng xuất ra hai triệu lượng bạc trắng giúp nạn nhân thiên tai."Tur Đồ Sương sững sốt một hồi lâu, nói: "Vậy thì. . . . . Bạch đạo. . . . ."Thủy Tâm thở dài."Hân đứng đầu bảy vị cao nhân, lại cực ít người không nhận thức hân, Sương đi biết tại sao không?"Tur Đồ Sương hơi giật mình lắc đầu."Bởi vì hết thấy nhân vật trong giang hồ biết hân đều chết hết."Tur Đồ Sương bỗng dưng kinh ngạc miêng mở lớn."Hân cũng không tự xưng danh là Cuồng Thư sinh, chỉ khi nào chọc giận hân, hân sẽ không chút lưu tình mà thống hạ sát thủ. Cho nên khi đối thủ biết thân phận của hân thì cũng chính là lúc tử vong."Thủy Tâm cười khổ nói: "Cho nên, con cũng vậy không biết hẳn rồi cuộc là hắc đạo hay là bạch đạo, trên thực tế, cũng không có ai rõ ràng."Thủy Tâm thở ra một hơi, tiếp tục nói: "Hôm nay đi có thể nhìn thấy hân gặp chuyện bất bình thì làm như không thấy, thấy chết mà không cứu, nhưng ngày mai, không chừng lại thấy hân vì một người lương thiện nào đó bị ức hiếp mà không ngại gian nguy đi cứu giúp." "Nàng bừa bời." "Dù sao thì cũng đều dựa vào tâm tình của hân, có thể là việc thiện, cũng có thể có thể là chuyện ác; có thể là cử chỉ chính nghĩa, cũng có thể có thể là tà nịnh. Hân là người thiện ác không rõ ràng, chỉ là do hân có muốn hay không mà thôi."Tur Đồ Sương lại lẳng lơng hồi lâu. Rồi sau đó lắc lắc đầu."Ai! Nói thế nào đến chuyện này rồi? Hiện tại nên nói phải. . . . . Ách. . . . . Phải. . . . ." "Nàng cau mày suy nghĩ một chút." "A! Đúng rồi, làm nữ hiệp có cái gì tốt? Hơn nữa, chẳng lẽ làm nữ hiệp cũng sẽ không lập gia đình sao?" "Cái gì tốt?"Thủy Tâm lấy ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Tur Đồ Sương." Chẳng lẽ đi chưa từng hâm mộ qua ước mơ thiên hạ trời cao biển rộng mặc kệ người khác mà tự do sao? Còn có cảm giác vui vẻ thỏa mãn khi giúp đỡ người khác. Cái cảm giác biết mình không thua nam nhân kiêu ngạo, cái cảm giác. . . . ." "Giống như vậy cũng không có!"Tur Đồ Sương lăm lăm Thủy Tâm không nhịn được xuy một tiếng."Thật không có chí khí? Coi như là nữ hiệp cuối cùng cũng lập gia đình, nhưng các nàng có thể tự chọn vị hôn phu, lấy chồng sau đó phu thê cùng ra giang hồ, như vậy lại càng thêm một chuyện tốt sao?" "Có điều là cũng phải nói lại. . . . ."Tur Đồ Sương lấy ánh mắt hoài nghi nhìn Thủy Tâm từ trên xuống dưới. "Con có tư chất làm nữ hiệp sao?"Thủy Tâm nhún nhún vai."Thử nhìn một chút a! Nếu không được, con còn có thể tìm danh sư học nghệ!" "Vậy. . . . . Mập Mập. . . . .". "Mang theo trên người! Nó là tâm can bảo bối của con, dĩ nhiên muốn mang theo!"Tur Đồ Sương không đồng ý lắc đầu một cái."Như vậy tốt sao? Một tiểu oa nhi làm sao chịu được vất vả bốn ba khắp nơi, có lẽ trước tiên con nên tìm cha tới chiều cổ nó. . . . .". "Con sớm nói qua con không lấy chồng rồi, Sương đi."Thủy Tâm lập tức lên tiếng kháng nghị."Thật vất vả thoát khỏi phụ thân bá đạo, con sẽ không ngây ngốc một đầu chui vào trong nhà giam hôn nhân!" "Nhưng là. . . . ." "Đôi mắt Thủy Tâm đột nhiên nhìn Tur Đồ Sương."Sương đi, không phải là chính đi muốn xuất giá?"Gương mặt Tur Đồ Sương đỏ lên, lập tức bật thốt: "Mới không phải!"Thủy Tâm hí hóp mắt liếc xéo nàng."Phải không? Cũng hơn hai năm rồi, Quan thúc thúc còn chưa làm đi rung động sao?"Tur Đồ Sương tránh mặt, không dám nhìn ánh mắt đang quan sát của Thủy Tâm."Ta không biết con ở đây nói bậy bạ gì đó?" "Lúc này đến phiên Thủy Tâm than thở. "Con nói Sương đi a! Đừng cứ mãi bận tâm chuyện hai phu, nam nhân đều có thể tái giá, nữ nhân tại sao không thể tái giá? Cũng không phải là không có tiền lệ mà theo. Huống chi Quan thúc thúc cũng là tái giá, hai người là tám lạng nửa cân, ai cũng chiếm không được tiện nghi của nhau. Vẫn nói Quan thúc thúc là người thành thật trung hậu như vậy, đối với đi lại si tình, con xem đi đối với thúc ấy cũng không phải là không động tâm chút nào đi?"Tur Đồ Sương cắn cắn môi."Ta. . . . .". "Chớ ta ta ngơ ngời, suy nghĩ thật kỹ đi! Đừng quan tâm tới ánh mắt thế tục, có thể cầu được một người tình ý hợp nhau để chung thân bầu bạn, mới là trọng yếu nhất!"Tur Đồ Sương không khỏi thở dài. Rõ ràng là đang nói về chuyện Thủy Tâm, nói thế nào lại kéo đến trên người nàng? Mà vừa lúc, cũng thật làm nàng tâm loạn như ma. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Dê Ấc Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

Khí trời hôm nay thật trong xanh, ánh nắng ấm áp ánh lười nhác rơi xuống mặt đất.

Tur Đồ Sương phụng bồi Mập Mập ngủ trưa, Thủy Tâm nhàn rỗi không có chuyện gì làm, liền xắn tay áo đến bờ sông giặt quần áo, rồi sau đó lại trở về trước nhà phơi quần áo vừa mới giặt xong. Nàng run rẩy cảm áo ướt, không sợ hãi liếc về một người đang cười bạch mã, sau đó nàng tiếp tục phơi xiêm áo. Vậy mà, vô ngờ đi chưa được bao xa, ngay sau đó quay lại. Thủy Tâm nghi ngờ quay đầu nhìn bạch mã đang hướng phía nàng lao vút đến. Toàn tâm đề phòng lui về phía sau hai bước, chờ bạch mã đứng nghiêm trước mặt nàng, nàng liền thoáng nhìn qua người cười ngơ. Vừa nhìn, đầu tiên là nàng ngăn người, tiếp theo là không tin tròn to mắt muốn nhìn cẩn thận rõ ràng, sau đó, nàng thờ dốc vì kinh ngạc, thất sắc cả kinh lại lùi hai bước lớn. Trời xanh phù hộ, không phải là hân chứ? ! Nàng ôm ngực mình, tim đập càng nhanh, cổ tự trấn định. Sẽ không, không phải là hân, tại sao có thể là hân! Nàng nào có gặp xui xẻo như vậy. Thật sự là xui mà sao có thể chạm mặt hân! Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, không biết. . . . .Đáng chết! Không phải là hân mới lạ! Giống như dùng một khuôn mẫu đúc ra ngũ quan, còn nốt ruồi trên trán. Nam tử trước mắt không phải là cha ruột Mập Mập, chẳng lẽ là huynh đệ hân a? Mặc dù người trước mắt thoạt nhìn tương đối lãnh mạc tuyệt tình, còn có một cỗ khí tức tà ác làm người ta không rét mà run, chẳng qua là nốt ruồi son ở trên trán càng làm cho người cảm giác được một loại quý dị không nói nên lời nổi bật khí chất khác lạ. Lấy tướng mạo quá giống nhau của bọn họ tuyệt đối không có ai phủ nhận hân và Mập Mập là phụ tử. Nàng dùng khoe mắt hướng phòng sau lưng nhìn lướt qua, trong lòng càng thêm hốt hoảng. Nàng hi vọng Mập Mập tiểu từ kia ngày hôm nay có thể ngủ thêm một lát, ngàn vạn lần đừng tỉnh lại đúng lúc này. Lần nữa hướng xem người có nụ cười tuấn mỹ cùng Mập Mập là một dạng. Đang nhìn thấy nam nhân vừa tuấn lại vừa khốc này thì sợ rằng nước miếng thềm thường lan tràn như cô đại ở Thoan Hà rồi! Nghĩ lại, chân mày Thủy Tâm không tự chủ nhăn lại, trong đầu bắt đầu suy nghĩ——Hân muốn làm cái gì? Tìm ta muốn đòi nhi tử? ! Không, không thể nào? Ngày đó ban đêm tối như mực, ngay cả nàng có công phu cũng không nhìn được bộ dạng hân như thế nào. Hân là một thư sinh

yếu đuối càng không thể nào nhìn thấy tướng mạo nàng. Dĩ nhiên càng không thể nào biết nàng sẽ mang thai. Được rồi! Nếu thật sự là như thế. Vậy hẳn vì sao bày ra bộ dạng này? Rõ ràng đã đi phía trước làm sao lại hơi giật mình quay đầu lại, còn hai mắt nhìn chăm chăm nàng? Nếu không phải là có mục đích chẳng lẽ là ăn no rửng mỡ, trợn to hai mắt để cho con người hóng gió một chút? Hẳn có thể là đi ngang qua, muốn đòi uống chút nước a! Hắc, thị trấn đằng trước không đi tẩu quán uống rượu, đi lên nơi này đòi nước uống, chẳng lẽ là người ngu? Nếu không, Thoan Hà có nhiều nước đủ để chết đuối một đội nhân mã! Vậy. . . . . Vậy hẳn cũng có lẽ là tới hỏi đường a? Nhưng chỉ cần ngẩng đầu nhìn là có thể nhìn thấy bóng dáng thuyền hoa, đũa ngọc mới không biết thị trấn ở đằng trước, hẳn còn hỏi đường cái rầm! Thật tốt, nếu hẳn không biết nàng, lại không biết nàng không cần thận trọng "Mầm mống" nho nhỏ của hẳn, cũng không có ý muốn uống nước hỏi đường, vậy hẳn quay đầu lại nhìn chăm chăm nàng là có dụng ý gì? Đầu heo! Thủy Tâm thăm mắng mình một lô, quản hẳn cái khi gì. Chỉ cần tiến lên hỏi một tiếng, không quan tâm hẳn muốn nước, cần lương thực, hoặc là muốn bạc hay cái khi gì mau mau đuổi hẳn lên đường cũng được, nếu không, nếu chờ Mập Mập chạy ra để cho hẳn bắt được, không chừng sẽ lên quan phủ tố cáo nàng tội danh "ăn cắp"! Hạ quyết tâm, Thủy Tâm hít sâu mấy hơi thở. Đồng thời nói cho mình —— hẳn không biết người, càng không biết người trộm của hẳn, cho nên ngàn vạn lần chớ tự lòi đuôi, vẫn là mau sớm đuổi hẳn lên đường mới phải! Đứng, cứ làm như thế! "Ta nói vị công tử này. . . . ."Nàng ho hai tiếng, có chút kinh ngạc thanh âm của mình khi nào thì trở nên khàn khàn như thế. "Người muốn nước uống sao? Nếu là vậy xin đi lên trước nữa đi. Đặng huyện cách đây cũng không xa, trong thành nhiều quán lớn đầy đủ mọi thứ. Người hay là đi đến đó uống rượu ăn chút gì, thuận tiện nghỉ ngơi cũng tương đối dễ dàng." Thủy Tâm miễn cưỡng nặn ra nụ cười, một lòng hy vọng hẳn có thể thức thời mau mau rút đi, nhưng là nửa khắc sau, đề nghị "quan tâm" của nàng không chiếm được bất kỳ đáp lại. Nàng không khỏi thở than. Tình huống này cùng ba năm trước thật không được tự nhiên a! Bất luận làm gì đều là không nói tiếng nào, hẳn. . . . . Sẽ không phải là người câm đi? Ủ! Nàng phải hỏi hẳn mới được, cũng không thể để cho nàng một người vẫn ngây ngốc ở chỗ này hát đôi đi! "Vị công tử này, xin hỏi người có phải hay không không thể. . . . ."Nàng còn chưa nói hết, lại đột nhiên nhìn thấy thư sinh sờ tay vào ngực móc ra một bao nhỏ, rồi sau đó cúi người tới đưa cho nàng Thủy Tâm nghi ngờ nhận lấy mở ra. . . . . Trời ạ! Là hai đĩnh nguyên bảo kia, nàng trả cho hẳn 'phí mở bao"! Mặt trên còn có chữ « Thủy » trong lúc vui đùa mà khắc. Má ơi! Hẳn biết là nàng! Thủy Tâm giống như nhất thời biến ảo thành cái cọc gỗ, cũng không nhúc nhích đứng tại chỗ. Đáng chết! Hẳn làm sao biết? Lão Thiên! Vào lúc này nàng nên làm cái gì bây giờ? Phủ nhận. . . . . Đúng, phủ nhận! Trong óc chỉ còn lại khủng hoảng cùng hỗn loạn, Thủy Tâm tranh thủ đưa nguyên bảo trả lại cho hẳn. "Người. . . . . Cái này không phải của ta, người cho ta làm gì? Người tốt nhất mau rời đi, tránh cho ta cáo người. . . . . Cáo người dụ dỗ nữ tử nhà lành. . . . ."Tựa hồ hết thấy đều là do trời định, đang lúc Thủy Tâm lắp bắp thủ nghĩ chối bỏ hết thấy thì đột nhiên từ trong phòng phía sau nàng truyền ra tiếng Tư Đồ Sương kêu gọi. "Thủy Tâm kia, Mập Mập tỉnh, hẳn nói muốn ra. . . . .""Không muốn!" Thủy Tâm hoảng sợ hét lên một tiếng, phản ứng của nàng làm cho thư sinh lập tức hơi cau mày. "Không được cho nó ra ngoài, ngàn vạn lần không thể để cho nó ra ngoài!" Thủy Tâm không lựa lời, nói lung tung kêu lên. "Giữ lấy nó, trói nó lại, bắt nó. . . . . Tùy đi, tóm lại là chết cũng không thể để nó ra ngoài! Sương đi, có nghe hay không? Tuyệt đối không thể để cho Mập Mập. . . . .""Con sao vậy, Thủy Tâm?" Giọng nói mang theo nghi hoặc, Tư Đồ Sương xuất hiện ở cửa phòng, cũng hướng ra phía ngoài đi tới. "Con thật đáng sợ, Thủy Tâm, có phải hay không. . . . ."Đột nhiên thấy thư sinh trước mặt, Tư Đồ Sương ngăn người. Sau đó bỗng dưng không có lên tiếng, tiếp theo là không dám tin há mồm tròn mắt, ngạc nhiên bật thốt kêu lên, ngón trỏ còn thẳng tắp hướng hẳn chỉ đi. "Trời ơi! Hẳn là Mập. . . . .""Sương đi!" Lại một hồi tiếng kêu sẽ làm người ta hồn phi phách tán vang lên. Tư Đồ Sương thiếu chút nữa bị âm thanh thê lương của Thủy Tâm hù dọa đi ba hồn bảy vía. Sau khi ổn định lại tinh thần, Tư Đồ Sương vội nói: "Ta biết, biết." Nàng bận rộn trộm dò xét một cái cái song mơ hồ lộ ra nghi vấn, mắt sáng lên ngay sau đó vội vã quay người trở vào phòng. "Ta lập tức đi trông Mập Mập." Nhưng là, nàng mới đi trở về hai bước, một vật nhỏ tròn vo liền từ trong nhà lao ra, nhanh chóng hướng bày gà chạy đi. "Tiểu kê kê, tiểu kê kê." Sau hết thấy còn lại là làm người ta khó có thể tin cùng rối loạn. Thủy Tâm bằng tốc độ nhanh nhất xông tới đem Mập Mập ôm lấy, chợt xoay người hướng phòng chạy như bay. Nhưng đang lúc nàng chuẩn bị vào cửa trong nháy mắt trước mặt liền đột nhiên có một thân ảnh bạch sắc, không còn kịp nữa sát ở ngay trước mặt Thủy Tâm, liền mạnh mẽ đụng vào. "Nương, đau đau, đau đau!" Nàng cũng hít một hơi, ngưng mắt nhìn lên, chỉ thấy thư sinh đang ngạc nhiên nhìn chăm chăm Mập Mập trong ngực nàng. Nàng thở gấp một tiếng, thân thể lập tức chuyển sang. Nhưng là, cơ hồ đang lúc nàng xoay người trong nháy mắt đó, thân ảnh bạch sắc lại xuất hiện ở trước mặt nàng; nàng hốt hoảng lại xoay người, mà thân ảnh kia như cũ ngăn ở trước người của nàng; nàng lại xoay người, hẳn lại thủy chung không rời trước người của nàng. Nàng rốt cục không nhịn được một chương đánh ra, nàng không muốn đã thương hẳn, dù sao hẳn cũng là cha ruột Mập Mập, nàng chỉ muốn cường chế đi dời hẳn mà thôi. Nhưng buồn thay chính là, Thủy Tâm luôn luôn tự tin với công phu của mình, một chương vừa mới đánh ra, liền bị thư sinh siết chặt cổ tay, nàng muốn dùng lực rút tay ra, phát hiện nàng căn bản không cách nào thoát khỏi hẳn giống như bị khoá. "Buông ta ra!" Nàng thét chói tai. Vậy mà, thư sinh chỉ là thẳng nhìn chăm chăm Mập Mập, đáy mắt kinh ngạc đã mất tiêu, trên mặt lại khôi phục một vẻ lãnh mạc. Hẳn chậm rãi chuyển sang nàng, ánh mắt cao thâm khó lường buông nàng ra. "Hắn tên là gì?" "A! Thì ra là hẳn có thể nói chuyện a! Thủy Tâm có chút kinh ngạc lui ra một bước. "Chuyện này không liên quan đến người." Ánh mắt của hẳn chợt trở nên lạnh, "Hắn tên là gì?" Âm điệu cùng ánh mắt hẳn đều là một dạng lạnh thấu lòng người. Thủy Tâm không khỏi co rúm lại một chút, "Hắn. . . . . Hẳn là con ta, cùng người. . . . . Cùng người không có quan hệ!" Nàng chợt dạ la hét, đồng thời lại lặng lẽ lui về phía sau hai bước. Hai mắt của hẳn nheo lại. "Hắn tên là gì?" Vẫn là câu hỏi cùng thanh âm lãnh khốc ngưng tụ ở trong không khí, nhưng lần này càng nhiều một phần làm người ta hít thở không thông, sát khí thật thô bạo, khí thế tàn nhẫn ngưng tụ cùng với vẻ thư sinh nhã nhặn bề ngoài càng lộ vẻ quỷ dị lại không đối lập. Nàng không nhịn được rung mình một cái, theo bản năng xoay người lại muốn trốn, nhưng thân thể mới chuyển một nửa, nàng xoay mình phát giác chợt nhẹ, bản năng cúi đầu xuống, ngay sau đó hoảng sợ phát hiện Mập Mập đã thoát ra khỏi ngực của nàng. Nàng lập tức ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy vật ảo trắng tung bay lên, thư sinh cùng Mập Mập ở trong chớp mắt liền yếu vô tung ảnh, tựa như khói hương biến mất, giống như bọn họ chưa bao giờ tồn tại qua. Nàng không dám tin nháy mắt mấy cái, mờ mịt hướng xung quanh nhìn. . . . . Không có! Bóng dáng gì cũng không có! Mà từ đầu tới cuối, Tư Đồ Sương thủy chung lặng ngốc ở một bên, chỉ không ngừng tự lầm bầm nói: "Lão Thiên, hẳn không phải là người, hẳn không phải là người. . . . ." Thủy Tâm tay chân luống cuống ngây người, một lát sau, mới bỗng dưng nhon rống một tiếng —— "Đem con trả lại cho ta!" Tiếp liền đột nhiên thất thanh khóc rống, "Đem con trả lại cho ta, đem con trả lại cho ta nha. . . . ." Nàng khóc lớn kêu to kinh thiên động địa, cả người xụi lơ té quỵ xuống đất, bị thương muốn chết thẳng vỗ mặt đất. "Con của ta, đem con trả lại cho ta a. . . . ." Không biết thời gian qua bao lâu, chỉ biết đã gần hoàng hôn. Ánh nắng chiều đỏ bùng, nhuộm cả một vùng đất. Thủy Tâm kêu rên bắt đầu yếu ớt không từng gián đoạn nghẹn ngào khóc sục sùi, Tư Đồ Sương khổ tâm khuyên không có hiệu quả, chỉ có thể bồi ở một bên đau thương rơi lệ. Hai cô gái yếu đuối cứ như vậy cô linh linh, thê thảm bất lực ngồi giữa mấy con gà đang mổ khóc rống, không có cảm giác đêm tối đã phủ xuống. Đột nhiên, Tư Đồ Sương dùng sức đẩy đẩy Thủy Tâm trên mặt đất, "Thủy Tâm, Thủy Tâm, mau nhìn, mau nhìn, bọn họ trở lại, bọn họ trở lại nha!" Nàng vui mừng la hét. Khóc đến đầu óc choáng váng Thủy Tâm còn chưa nghĩ được cái gì. Một hồi thanh âm trẻ thơ quen thuộc truyền trong đầu trí độn của nàng, đột nhiên thức tỉnh một tia thần chí cuối cùng của nàng. "Nương, nương, nhìn, đường đường, chó chó, nhìn nha! Nương." Nàng đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bé đang ung dung dựa vào cha hẳn liếm kẹo đường, cái miệng nhỏ nhắn còn dính đường lau mạnh vào y phục tuyết trắng của cha, một tay kia cầm kẹo đường hình cún như vật trân quý hướng trước mặt nàng đưa tới. Thủy Tâm đau xót hô một tiếng, lập tức nhảy dựng lên một phen đoạt lại nhi tử, mới vừa ngừng lệ lại lần nữa như vỡ òa, nàng khóc đến ni non, còn gọi thẳng tâm can, đem Mập Mập ôm thật chặt, trong miệng mãnh liệt hô bảo bối. Tư Đồ Sương ở một bên vui mừng, mà khuôn mặt tuần mỵ của thư sinh lại vẫn là một mảnh lãnh mạc. Hồi lâu —— "Hắn tên là gì?" Một câu hỏi lãnh mạc rốt cục kêu thần chí Thủy Tâm lại, nàng miễn cưỡng thu hồi tiếng khóc khó nghe, ngừng thao thao bất tuyệt tự lầm bầm. Đang do dự một hồi lâu sau đó nàng rốt cuộc minh bạch mình không đầu lại thư sinh vô công cao thâm khó lường này, nhưng bề ngoài hẳn thế nào vẫn chỉ như "Văn nhược thư sinh" trôi gà không chặt. "Mập Mập." Nàng bắt đầu đi trả lời. "Đó là nhũ danh của hẳn, tên gọi của hẳn là gì?" Thủy Tâm có chút lúng túng liếc Tư Đồ Sương một cái. "Còn. . . . . Còn không có lấy, ta vốn là. . . . . Vốn

là nghĩ tại khi hấn lớn hơn chút nữa thì xin Lão sư giúp hấn đặt tên thật hay."Thư sinh gật đầu một cái. Sau đó lấy giấy túi trên tay đưa cho Tư Đồ Sương."Ta cùng Mập Mập ăn rồi. Những thứ này là thay hai người mua."Sau khi nói xong, Hấn liền xoay người lại hướng bạch mã đi tới."Chờ một chút, người. . . ."Thủy Tâm khẽ cắn răng."Người đến tốt cùng muốn thế nào?"Hấn ngừng cước bộ. Nhưng chưa có quay lại nhìn nàng."Ta sẽ không cướp hải tử khỏi nương nó. Nhưng là sẽ không để cho con của ta lớn lên mà không có phụ thân."Thủy Tâm cau mày hỏi:"Cho nên ?""Ta sẽ lưu lại.""Lưu lại. . . ."Sau một hồi khá lâu nàng mới có thể nghĩ tới đây, rồi sau đó thoát ra tiếng thét chói tai, "Lưu lại? Người muốn lưu lại?"Phải!Hấn vừa tháo xuống yên ngựa, vừa trả lời."Người. . . . . Người không thể lưu lại, ta. . . . ."Thủy Tâm hốt hoảng hướng Tư Đồ Sương lộ ra cầu cứu."Ta. . . . . A! Đúng rồi, ta không có dư thừa phòng trống, người. . . . . Người hay là đi ở khách điểm đi!"Hấn nửa nghiêng đầu."Ta với người cùng nhau ngủ là được rồi."Thủy Tâm mảnh khảnh, thiếu chút nữa bị một hộp chưa kịp thở gấp ra ngoài tức nghẹn chết."Cùng ta. . . . . Người. . . . . Người ở đây nằm mộng?"Thủy Tâm ho khan nói:"Không có cửa đâu! Người mau đi đi!"Hấn không phản ứng chút nào tiếp tục xử lý ngựa của hấn, Thủy Tâm cùng Tư Đồ Sương dò xét lẫn nhau một cái, Thủy Tâm dùng sức đẩy đẩy nàng, "Đi là trường bối, lời nói lời nói nha!"Hơn nữa còn nháy mắt.Tư Đồ Sương thân bất do kỷ được tôn sùng hướng phía trước, cô lộ một tiếng nuốt xuống nước miếng sau đó rút cục dừng cảm ngập ngừng nói, "Àch. . . . . Vị công tử này, cái đó. . . . . Àch. . . . . Chưa từng kết hôn liền. . . . . Liền cùng ở, thật sự là không hợp lễ nghĩa, việc này. . . . . sẽ phá hỏng danh khuê Thủy Tâm."Thật háo một cái lý do! Có con ngoài giá thú, danh khuê Thủy Tâm đã sớm không còn sót lại chút gì rồi, đâu còn có "danh khuê" để cho hấn phá hư? Bất quá, vào lúc này tựa hồ cũng chỉ còn dư lại lý do này .Ai ngờ thư sinh thờ ơ như không: "Vậy ta liền cưới nàng đi!"A? !Thủy Tâm bị dọa đến thiếu chút nữa đem con trai bảo bối ném tới trên đất đi, "Cưới. . . . . Ta?"Nàng mãnh liệt thở gấp một tiếng, dùng sức hô: "Người điên rồi?"Ta không điên."Thư sinh nhàn nhạt nói: "Vi không để cho Mập Mập có bóng ma tâm lý, làm như vậy là tốt nhất."Thủy Tâm còn chưa kịp cãi lại, Tư Đồ Sương liền chọt vỗ tay một cái."Đúng vậy! Thủy Tâm, nếu hấn là cha ruột của Mập Mập, gả cho hấn rất hợp sao!"Lửa giận thoáng chốc bốc lên, Thủy Tâm giận chỉ vào Tư Đồ Sương "ăn cây táo, rào cây sung". "Đi bán đứng con." "Nào có? Ta hoàn toàn là vì con suy nghĩ! Cứ như vậy, mẹ con các con đều có nơi nương tựa, không phải là tốt vô cùng sao?"Tư Đồ Sương mặt vô sự."Thật tốt quá, cái lương không bằng bạo lực, liền ngày mai đi! Có thể thỉnh Khánh tới đảm nhiệm nhà trai, mà trường bối bên này dĩ nhiên chính là ta a. . . . ."Nàng hết sức phấn khởi nói."Sương đi!"Tư Đồ Sương cũng không thêm nhìn tới Thủy Tâm đang bốc khói, hướng thư sinh kêu gọi."Này! Vị công tử kia, có kịp thông báo với người nhà của người?"Sương đi!"Ta không có bất kỳ thân nhân nào."Thư sinh lạnh nhạt trả lời."A! Vậy thì. . . . . Vậy mời đệ đệ Khánh làm người nhà trai tốt lắm. . . . ."Sương đi!"A! Công tử, ngựa của người an trí xong chưa? Thật tốt quá, chúng ta phải thương lượng một chút mới được, mặc dù không quá phô trương, nhưng là không thể quá qua loa, nếu như ngày mai không còn kịp nữa, cũng chỉ phải kéo dài tới ngày mốt. Có điều nhiều người dễ làm hơn, Mập Mập có rất nhiều nghĩa mẫu có thể giúp một tay đây. . . . .Cứ như vậy, mới vừa rồi Tư Đồ Sương còn bị dọa tới gần chết, chỉ chớp mắt liền thay đổi bộ dạng, nhiệt tình cùng thư sinh vừa nói vừa đi vào trong nhà, chỉ còn dư Mập Mập đem kẹo đường hướng phía nương chơi, cùng với Thủy Tâm khuôn mặt uất ức, hỏn hển điên cuồng hét lên."Ta nói rồi ta không lấy chồng! Nghe được không? Ta tuyệt đối không lập gia đình! Cả đời đều không lập gia đình!"Thanh âm của nàng to hơn nữa! Đáng tiếc chỉ có gió thu ào ào thổi qua, giữa không trung có mấy tiếng côn trùng kêu to, giống như là có chút thanh âm đáp lại.A! Thiếu chút nữa đã quên rồi, còn có thanh âm Mập Mập y y ô ô ủng hộ, này có thể chứng minh từ hành động hấn đột nhiên nhét kẹo đường vào miệng nương. Hấn thật là cảm nhận được nương bất mãn!Thủy Tâm muốn nửa đêm chuồn êm, nhưng là Tư Đồ Sương sớm làm xong các biện pháp đề phòng—— Mập Mập và cha hấn cùng ngủ, mà nàng cùng Thủy Tâm ngủ chung. Thủy Tâm tự biết không thể nào bỏ nhi tử, nàng không khỏi lạnh tâm, nhưng lẫn lộn khó ngủ hơn nửa đêm, vẫn như cũ không nghĩ ra chủ ý gì tốt có thể để cho nàng chạy ra khỏi cạm bẫy hôn nhân-----Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Sương liền vào thành tìm Quan Dung Khánh thương lượng, rồi sau đó mang về hai túi bánh bao cùng bánh ngọt làm cho vợ chồng kia một cái tròn mắt. Tư Đồ Sương vừa mở bọc giấy vừa báo cáo."Về về phần Khánh không thành vấn đề nữa! Hấn còn vỗ ngực bảo đảm hết thấy giao cho hấn là được. . . . ."Thủy Tâm chọt vỗ cái bàn."Sương đi, con không lấy chồng, đi có nghe hay không? Con không lấy chồng! Con tuyệt đối không lập gia đình. Ban đầu nếu không phải muốn chạy trốn hôn sự, con làm sao đi làm cái chuyện mất mặt kia? Như vậy có thể thấy được, ý muốn của con kiên định đến cỡ nào, cho nên. . . . ."Chỉ có điều người ở chỗ này căn bản không có nghe nàng thao thao bất tuyệt. . . . . A! Trên thực tế Mập Mập có nghe được, chỉ thấy hấn vô cùng tán thưởng mẫu thân, một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm bánh bao, đang theo giọng tức giận của mẫu thân thật cao quơ múa."Ngày mai có thể không? Công tử, người có thể phải báo cho thân bằng hảo hữu?"Thư sinh lắc đầu một cái.Thủy Tâm lại một lần nữa vỗ bàn, sau đó cầm lên một cái bánh cắn một cái như trút giận."Hãy nghe con nói, Sương đi, con đã tuyệt đối không lập gia đình, tương lai của con là muốn xông xáo giang hồ làm hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa, chí hướng vĩ đại như vậy, tại sao có thể để cho trượng phu ích kỷ bá đạo phá hư đây? Vì vậy. . . . ."Bởi vì thời gian tốt, cho nên dâng thái, dâng huy, dâng sinh cùng cưới vợ toàn bộ đều cử hành, như vậy sẽ không có có vấn đề đi?"Tư Đồ Sương không hỏi cũng không nhìn Thủy Tâm mà nói..., vẫn hỏi.Thư sinh gật đầu một cái."Chờ Mập Mập lớn lên chút sau đó con liền muốn mang theo hấn lưu lạc giang hồ rèn luyện. . . . ."Thủy Tâm khuôn mặt vẻ mơ ước."Không chừng còn có thể gặp gỡ một trong bảy đại cao thủ ở võ lâm, hoặc là cái gì sơn dã kỳ nhân nguyện ý thu con hoặc là Mập Mập làm đồ đệ, dạy cho chúng con một thân võ công kinh người. . . . ."Tư Đồ Sương một bên cau mày gờ xuống miếng bánh bị Mập Mập tạo thành một nắm bùn, một bên tiếp tục hướng thư sinh hỏi: "Còn không có thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử đây?"Tiện tay tiếp được mẫu vụn bánh Mập Mập làm rơi, thư sinh lơ đãng đáp: "Triển Ngạo Trúc." "Con tình nguyện làm hiệp nữ kiều ngạo được tiếng thơm lưu truyền muôn đời, cũng tốt hơn. . . . ."Thủy Tâm cắn một cái bánh, đang muốn tiếp tục phát biểu cao kiến, bất chợt dừng lại, rồi sau đó hoảng mang tay làm bầm."Hà? Triển Ngạo Trúc. . . . . Rất quen thuộc, gần đây có ai nhắc tới nơi này. . . . ."Nàng đột nhiên tròn to hai mắt nhìn chằm chằm Triển Ngạo Trúc, cảm thấy tập rọi xuống, ngay cả nửa chiếc bánh trong miệng cũng rơi ra ngoài."Triển. . . . . Triển Ngạo. . . . . Trúc. . . . . Trúc. . . . .Nàng mặt bất khả tự nghĩ, lắp bắp nói:"Cuồng. . . . . Cuồng. . . . . Sách. . . . . Thư sinh?"Triển Ngạo Trúc không trả lời, chẳng qua là lãnh đạm nhìn lại nàng.Thủy Tâm ngu lạng một lúc lâu, rồi sau đó đột nhiên nhảy dựng lên vọt tới trước mặt Triển Ngạo Trúc. Hai tay duỗi ra, bắt đầu ở trên người Triển Ngạo Trúc móc sờ, trong miệng thì thảo thì thầm:"Ngọc tâm phiến, ngọc tâm phiến ở đâu? Ở chỗ nào?"Mặc dù bọn họ đã từng có da thịt chi hôn, cũng có hải tử, nhưng dù sao chưa chính danh, hơn nữa còn là trước mặt trường bối, Thủy Tâm tựa như không để ý thể diện ở trên thân nam nhân sờ tới sờ lui làm Tư Đồ Sương không khỏi nhăn lại hai hàng lông mày."Thủy Tâm, con ở đây làm gì? Như vậy còn thể thống gì, còn không mau dừng tay!"Thủy Tâm làm như không nghe thấy tiếp tục tại trên người Triển Ngạo Trúc "động thủ động cước", thậm chí còn đưa tay vào trong trường sam của hấn móc tìm, trong miệng vẫn là nói lảm bảm. Mà Triển Ngạo Trúc thủy chung không chút động đậy, mặc cho Thủy Tâm dính vào trên người hấn.Mập Mập thích tham gia náo nhiệt, cũng cảm một khối bánh khác lần nữa giầy xéo trên áo tuyết trắng của hấn. Thủy Tâm đột nhiên dừng lại, nàng cùng Triển Ngạo Trúc nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát. Tiếp đó từ từ rút ra dò vào trong tay áo hấn, chỉ thấy một cây quạt trắng như ngọc liền giữ tại trong lòng bàn tay nàng. Nàng chân chờ một chút, ngay sau đó rút rề kéo ra mặt quạt, mặt quạt không phải là tơ không phải là lụa từ từ hiện ra ở trước mắt nàng, hoa mai thanh nhã cùng trúc xanh cao ngạo được bố trí sắp đặt trông rất sống động tựa như mỏng manh dễ vỡ, kì thực vững chắc vô cùng trên mặt quạt.Trên mặt quạt cũng không có đề tên, nhưng có một dòng chữ nhỏ: ngọc cũng không phải ngọc, tựa như trúc không phải là trúc. Tựa như tâm không phải là tâm, tựa như ta không phải là ta.Nàng lần nữa do dự, liếc nửa mắt nhìn Triển Ngạo Trúc một cái. Nàng đột nhiên đem lật mặt kia của cây quạt, chứng có rõ ràng làm nàng khiếp sợ khắc sâu vào con người của nàng. Bốn chữ to cuồng vọng phóng khoáng——Duy ngã độc tôn. Phán đề tên——Triển Ngạo Trúc.Đúng rồi. Đây chính là vũ khí của Cuồng thư sinh——Ngọc tâm phiến. Thủy Tâm lại lạng lạng nhìn chăm chú hấn một hồi lâu, còn kém không có chảy xuống nước miếng. Sau đó nàng lại ngoài dự đoán mọi người ngồi trên đùi Triển Ngạo Trúc, giống như nữ tử trắng hoa dùng hai tay ôm cổ của hấn, nịnh hót ném mị nhãn "thê thâm không nở nhìn", trong miệng còn phun ra lời nói uốn éo "ghê tởm". "Ta nói Triển công tử nha! Yêu nhân nhà gả cho người dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng là. . . . ."Nàng lại ném một cái mị nhãn sẽ làm người ta té xỉu."Người ta nhưng là có điều kiện đó!"Triển Ngạo Trúc hướng

nàng nhường nhường mảy. Bầy tò hỏi thăm."Cái này sao. . . . ."Nàng buồn cười cổ làm hai giây thẹn thùng."Người muốn. . . . ."Nàng trộm dò xét hẳn, "Đem võ công của người. . . . ."Nàng nuốt miệng bởi vì lòng tham mà tăng sinh nước bọt."Tất cả đều dạy cho ta!"Triển Ngao Trúc rử mí mắt xuống, nhàn nhạt trả lời, "Võ công của ta có ít nhất một nửa trở lên không thích hợp cho nữ nhân học."Thủy Tâm ngăn người, nàng dĩ nhiên hiểu, bởi vì nữ nhân bẩm sinh điều kiện chưa đủ, cho nên, rất nhiều võ công đúng là không thích hợp cho nữ nhân tu luyện. Không quan hệ, nàng có thể lùi một bước tiến thêm, học một nửa cũng đủ rồi."Một nửa cũng được!"Nàng khẳng khái rộng rãi nói.Triển Ngao Trúc như cũ hai mắt nửa khép.Nàng nghiêm mặt thu lại cánh tay."Một phần tư?"Triển Ngao Trúc vẫn không có chút nào đáp lại."Hào, vậy thì. . . . ."Thủy Tâm cắn cắn môi dưới, thông hạ quyết tâm nói: "Liên một phần mười đi! Được chưa?"Triển Ngao Trúc vẫn như cũ tĩnh tọa như đá."Này!"Nàng không nhịn được túm vạt áo của hắn, "Có làm hay không a? Bây giờ là người cầu xin ta và người thành thân! Người còn kiêu như vậy!"Nàng đâm đâm lồng ngực của hắn."Người có phải hay không không muốn cùng ta thành thân, hả? Đúng thì hãy nói đi!"Nàng ngạo nghễ đứng lên, chỉ cao khí ngang bước đi thong thả, "Thật ra thì, ta sớm nói qua ta không muốn lập gia đình, là người cầu xin ta, ta mới miễn cưỡng suy nghĩ một chút!"Nàng ghéech cảm lên thật cao."Dù sao cứ như vậy, người nếu là chịu dạy ta, ta liền đáp ứng gả cho người, nếu là không. . . . ."Triển công tử, sinh lễ là người bên này phụ trách, hay là. . . . ."Tur Đồ Sương không quan tâm sự tồn tại của nàng nói."Ta phụ trách."Thủy Tâm cảm phần xoay người trừng mắt nhìn hai người kia coi nàng như không khí."A! Sương đi, có làm hay không? Con còn không có đáp ứng muốn gả cho hắn!"Nhưng là, kháng nghị thủy chung không có hiệu quả."Người có muốn trước thay Mập Mập đặt tên hay không?"Tur Đồ Sương cười nói."Ta đã lấy tốt lắm.""Sương đi, đi tôn trọng con một chút có được hay không?"Thủy Tâm bắt đầu có chút nhụt chí, vẫn muốn làm"người nào chết gãy giữa"."Có thể nói cho ta biết là tên gì sao?"Triển Tinh Hồn."Thủy Tâm như đưa đám vô lực nhìn Mập Mập đang vẽ tranh bằng bánh trên người Triển Ngao Trúc."Được rồi! Vậy ít nhất đem hết thầy võ công của người dạy cho con trai của người, được đi?"Triển Ngao Trúc đảo mắt nhìn nàng chốc lát, sau một lúc lâu mới gật đầu một cái.Thủy Tâm lúc này mới lộ ra nụ cười, tinh thần phấn chấn lại nói: "Toàn bộ?"Triển Ngao Trúc gật đầu."Không cho giấu giếm đó!"Không giấu."Hắn khẳng định cam kết.Ai! Thủy Tâm thầm nghĩ, không thể làm gì khác hơn là chờ nhĩ tử học được sau đó nàng lại dụ dỗ nhĩ tử dạy nàng a! Nàng thở dài một hơi, không ngờ vừa đúng liếc thấy ánh mắt đặc ý của Tur Đồ Sương, vì vậy, đầu óc chuyển một cái. Kế sách báo thù lập tức xông lên đầu. Quả hồng mềm này dễ giải quyết, nàng cười lạnh một ló, muốn chết, nàng cũng muốn kéo cả người đem lưng mới được!"Hiện tại giờ đến phiên đi, Sương đi."Thủy Tâm cố ý rất ôn nhu nói.Tur Đồ Sương thật ngăn người."Hả! Ta? Cái gì?"Thủy Tâm hí hóp mắt, lộ ra nụ cười âm hiểm gian trá."Hắc hắc hắc, Sương đi, đi phải thành thân cùng ngày với con mới được.""Không muốn."Tur Đồ Sương kêu lên."Không muốn cũng phải muốn! Con đánh hắn vền vẹn ăn đi là được rồi chứ!"Thủy Tâm cười lạnh liên tục."Nếu là ngay cả đi cũng không giải quyết được, con đây hiệp nữ còn làm thế nào nha!"

Bạn đang đọc truyện *Dê Ác Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3

Một là quả phụ tái giá, một là chưa chồng mà có con, hai người đều không quá mức phô trương. Vì vậy, trong tiếng mừng của bằng hữu chí thân, hai đôi bị đưa vào động phòng.

Bên ngoài tuy chỉ có vài bàn tiệc rượu nhưng vẫn là huyên náo ồn ào, phi thường náo nhiệt, hơn nữa được mấy nghĩa mẫu cung chiêu, Mập Mập nghịch ngợm gây sự càn như cá gặp nước, lập tức bên này hôn nhẹ, bên kia làm nũng, lập tức lại cổ ý giết sa mông của mấy nghĩa mẫu, làm cho cảnh xuân lộ ra ngoài, sợ hãi kêu liên tiếp.Mà một người trong tân phòng, cũng đồng dạng là "chiến sự" liên tiếp."Ta. . . . . Ta cảnh cáo người, cũng không thể giống như lần trước làm đau người ta!"Ách. . . . . Người. . . . . Người làm cái gì?"Người làm gì thế xé y phục mới của người ta nữa! Y phục vẫn còn bán được!"Này! Người làm gì thế nhìn như vậy ta. . . . . Người. . . . . Không nên tới. . . . . Không nên tới. . . . ."Sau đó, là liên tiếp thanh âm rơi đồ bình bình bâng bâng, tiếp đó là vừa thẹn thùng vừa tức giận quát."Người. . . . . Làm sao người như vậy. . . . . Rõ ràng thoát nhìn lịch sự nhơ nhả như vậy. Thế nào. . . . . A! Cút ngay. . . . . Không nên tới gần ta. . . . . Cút ngay. . . . ."Một hồi tiếng xé áo truyền đến."A! Không biết xấu hổ!"Tiếp theo là nhiều hơn tiếng xé áo."Không muốn. . . . . A. . . . . Buông ta ra. . . . . Người. . . . . Người này Trư Bát Giới, sắc lang đề. . . . . Buông ta ra. . . . . Đề. . . . . Ngõ. . . . . Ngõ. . . . . Ngõ. . . . . Hai tay Thủy Tâm đặt ở trên lồng ngực làm tấm mồ hôi của Triển Ngao Trúc nháy cặp mắt."Này! Làn này không đau!"Triển Ngao Trúc không ngờ ánh mắt nàng như thế, lặng lẽ không tiếng động."Này! Làm sao người không thích nói chuyện như vậy a!"Thủy Tâm bắt mẫn kháng nghị."Như vậy rất nhàm chán! So với lấy đầu gối có cái gì khác biệt sao! Vừa khô khan lại không có vị. . . . ."Nàng cười khê nhần nhần lỗ mũi, "Ta liền nói đi! Lập gia đình căn bản cũng không chơi vui!"Lần này, đáp lại nàng chỉ có tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng ếch gọi."Này!"Nàng động động cảm."Bồi đại gia nói một chút! Tùy tiện cái gì cũng có thể. Chỉ cần không phải ta một người hát, tự mình làm trò là được rồi!"Triển Ngao Trúc ngay cả mí mắt cũng không liếc mắt. Chẳng qua là lạnh lùng nói: "Người rất om sòm."Thủy Tâm phất chốc trợn to hai mắt, ngay sau đó lại nheo lại, từ từ ngồi dậy. Nàng dạng chân ở trên người Triển Ngao Trúc. Hai tay đột nhiên nâng lên, ngay sau đó đưa bốn xuất ra chiêu thức thuần thực xinh đẹp, mà lại nhiều chiêu cũng không chút lưu tình hường chỗ hiểm trên người hắn đánh tới. Nhưng mỗi một quyền, chưởng, chém, bổ cũng không chứa mảy may nội lực nào, có một chút liên ngưng lại. Mưa may nửa ngày trời sau đó nàng đột nhiên yên lặng, mà cuối cùng một chưởng đánh trên lồng ngực hắn."Người bị hại" bắt đầu tiếp nhận tàn sát bữa bãi, đến"chung kết tử vong", tất cả thủy chung như ngủ say hoàn toàn không có động tĩnh.Thủy Tâm ngửa cảm lên thật cao, "Ta rốt cục chiến thắng võ lâm cao thủ Cuồng thư sinh, "Nàng hề hề lớn tiếng tuyên bố."Ta là hiệp nữ duy nhất có thể đánh bại Cuồng thư sinh, Lãnh Thủy Tâm!"Trẻ con!"Đây là lời bình của "người chết" nằm dưới người nàng."Ba!"Một tiếng, một cái tát mạnh mẽ lập tức rơi vào ngực Triển Ngao Trúc, cũng ở bên trong phòng vang lên thanh âm thanh thủy đáp lại.Sau khi "chết". Thi thể còn phải chịu hành hạ, ai! Thật là đáng thương đó!Thủy Tâm bĩu môi nhìn hắn thật lâu, tục ngữ nói thật là đúng, một bàn tay đập không vang. Bởi vì Triển Ngao Trúc từ đầu đến cuối ngay cả trừng mắt cũng chưa từng làm, hại nàng không thể làm gì khác hơn là hậm hực lại nằm xuống ngực hắn."Người thật là nam nhân cực kỳ không thú vị trên đời!"Nàng cảm giận nói.Nếu hiểu đối thủ không thú vị, nên thật sớm hết hy vọng yên lặng mà ngủ đi? Nhưng trầm mặc một lát sau, Thủy Tâm còn chưa cam tâm cứ buông tha như vậy, chỉ thấy miệng nhỏ của nàng đơn giản không chịu dừng lại."Này! Người nói ta nên gọi người là gì mới tốt? Cũng không thể gọi là Này đi? Cũng không gọi người Này, ta gọi người như thế nào đây? Nàng trầm ngâm một lát, còn nói: "Cha ta có năm lão bà, ai cũng gọi hắn là lão gia, mà đại tẩu ta cũng gọi đại ca ta là phu quân, đại tỷ ta gọi đại tỷ phu là tướng công, bắt quá. . . . ."Nàng cắn môi dưới, "Nghe từ nữ hầu hạ đại tỷ ta có nói. Ở trong phòng, đại tẩu ta đều là kêu tên đại ca đấy!"Nàng sớm biết không chiếm được bất kỳ sự đáp lại nào của

Triển Ngao Trúc, cho nên, nàng tự nói tiếp. "Ừ! Ngao Trúc, Ngao Trúc, cái tên này thật là không tệ, cao ngạo thoát tục, cần phải trước người khác kêu là như vậy, không phải tương đương với hương mọi người tuyên bố người chính là Cuồng thư sinh sao? Này giống như quả kiêu ngạo rồi!" Nàng lắc đầu. "Không được, không được, tên của người vẫn là chỉ có thể gọi ở trong phòng thôi. Ở trước mặt người ngoài. . . . . "Nàng chớp mắt cau mày kiểm cần môi dưới. "Lão gia? Người thật giống như không có già như vậy. . . . . Vậy thì tướng công. . . . . Thật kỳ quái. . . . . Có lẽ là phu quân. . . . . Nôn! Thật buồn nôn. . . . . Kết quả vẫn là Ngao Trúc dễ nghe hơn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể. . . . . Quên đi, liền tướng công đi. . . . . Không, phu quân. . . . . Ách. . . . . Hay là tướng công. . . . . Ách. . . . . Phu quân. . . . . Tướng công. . . . . Phu quân. . . . ." Triển Ngao Trúc rốt cục bị nàng "nhiệm kinh" không nhìn được! Hắn bỗng chốc nghiêng người, đề Thủy tâm ở phía dưới. Đôi môi thật chặt chặn lại cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói thầm. Hắn phỏng đoán, đại khái chỉ có đề cho nàng một môi nói không ra lời mới có thể khiến nàng ngừng lại nhai đi! Từ Đồ Sương rốt cục bị một cước đá ra ba năm thú tiết! Thủy Tâm vui ngất trời ôm bụng cười ha ha, rốt cục sẽ không có ai trong lúc rảnh rỗi nhắc đi nhắc lại công việc của nàng. Ban đầu nàng còn tưởng rằng nhất định cùng phu quân đại chiến mấy lần mới giữ được công việc của mình, không nghĩ tới Triển Ngao Trúc ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, đề tùy nàng. Vì vậy, Thủy Tâm mừng rỡ đem Mập Mập ném cho Triển Ngao Trúc chiều cô, còn mình nghênh ngang ra cửa bắt đầu đi làm việc vậy. Nhưng là mặc dù gần hai năm qua cũng chưa từng xảy ra chuyện rắc rối gì, không nhắc tới võ công mèo cào của nàng thật có thể ở tam giang ngũ hồ khắp nơi hết ăn lại uống. Có lẽ nên nói là nàng vận khí tốt, đến nay chưa đụng phải người thật sự khó giải quyết. Cũng không nói đến việc đưa ra giá cao, còn có rất nhiều chuyện nực cười phát sinh! Bất quá sau tân hôn hơn một tháng, hảo số phận của Thủy Tâm rốt cục đụng phải khảo nghiệm. Gần đây, Đặng huyện đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhân vật giang hồ tay mang đao kiếm. Mọi người đều biết, trừ du côn lưu manh bên ngoài, nhân vật giang hồ là người không muốn nói đạo lý nhất, bọn họ thường ý vào một thân to khỏe hoặc công phu, không nói một lời sẽ động thủ, nếu là chọc cho bọn họ khó chịu, ba năm người chết càng là chuyện thường. Gặp phải chuyện như vậy, quan phủ từ trước đến giờ chỉ biết khuróc từ, không dám quản nhiều, có thể bỏ qua liền bỏ qua. Cho nên, bách tính trăm họ phần lớn chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, ánh mắt trọn to để thấy rõ ràng, tránh bị gặp phải tai họa nếu không thì tự mình gây nghiệt, không thể sống. Nhân vật giang hồ càng nhiều, bận rộn nhất đúng là tiệm cơm cùng lữ điếm, sau đó chính là câu lan** viện. Đặng huyện thuyền hoa khách qua lại không dứt. Cho dù là ban ngày, tới cửa làm vui khách cũng không thiếu. **nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc Lan Phươg ở cuối Thoan Hà, là chiếc thuyền hoa buôn bán thịnh vượng nhất. Sóng nước trong veo làm nền, uốn khúc quanh co, chớ sinh tình thú. Nhất là buổi chiều, lầu gác, mái hiên các nơi, đèn màu treo cao, vón đem mặt sông điểm xuyết phải mỹ lệ hiếm thấy, đẹp không sao tả xiết. Sau giờ ngọ hôm đó, oanh thanh yến ngữ tràn đầy trên dưới Lan Phươg, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng cười thô lỗ, dưới mái hiên này là tiếng hét của người chơi tửu lệnh đoán số, đầu kia là tiếng hò reo chồng chất, náo nhiệt đến cực điểm. Đem hết thấy toàn bộ tài vận tiền sắc cho quê này. Lầu hai là một khuê phòng được bày trí hoa mỹ, Tích Tích cô nương đứng đầu bảng Lan Phươg đang phụng bồi một vị khách quen uống rượu ngâm thơ. Nhưng bên ngoài truyền đến một trận cãi nhau to tiếng, mà thanh âm lại càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng đến gần. "Đại gia ta không có bạc sao?" Một người lạ không rõ phải trái ngang ngược hô. "Vị này, không phải như thế, là bởi vì Tích Tích cô nương đã có khách, xin mời ngài tìm một vị cô nương khác đi!" Tú bà Thôi đại nương ăn nói khép nép năn nỉ. "Không được, đại gia ta hôm nay không phải Tích Tích hầu hạ thì không được, đại gia ta có chính là bạc, đứng đầu bảng Lan Phươg vào lúc này chỉ có thể phục vụ đại gia ta." "Đại gia, Tích Tích có khách. . . . ." "Để cho hắn đi tìm cô nương khác, đừng cùng ta tranh giành!" Thôi đại nương luôn miệng ngăn trở, nhưng tất cả không ngăn được nam tử kia, mắt thấy đã đến cửa. . . . . "Vị đại gia này, ngài xin dừng bước!" Một tiếng nói mềm mại vang dội truyền đến, thuận thể còn nghĩ thân thể ngăn ở trước cửa. "Ồ! Thì ra là trong Lan Phươg các người còn giấu mặt hàng thượng hạng như vậy a! Sách sách, không tệ, không tệ, xinh đẹp ôn nhu, tươi mới ướt át. . . . ." Tiếp theo là hai tiếng cười bi ôi dâm dăng. "Hảo, nếu Tích Tích không rảnh, đó chính là người rồi, lão bản, ta liền muốn nàng!" "Ít học chó sủa!" Thanh âm mềm mại không vui khiển trách. "Lau sạch sẽ mặt chó của người, Đại Cầu hùng. Cô nương ta là hộ vệ của Tích Tích, tuyệt không cho phép người tới quấy rầy Tích Tích!" "Hộ vệ?" "Sau tiếng kêu kinh ngạc, lập tức truyền đến giọng cười khinh miệt giễu cợt. "Hộ vệ? Tiểu thư như người mà là hộ vệ? Vậy ta đây là tiêu đầu rồi! Hơn nữa còn là chuyên quản tiêu tiêu sư này!" Lại tiếng cười dâm tà. "Để cho tiêu đầu tới dạy người hai chiêu, ừ! Là hai chiêu trên giường đó. . . . ." "Người tới hôm qua ăn phân đi, Đại Cầu hùng? Nếu không thể nào miệng đầy mùi khó ngửi!" Nam tử kia cuồng vọng cười to. "Hảo, hảo, đại gia ta chính là khoái loại người như người vừa ngang ngược vừa chua cay, ở trên giường nổi sóng tới quá sức, hừ lên cũng mới tuyệt diệu a!" "Đi về nhà hút sữa lão nương người đi, Đại Cầu hùng!" Thanh âm mềm mại cười lạnh nói: "Nhìn người ngay cả tiếng người cũng không nói được, nhìn đáng ghét, có thể ngay cả 'phía dưới' cũng còn không có dài đủ đi, như vậy cũng dám ra ngoài mặt mặt xấu hổ? Sách sách, da mặt thật là dày!" "Ha ha! Tiểu nương tử, người thật đúng là sanh long hoạt hổ. Rất uy phong sao? Hừ dùng ngữ điệu phóng dăng nói. "Có muốn hay không ném thử một chút mùi vị a! Tiểu nương tử? Ném thử một chút uy lực gây gộc của ca ca a?" "Uy lực?" Nàng khinh thường hừ lạnh. "Là vừa chạm vào là uy lực kém cỏi đi!" Mẹ kiếp, người này thật không biết điều, "Nam tử kia tựa hồ là xấu hổ thành giận mắng. "Ngày hôm nay không phải là để cho người ném thử một chút công phu của đại gia là không thể được!" Công phu?" Thanh âm chế cười một tiếng. "Công phu kêu cha gọi mẹ sao?" Một tiếng giận dữ nặng nề đáp lại một tiếng nói khê, trên Lan Phươg vì vậy binh binh bång bång đánh. Các cô nương toàn bộ lạnh lạnh ở một bên uống trà nói chuyện phiếm, ngay cả Tích Tích cũng không nhìn được mở cửa xem cuộc chiến, các nàng một chút lo lắng cũng không, chỉ vì Thủy Tâm chưa thua trận nào! Bất quá, chuyện phát triển giống như càng lúc càng không phải như vậy. . . . Cho đến thời gian một chén trà sau, từ trên thuyền lao đao lao xuống một tiêu thân ảnh. Bỗng chốc trên bờ, một người hỏi há hướng núi chạy đi, tiêu tỷ Quyên nhi ở Lan Phươg lao đao nghiêng ngã đi tới ngôi nhà ở dưới chân núi. Triển Ngao Trúc đang ngồi ở trước nhà, một miệng cười mỉm uy Mập Mập ăn cơm. Nàng trực tiếp vứt tới trước mặt Triển Ngao Trúc. Một bên cúi xuống thờ đóc, một bên một hân hân nói từng chữ một: "Triển. . . . . Triển công. . . . . Công tử. . . . . Không. . . . . Không xong. . . . . Lạnh. . . . . Lạnh có. . . . . Cô nương. . . . . Có. . . . . Có phiền. . . . . Phiền toái!" Sau khi nói xong Quyên nhi thờ không ra hơi mới thoáng nghĩ qua, khi nàng vừa ngẩng đầu, liền thất thần. Di! Người đâu? Trước mắt trừ hai cái ghế nhỏ, một cái bát gần trống không cùng một cái thìa bên ngoài nào có nửa cái bóng người! Nàng nghi hoặc trừng mắt nhìn, rồi sau đó bắt đầu vòng quanh trước nhà, sau nhà tìm, cô hòng còn lớn tiếng kêu la. "Triển công tử! Triển công tử! Người ở chỗ nào a? Triển công tử. . . . ." Trên đại sảnh đã là một mảnh hỗn loạn. Bàn ghế đều bị hủy, đèn rơi bình cũng rơi. Thôi đại nương cùng các cô nương càng thêm sợ hãi đứng thành đoàn ở dưới bậc thang, khách nhân bình thường sớm chuẩn không thấy bóng dáng, còn dư lại đều là danh hồ nhân sĩ thích xem náo nhiệt. Mà không quản là các cô nương hay là người xem náo nhiệt, cũng nhất trí nhìn cùng một hướng—— một cô nương quần áo xốc xếch chật vật, mà phía sau nàng là hộ vệ chính quy nằm đầy trên sàn thuyền hoa. Cùng Thủy Tâm chật vật giằng co chính là Đại Cầu hùng bi ôi, một đại hán tử cao lớn, mũi ghéch lên trời, ba hoa khoác lác, cộng thêm vẻ mặt hỗn độn chòm râu cùng đầu tóc rối bời, khó trách Thủy Tâm gọi hắn là Đại Cầu hùng. Hắn ngang ngược hắc hắc cười lạnh, mà phía sau hắn là hai người tướng mạo xấp xỉ, trán rộng mặt đen bắt đầu đi vào thuyền, liền thủy chung trầm mặc im lặng, cho tới giờ khắc này. "Đi chưa. Đạo Nguyên? Nên đi chưa?" "Không được!" Đại Cầu hùng nãy liệt lắc đầu. "Ngày hôm nay ta không dạy dỗ được con đàn bà này thì không nhìn được!" Người bên phải có vẻ lớn tuổi nhất chính là tên mặt đen nhẵn mày. "Nơi này đã loạn thành như vậy, người còn muốn như thế nào?" Đại Cầu hùng hất tay chỉ Thủy Tâm ở phía xa xa, cây nạnh nói: "Ta muốn mang nàng đi, chờ ta chơi đã sau đó sẽ đem nàng bán đi, ta xem nàng còn có thể hoành hành ở nơi nào?" "Vậy thì nhanh lên một chút đi?" Tên mặt bóng bên trái không nhìn được bủ môi. "Có muốn chúng ta giúp người hay không?" "Không cần!" Đại Cầu hùng quát gãy lời của hắn. "Ta một người có thể hoàn thành." Ba người tựa hồ trong mắt không coi Thủy Tâm ra gì, mà Thủy Tâm là tiền thoái lưỡng nan âm thầm hỏi hận không dứt. Như thế rất tốt rồi! Đã lên thiết bản! Nàng nên làm cái gì bây giờ? Tiễn lên sao! Khẳng định đánh không lại người ta, chạy trốn sao? Vẫn là không được, nào có hộ vệ nào trốn trước, như vậy chẳng những xin lỗi các cô nương ở Lan Phươg, đối với "danh tiếng" của nàng cũng thật sự là tổn hại lớn. Nhưng nàng còn có thể có lựa chọn gì đây. . . . . Đại Cầu hùng cũng không để thời gian cho nàng tính tể suy nghĩ. Chỉ thấy hắn lại bắt đầu kêu gọi đầu hàng. « Ta nói tiểu nương tử, người là nên biết điều một chút ngoan ngoãn đi theo ta. Đừng để các đại gia đây mời lần

nữa a? »Thủy Tâm bấu môi, do dự, còn không có đủ thời gian cho nàng suy tính, nhìn! Tên mặt đen lại đang thúc giục. "Nhanh một chút, Đạo Nguyên. Nếu không chúng ta muộn rồi!" "Được rồi, được rồi!" Đại Cầu hùng phất tay một cái, chợt hướng Thủy Tâm chớp mắt. "Xin lỗi, tiểu nương tử, không có thời gian để cho ngươi cân nhắc!" Chân theo đó nhanh đến, Thủy Tâm nhanh chóng lui về phía sau hai bước, tránh hẳn một cước, lại dùng tay ngăn một quyền trước mặt. Sau đó xoay người tránh qua ác thảo vô si hướng dưới bụng của nàng mà đánh, nhưng không cách nào tránh được chiêu thức liên tục đánh tới, chỉ có thể vừa xấu hổ vừa vội nhìn chăm chăm móng sói hướng trước ngực nàng. . . . . Đang lúc nàng chạy trời không khỏi nắng, móng sói kia sắp đụng chạm lấy áo nàng trước một khắc dừng lại, nàng không khỏi thật to ngăn người. "Nương!" Thủy Tâm đột nhiên hồi thần, ánh mắt từ móng sói chuyển qua hướng bên, chỉ thấy khuôn mặt Mập Mập vui vẻ tươi cười đối diện nàng, hai bàn tay nhỏ còn hướng nàng vung mạnh. "Ôm ôm, nương, ôm ôm!" "Tầm mắt của nàng lại từ trên mặt Mập Mập chuyển qua Triền Ngao Trúc đang vừng vàng ôm hẳn, nàng lập tức hít một hơi lạnh khí. Về mặt thật tàn nhẫn! Cứ như vậy một cái, Thủy Tâm đã cảm nhận được một loại uy hiếp vô hình, một cỗ áp lực rõ ràng. Cho dù chẳng qua là ở một bên xem Triền Ngao Trúc cũng không tránh khỏi cái loại sợ hãi sâu sắc như đối mặt với ác ma. Cả người hắn tan mất ra hơi thở âm trầm cùng khí thế tàn khốc làm người ta rợn cả tóc gáy, "không rét mà run" là phản ứng duy nhất Thủy Tâm có thể có, mặc dù biết rất rõ rằng hắn là phu quân của mình, nàng lại vẫn thân bất do kỷ run rẩy. Đại Cầu hùng trên mặt hiện đầy thống khổ cùng sợ hãi. Hắn giương miệng rộng hấp khí gây đoạn, cánh mũi phập phồng, từ cổ họng nện đi ra thanh âm a a thể thăm làm cho người khác không đành lòng nghe. Thủy Tâm lúc này mới chú ý tới tay Đại Cầu hùng chuẩn bị chụp vào người nàng đang bị Triền Ngao Trúc thật chặt tiếp được, nàng vội vàng nhận Mập Mập từ Triền Ngao Trúc không ngừng nhảy lên rồi lui ra một bước. Ánh mắt Triền Ngao Trúc thô bạo chậm rãi quét về phía huynh đệ mặt đen sắc mặt đã sớm đại biến, hắn tiện tay ném đi, liền dễ dàng đem thân thể Đại Cầu hùng to lớn ném hướng bọn họ. Huynh đệ mặt đen mặc dù đã vừng vàng tiếp, ngưng tụ công lực giữ vững tư thế nhưng ba người vẫn ngã thành một đồng, người ôm chân hắn, ta kéo đầu người, xô vào nhau đến trời đất mù mịt. Choáng đầu nhức óc! Triền Ngao Trúc nhàn hạ lạnh lùng đứng yên. Phụ thân rất đẹp trai, xuy! Oh "Phụ thân, ôm ôm Phụ thân, ôm!" Mập Mập thực thông minh lập tức đòi tình yêu hướng Triền Ngao Trúc đưa ra hai cánh tay. Triền Ngao Trúc xoay đầu lại nhìn hắn. Thủy Tâm bận rộn thở dài một tiếng "Mập Mập, không được quấy phụ thân, phụ thân đang bế bọn lâm!" "Cái miệng hồng hồng nho nhỏ không vui bấu môi, ngoan cố. "Không sao! Phụ thân, ôm ôm đi! ôm đi!" "Ngươi tiểu tử này, cái miệng lâu nay chưa được ai đánh có phải hay không?" Thủy Tâm thấp giọng nỉ nhủ. "Ngươi không thức thời một chút cần thận lão nương trở về trước hết giáo huấn ngươi xong hãy nói!" Vành mắt lập tức đỏ lên, Mập Mập là cha chứ khác nhìn Triền Ngao Trúc. "Phụ thân, mẹ đánh cái miệng, đánh cái miệng Mập Mập, cái miệng đau đau, đau đau!" "Đau? Nàng căn bản còn chưa có hạ thủ! Đau đón từ đâu? Ánh mắt lạnh như băng hướng nàng liếc, nhưng Thủy Tâm ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một cái, bận rộn ăn nói khép nép mới làm dịu. "Hào, hào, Mập Mập tiểu tử. . . . . Không! Lão Tử, Mập Mập tiểu tử tông, Mập Mập Bồ Tát sống, van cầu tiểu đại nhân đại lượng, tha thứ cho nương ngươi lần này, cầu xin ngươi liền ngoan ngoãn nghe lời. Nương sẽ mua kẹo hồ lô cho ngươi, có được hay không?" Mập Mập mặt to đen nhánh xoay tròn chuyển một cái, phất chốc nhếch miệng cười nói: "Phi nha! Phi nha!" "Gi? Bay nha. . . . . A! Là chi điều hâu đi! Thủy Tâm không khỏi đại thán một tiếng. "Tiểu tử tông của ta, mua cái đó làm cái gì a? Ngươi cũng sẽ không chơi, ta. . . . . "Phụ thân. Nương, nương đánh. . . . . "Được, được, bay nha liền bay nha!" Thủy Tâm một bên uất ức đáp ứng, một bên đảo mắt nhìn trộm Triền Ngao Trúc một cái, hoàn hảo, đôi mắt sắc của người đó đã dời đi. Nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Trong miệng lại không tự chủ nói thầm. "Ta đây là trêu ai ghẹo ai a? Không những sinh ra tiểu nhân vương không thể trị nổi, còn dẫn vị đại nhân vương lãnh khóc, a! A! Ta thật đáng thương a!" Nàng ai thán không dứt. Triền Ngao Trúc nghiêng mắt nhìn nàng ăn năn hối hận, ngay sau đó đảo mắt nhìn chăm chú Đại Cầu hùng cùng huynh đệ mặt đen đồ nhau bò dậy. Cũng không phải là nhân sĩ giang hồ hoàn toàn không có biết Cuồng thư sinh, chẳng qua là ít lại càng ít mà thôi, tất cả đều là bởi vì một chút cơ duyên đứng dịp đứng phải, hơn nữa là gan cũng phải lớn hơn. Dám ở trước mặt Cuồng thư sinh giết người cướp của, tránh ở phía xa ăn cắp, còn có thể kịp thời tránh được một trận sát khí của Cuồng thư sinh, huynh đệ mặt đen chính là một người trong đó. Cuồng thư sinh khi tức giận cuồng bạo hung ác, khi hắn nổi lên sát khí thì nốt ruồi son càng đặc biệt đỏ tươi, hai điều đó hợp ở trên khuôn mặt tuấn mỹ, càng lộ vẻ quý dị và mỉa mai, chỉ cần gặp một lần, liền không người nào có thể quên. Cho nên, khi huynh đệ mặt đen vừa thấy được Triền Ngao Trúc liền hoảng sợ kinh hãi mặt không còn chút máu. Bọn họ giống nhau không cách nào quên, Cuồng thư sinh một thân võ công tuyệt đỉnh tinh xảo khó dò, cho dù là bọn họ tăng lên một trăm người cũng đánh không lại! Bọn họ kinh hãi muốn chết nhìn chăm chăm nốt ruồi son đỏ tươi, giống như thấy Cầu hồn sử giả ở Địa phủ gọi hồn, tìm và mặt như muốn nứt, toàn thân của bọn hắn như lá rụng trong gió rét run, lo lắng hôm nay chính là ngày giỗ của bọn họ. Nhưng Đại Cầu hùng lại một chút cũng không biết hai vị huynh đệ kết nghĩa sợ hãi, hắn chặt vật ôm tay phải của mình, vẫn còn không biết chết kêu: "Hai vị huynh đệ, tiểu tử này dám liều lĩnh chọc chúng ta, đơn giản là tìm cái chết, chúng ta cùng nhau. . . . . "Tên lão Đại mặt đen một phen che miệng Đại Cầu hùng, mồ hôi rơi như mưa, hết sức lo sợ hướng Triền Ngao Trúc cúi đầu nhận lỗi. "Thật xin lỗi, Triền đại hiệp, huynh đệ chúng ta không biết ngài cùng nơi này có liên quan. Xin Triền đại hiệp đại nhân đại lượng tha thứ chúng ta, tha thứ chúng ta. . . . . "Như vậy sao được!" Thủy Tâm kêu lên, nàng ôm Mập Mập liên tục không ngừng an phận tiến tới bên người Triền Ngao Trúc tỏ cáo. "Tướng công, phu quân. Đại Cầu hùng kia ngênh ngang đập phá nơi này còn chưa đủ, còn bắt lão bà ngươi bồi hấn lên giường! Loại si nhục này ta liền không tin người trên giang hồ uy danh hiển hách Cuồng thư sinh chịu được!" Nàng cũng không biết Triền Ngao Trúc nốt ruồi son đặc biệt đỏ tươi ở mi tâm là đại biểu ý nghĩa gì, còn không ngừng quạt gió đốt lửa. Triền Ngao Trúc sắc mặt quả nhiên lập tức âm trầm tới cực điểm, huynh đệ mặt đen bị dọa đến thiếu chút nữa bình ra. "Triền. . . . . Triền phu. . . . . Phu nhân, xin. . . . . tha. . . . . " "Tha thứ cái rắm!" Thủy Tâm giận dữ nỉ nhủ: "Ngày hôm nay nếu không có phu quân tới cứu ta, ai biết ta sẽ bị các người chà đạp thành bộ dạng gì! Các người cứ như vậy xem thường nữ nhân sao? Lão nương ngươi thì không phải là nữ nhân sao? Còn có nơi này. . . . . " Tay trái nàng rành rọt phất phát. "Cả chiếc thuyền này không sai biệt lắm cũng bị các người phá hủy, người ta làm sao buồn bán được a? Người ta lại không giống các người, ít bạc thiếu lộ phí, chỉ cần dọc theo đường đánh động, xấp xỉ một nghìn liền vào hà bao. Mặc dù người ở đây đều là kẻ ít tiền nhưng chúng ta luôn nộp phí làm ăn!" "Không, không. . . . . Triền. . . . . Triền phu nhân. . . . . Chúng ta sẽ. . . . . Bồi, sẽ bồi!" "Bồi cái đầu ngươi!" Thủy Tâm như cũ không muốn dễ dàng tha thứ cho bọn họ, "Các người là loại người gì? Không cho các người biết tay, chỉ sợ các người sẽ không biết rõ mình là ai!" Nàng dùng đầu vai đẩy đẩy Triền Ngao Trúc. "Tướng công, phu quân, cho bọn hắn ném mùi đau khổ a!" "Nếu nói không vào giang hồ thì không biết giang hồ hiểm ác. Thủy Tâm nói "Cho bọn hắn ném mùi đau khổ " chính là chỉ dọa cho bọn họ một chút, nhưng nàng không nghĩ tới người trong giang hồ, nhất là lấy Cuồng thư sinh tàn nhẫn này nếu nói "Cho bọn hắn ném mùi đau khổ ", cũng chính là trừng phạt thích đáng! Huynh đệ mặt đen vốn là sắc mặt xanh trắng càng ngày càng vằn vện khó coi. Bọn họ kinh hoàng cơ hồ hồn phi phách tán, muốn cầu xin tha thứ, mới run run hé miệng liền nghe đến một tiếng gào buồn bã thể lương, theo thân hình không lộ bay vút lên trời cao mà vang lên, hai bọn họ mạnh mẽ nín thở. Ánh mắt mọi người cũng không khỏi tự chủ rơi vào trên người Đại Cầu hùng ngồi phịch ở đó, thân xác đã sớm rách nát. Thân thể hắn lớn như vậy cấp tốc co rút, khoe miệng chảy ra bọt mép. Một đôi mắt chuột cũng bắt đầu giật, giống bộ dạng có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Người bình thường sẽ cho là hắn là rớt bể, nhưng người giang hồ nhìn một cái là ra, Đại Cầu hùng tứ chi cũng bị chia ra cắt thành từng đoạn, nói vậy sinh mệnh của hắn cũng cùng hắn "nói tạm biệt" rồi! Thủy Tâm tự nhiên cũng nhìn thấy thảm trạng của Đại Cầu hùng, trong lòng nàng run sợ nhìn chăm chăm "thi thể bán thành phẩm" kia. Không thể nào? Đây chính là "Cho hắn ném mùi đau khổ "Sao? Trong khi nàng vẫn còn khổ khổ suy tư lời nói của mình có bị hiểu lầm hay không thì khoe mắt liền quét ma thủ của phu quân, lại quay người hướng huynh đệ mặt đen đã sớm bị dọa thành một đồng bùn lầy. Thủy Tâm phất chốc lấy lại tinh thần, đột nhiên sợ hãi kêu: "Đợi một chút!" Triền Ngao Trúc có chút dừng lại, chỉ là chuyển xem qua, khẽ nâng tay vẫn hướng huynh đệ mặt đen. Thủy Tâm toàn thân hơi run, ngập ngừng nói: "Cùng. . . . . Tướng công, phu. . . . . Quân, xin đừng. . . . . Chớ dọa mà. . . . . Nhi tử. "Ánh mắt đông lạnh chậm chạp dời về phía nhân gian không biết chuyện kia, Mập Mập vẫn hi hi ha ha, mà tiểu tử chuyên làm trái lời mẫu thân, vào lúc này cuối cùng giúp đúng lúc rồi! "Phụ thân, ôm ôm, phụ thân, ôm!" Thủy Tâm không ngừng dậm chân ném nhĩ tử cho Triền Ngao Trúc. "Ôm ôm, phu quân, Mập Mập muốn ngươi ôm ôm đây!" Mới vừa chạm đến người phụ thân, Mập Mập cũng rất hợp

tác bắt đầu ở trên người phụ thân nhảy nhảy nói. "Phụ thân, đường đường, bay nha!" Thừa dịp Mập Mập rất cố gắng dẩy đưa trên người Triền Ngao Trúc, Thủy Tâm bần rợn gọi Thôi đại nương chân như nhún ra, đang thấp giọng phản phô nằng nằng câu sau đó hướng tên mặt đen quăng xuống lời nói. "Là hai người các người nói muốn bồi thường nga! Kiện đại nương sẽ cho các người biết nên bồi thường bao nhiêu, các người hảo ngoan ngoan theo đó mà làm, nếu không. . . . . Hừ hừ. . . . . Phu quân ta nhưng là rất nhân rồi a!" Không cần nói quá nhiều, chỉ cần thoáng liếc về "phần tử nguy hiểm" đang đổ dành nhit từ, huynh đệ mặt đen liền không chút do dự thẳng gật đầu. "Theo đó mà làm! Nhất định theo đó mà làm!" Thủy Tâm cũng không lo lắng bọn họ sẽ lên chạy trốn, bởi vì coi như không sợ nằng, nhưng bọn họ vẫn phải sợ mấy phần người phía sau nằng đi? Hơn nữa xem bộ dạng bọn hắn, cũng không phải là sợ mấy phần mà thôi, chỉ sợ là từ đầu sợ đến đuôi! Ngược lại nằng rất sợ, nếu là người nơi này lưu lại nửa khắc, nói không chừng lại làm Triền Ngao Trúc tàn khốc đầy sát ý rồi! Kết quả là, nằng cố ý. . . . . "Phi nha! Phi nha! Phi nha đi! ? Nằng liền tiếp nhắc nhở nhit từ. Mà Mập Mập vậy. . . . . "Phi nha! Phụ thân, phi nha!" Thật là phối hợp hiếm có! Bỗng nhiên trên mặt Triền Ngao Trúc chưa tan, hai mẹ con Thủy Tâm cùng Mập Mập hợp tác khăng khít đem sát tính này mời ra Lan Phương Ai! Nằng rút cục hiểu rõ danh hiệu của phu quân là như thế nào có được rồi! Nhìn Triền Ngao Trúc chuyên tâm cho Mập Mập ăn, Thủy Tâm trong lòng không khỏi buồn bực, hẳn rồi cuộc là cái dạng người gì? Dưới ánh nến, giữa ban ngày tàn bạo tà ác không cánh mà bay, Triền Ngao Trúc lại khôi phục thành tuấn nhã thư sinh lạnh lùng rồi. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, nằng thật muốn hoài nghi, hẳn có thật là Cuồng thư sinh lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết không đây! Có lẽ là nằng từng thấy qua hắn mấy lần bay lơ lửng mà thân thủ lại sâu không lường được, luôn là bay tới bay lui giống như âm hồn xẹt qua, không sờ được, cũng nhìn không rõ; nhưng là cũng là bởi vì quá mơ hồ, thật không thể tưởng tượng được, cho nên nằng luôn không tin nổi hắn có biểu hiện như vậy. Nội công thâm sâu vốn là có ảnh hưởng đến thân ảnh sao? Nhưng hẳn không có, hoàn toàn là bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên biến mất, đơn giản là làm người ta không thể tưởng tượng nổi, nổi da gà! Cho đến hôm nay, thân thủ của hắn như cũ người khác vẫn không thể nhìn thấy. Nhưng kết quả luôn là hình ảnh máu chảy đầm đìa đặt ở trước mặt nằng, nằng không thể tin được, rồi lại không thể không tin tưởng, cái thủ đoạn bạo ngược nhưng lại xuất phát từ người bên gối? Mà quý dĩ hơn chính là người tàn bạo như hắn lại yêu thương nhit từ như vậy! Cho dù hắn thủy chung duy trì về mặt lãnh mạc không nụ cười, nhưng mọi người có thể cảm thụ được đến tâm tư sùng ái Mập Mập, tuyệt đối là toàn tâm toàn ý bỏ ra. Cho dù là đối với nằng, bất kể là bởi vì nằng là mẫu thân của Mập Mập hoặc đơn thuần chỉ là bởi vì nằng là nằng, hắn cũng đối với nằng luôn là dễ dàng tha thứ cùng chiều cố. Nằng hi vọng hắn là đối xử tốt với nằng mà không phải đối tốt với mẫu thân của Mập Mập! Nếu không bị ép gả nằng đương nhiên vẫn là hy vọng có thể làm nữ nhân, mà không phải một con heo mẹ. Mập Mập ăn no sau đó liền vội vàng xuống đất chơi mấy món đồ mới con lật đật, trúc tiêu cùng con điều giấy. Mà Triền Ngao Trúc lúc này mới cầm bát của mình bắt đầu ăn cơm, Thủy Tâm để xuống bát cơm đã ăn một nửa, trộm dò xét hắn một cái. "Ách! Phu quân, chàng. . . . . Có thể hay không nói cho ta biết, một năm kia chàng tại sao phải cùng ta. . . . . "Nàng cau mày, suy nghĩ một chút lại nói: "Ta là nói, lấy tính tình của chàng, cũng sẽ không tùy tiện cùng nữ nhân. . . . . Ách. . . . . Cái đó. . . . . Nhưng là, chàng ở đây hoàn toàn không biết ta, lại không biết rõ thân phận của ta lại cùng ta. . . . . Ách. . . . . Cái đó. . . . . "Hắn im lặng ăn cơm Thủy Tâm nhìn lại lòng mày. "Này! Phu quân, Ngao Trúc, nói cho người ta đi!" Hắn im lặng gắp thức ăn. Thủy Tâm tròn mắt một cái, tức giận nói: "Được rồi! Vậy đối vấn đề khác. Nếu như. . . . . "Nàng dừng một chút, "Nếu như ta không phải là mẫu thân của Mập Mập, cũng không phải là nữ nhân khác, ta chính là ta, vậy hôm nay. . . . . Hoặc là bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào, "Nàng cẩn thận đưa mắt nhìn hắn. "Chàng cũng sẽ tới cứu ta sao?" Hắn im lặng bới cơm. Thủy Tâm bắt mắt quệt miệng, "Thế nào? Cái gì cũng không muốn nói cho người ta, ta đã là thê tử của chàng!" Hắn im lặng ăn súp. "Hẹ hời!" Thủy Tâm hừ hừ. "Vậy ta hỏi chàng, làm sao chàng nhận ra ta? Ngày đó trong phòng tối như vậy, ai cũng không nhìn thấy rõ, làm sao chàng có thể nhận được ta? Cái vấn đề này cũng có thể trả lời đi?" Triền Ngao Trúc vẫn như cũ giả cầm vò điếu trầm mặc. "Hẹ hời! Hẹ hời! Hẹ hời!" Thủy Tâm căm giận kêu lên, rồi sau đó đột nhiên ôm lấy bát bới cơm giống như có cừu oán với bát cơm. Chẳng những dùng sức bới ra, còn dùng lực nhai, cuối cùng, còn tức giận đến nỗi mỗi khi Triền Ngao Trúc gắp món gì, nằng liền đem toàn bộ còn dư lại đổ vào bát của mình. Coi như cũng không được, nằng cũng sẽ đem cả bản đặt bên cạnh mình, không cho phép hắn gắp. Triền Ngao Trúc không tiếng động bới xong cơm khô, sau đó đứng dậy chuyển sang Mập Mập, nhưng hắn chỉ bước đi thông thả hai bước, liền ngừng lại, Thủy Tâm nghi ngờ nhìn lưng của hắn. "Ta muốn nằng, ta sẽ nhận ra được nằng." Hắn nói xong mấy câu không đầu không đuôi sau đó liền thẳng tắp hướng Mập Mập đi tới. Thủy Tâm nghi hoặc nhảy mắt. Hắn đang nói cái gì a? Thủy Tâm bối rối một bên tiếp tục ăn cơm, một bên dò xét hai cha con hắn cùng vui đùa, một bên lại suy tư những lời đó có ý tứ gì. Cho đến khi nằng ăn miếng cơm cuối cùng nằng mới đột nhiên kinh thiên động địa "A! Một tiếng, mà bát đĩa cũng đồng thời keng một tiếng loảng xoảng rơi xuống. Hai cha con Triền Ngao Trúc cùng nhau quay đầu, kỳ quái nhìn nằng, nằng hoan hỷ cười trộm. Hắn trả lời nằng! Hơn nữa còn là đáp án làm nằng rất vừa lòng a! "Tướng công! Phu quân! Ngao Trúc. . . . . "Thủy Tâm dọc theo đường chạy vào nhà, nhưng mới vừa bước vào bên trong nhà một bước, liền bị người che miệng lại, nằng ô ô hai tiếng sau đó nhìn thấy ánh mắt Triền Ngao Trúc không vui. Lúc này mới nhớ tới bây giờ là giờ Mập Mập ngủ trưa. Nằng vội vàng gật đầu tỏ vẻ hiểu, khi Triền Ngao Trúc vừa để tay xuống, nằng liền vội vã kéo hắn ra ngoài. "Phu quân, nguy rồi, nguy rồi! Ta mới vừa rồi cùng Tích Tích tỷ đi dạo trong thành, chàng biết ta nghe được tin gì không?" Triền Ngao Trúc mặt không chút thay đổi tỏ vẻ bất kể là tin tức gì, hắn cũng không hứng thú biết. Thủy Tâm đầu để ý được hắn có hứng thú hay không, nằng không ngừng cầm chặt tay hắn, giống như hắn sẽ chạy đi, cũng nóng lòng tố cáo nằng nóng nảy cùng lo lắng. "Trong thành những người tron giang hồ đều nói, hơn nửa năm trước cha ta lấy được tào bảo đồ, nếu là tìm được nơi cất giấu, chẳng những có thể tìm được một gia tài hương thụ mười đời không hết, còn có một bộ thượng cổ tâm pháp võ công lưu truyền, đây chính là một loại võ công tuyệt thế có thể độc bá võ lâm!" Nằng hôn hển thở gấp. "Cha ta tựa hồ đã hết sức giấu giếm, nhưng tin tức đúng là vẫn còn để lộ rồi, chỉ là bộ võ công có thể làm cho người ta xưng bá thiên hạ liền đủ khơi dậy dục vọng tham lam của con người, hơn nữa còn gia tài khổng lồ, lương tâm gì chứ sẽ bị lủi mủ!" Nằng lắc lắc cánh tay của hắn. "Tướng công, nghe nói tất cả người giang hồ đều tới? Cho nên thời gian này, nhân vật giang hồ gần đây mới nhiều như vậy, bọn họ đều là nghĩ đến chia một chén súp. Nhưng phu quân, nếu nói duy nhất, Lãnh gia trang trong giang hồ tuy có danh tiếng nhỏ nhưng cuối cùng đánh không lại nhiều người như vậy." Triền Ngao Trúc hừ lạnh một tiếng, muốn xoay người trở về nhà, Thủy Tâm lập tức cả người ôm chặt ở cánh tay của hắn không để cho hắn đi, trong lòng còn có chút hối tiếc, tại sao mình lớn miệng như vậy đã nói cho hắn biết chuyện nằng bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi. "Phu quân, tướng công, giúp một tay! Bất kể như thế nào, ông ấy dầu gì cũng là cha ruột ta nha! Ân huệ cha mẹ lớn hơn trời cao, ta cũng còn chưa có báo đáp đây! Ngao Trúc." Triền Ngao Trúc mắt lạnh nhìn nằng, vẫn là không nhúc nhích. "Ông ấy cũng là nhạc phụ của chàng, là ông ngoại Mập Mập!" Triền Ngao Trúc sắc mặt chợt trầm xuống, Thủy Tâm lập tức phát hiện mình nói sai, nằng sớm đem chuyện ông ngoại tiểu tử đó đã từng buộc nằng đem hải tử phá đi nói cho hắn biết rồi! Ai! Nằng thật là làm mồm nha! Thủy Tâm ảo não thiếu chút nữa cho mình một cái tát, nhưng là, nói ra không thể thu lại được, nằng chỉ có thể hết sức đền bù. "Phu quân, cái đó. . . . . Ách. . . . . Cha ta! Ông ấy cũng là nhất thời giận điên lên, cho nên ách. . . . . "Đang lúc nằng cố gắng suy tư làm như thế nào để giải thích. Triền Ngao Trúc đáng giận cư nhiên thân thể chuyển một cái, liền trượt ra nằng khỏi tay nằng. Nằng giật mình lẳng ngốc nhìn tay trống rỗng của mình một lúc lâu. . . . . Không cần ngẩng đầu nhìn, nằng cũng có thể khẳng định không thấy bóng người của hắn, nằng chỉ hận mình học nghệ không tinh. . . . . Ai! Nằng chưa từng học qua nghệ a! Bất quá là đồng trộm một chiêu, tây cầu xin một thức. Miễn cưỡng chấp vá một thân công phu "ngôn ngữ" này. Nguyên tưởng rằng ít nhất có thể được xưng tụng là cao thủ, nhưng vừa đụng phải trường hợp giao thủ chân chính nằng là cái dạng gì cũng không phải! Được rồi? Thân thủ không được, trí tuệ cũng nên có chút tác dụng đi? Lúc sau! Lão gia, tương không có, giúp ta mua một ít tương đi! A! Thuận tiện cũng mua chút đậu hủ cùng chân giò!" Triền Ngao Trúc thân ảnh vừa biến mất, Thủy Tâm liền hòa tốc tất lò lửa, lao ra phòng bếp, trên lưng đã sớm chuẩn bị xong bọc quần áo, sẽ đem Mập Mập cột chắc trước ngực. Rồi sau đó phi thân nhảy lên bạch mã của Triền Ngao Trúc —— Bể Phách, quát một tiếng, Bể Phách lập tức kéo ra bốn vó chạy như bay. Trong phút chốc người không phòng trống, chỉ còn dư một phong thư ngắn gọn lằng lằng nằm trên bàn vuông.

Chương 5: Chương 4

Bạch Ngưu trấn nằm ở phía bắc Đặng huyện chừng mười lăm dặm, là một trấn nhỏ chất phác. Những ngày gần đây, tất cả đều nhờ Lãnh gia trang ở phía nam bên ngoài trấn ban tặng mà trở nên phi thường náo nhiệt. Chẳng những khách điểm đầy người, ngay cả quán cơm, một loại bình dân cũng bị khách tới thương lượng ở nhờ phòng. Một khoản chi tiêu thêm ổn định cũng bỏ vào trong túi dân ở trấn.

Ngược lại, Lãnh gia trang cũng là gặp đến độ bề đầu sút trán, thậm chí không biết tập hợp trợ thủ như thế nào, dù sao đây cũng là liên quan đến một khoản gia tài khổng lồ cùng một bộ tuyệt thế võ công, nếu là không chọn trợ thủ tốt, nói không chừng còn chưa cùng ngoại nhân giằng co thì đã xảy ra đấu tranh nội bộ. Người giang hồ đều là một thân võ công, cho nên Lãnh Thương Hùng cũng không thêm đề ý gia tài kia, hẳn chẳng qua là hi vọng võ nghệ của mình có thể có cơ hội nâng cao một bước, lo lắng hơn chính là bộ tuyệt thế võ công kia nếu là rơi vào tay tà ma ngoại đạo, sợ rằng sẽ khiến cho võ lâm gặp họa lớn, ở trên giang hồ dấy lên một mảnh tình phong huyết vũ! Vì vậy, hẳn cũng ngầm hạ quyết định, nếu xảy ra tình hình nguy cấp, hẳn tình nguyện phá hủy tàng bảo đồ, cũng không thể khiến nó lưu lạc ra ngoài, tránh cho rơi vào tay ác nhân. Mấy ngày gần đây nghe đồn người gian hồ từ tứ phương tụ tập ở bên ngoài Lãnh gia trang chuẩn bị liên hiệp muốn hẳn công khai tàng bảo đồ biện minh rằng để chia đều cho mọi người. Nói thì đơn giản nhưng làm mới khó khăn. Gia tài hoàn hảo chia đều, nhưng võ công thì chia như thế nào? Một người một chiêu sao? Chẳng phải chính là muốn hẳn giao ra tàng bảo đồ để cho bọn họ cướp đoạt sao! Theo hẳn biết, chẳng những bảy phái trong võ lâm ngay cả ba bang cũng phải người tới, ngay cả bảy đại cao thủ cũng đến ít nhất một nửa, nếu là bọn họ thật liên hợp hẳn đúng là không biết nên làm thế nào mới tốt? Trước mắt trợ thủ có thể tin được tựa hồ chỉ có phụ thân của đại tặc phụ** Hạ Huệ, cũng chính là Hạ Chấn Tuyết, Nguyệt bảo bảo chủ. Những người khác phần lớn là lòng dạ khó dò, giấu giếm suy nghĩ, bao gồm thông gia tương lai Mạnh Nhật bảo bảo chủ Nghiêm Vạn Thiên. Mà Lãnh gia trang từ xưa đến nay, không cho phép nữ nhân động võ quy củ cũng vì vậy phá rồi, dù sao lấy võ công Hạ Huệ kế tục từ cha nàng, đối với Lãnh gia trang thế lực đơn bạc mà nói, tuyệt đối là một đại trợ lực, càng đừng nói trong bốn lão bà của hẳn, căn bản là có hai người võ nghệ cao cường.**con dâu trưởng Vốn là Lãnh gia trang bình yên, đột nhiên biến thành nguy cơ tứ phía, khó khăn gian nan, mà hết thảy đều là từ tàng bảo đồ lấy được từ ngày đó. Nhưng cũng không ai biết đến lúc nào mới có thể kết thúc. Hoặc là. . . . . Lãnh gia trang đến tột cùng có thể bình yên vượt qua cái kiếp nạn này hay không? Lãnh Thương Hùng đang trong đại sảnh cùng hai vị thế tử và hai đứa con trai Lãnh Anh Kiệt, Lãnh Hào Kiệt, còn có con dâu Hạ Huệ thương thảo chiến lược phòng thủ, chợt nghe bên ngoài phòng truyền đến tiếng kêu to. "Trang chủ, trang chủ, Tam tiểu thư trở lại, Tam tiểu thư trở lại nha!" Thủy Tâm? ! Nàng trở lại làm cái gì? Mọi người trong sảnh đứng lên ra bên ngoài nhìn. Chỉ chốc lát sau, một cô nương xinh đẹp rực rỡ liền xuất hiện trong mắt hiện đầy lo lắng, mang theo nụ cười quen thuộc còn có điểm xa lạ, còn có. . . Một Bảo Bảo mập mạp!" Thủy Tâm, người. . . . . "Đừng vội mắng chửi người, cha "Thủy Tâm vội vàng tiến lên ngắt lời nói: "Bất kể ngài có nhận con hay không. Trong nhà có khó khăn, con tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, muốn mắng muốn đuổi, xin cha chờ chuyện đi qua rồi hãy nói!" Thấy Lãnh Thương Hùng cau lông mày, bởi vì hoàn toàn không có nhìn ra mình đặc biệt yêu thương Thủy Tâm từ thuở nhỏ đã chịu tang mẫu, Tam phu nhân dùng ánh mắt cầu khẩn hướng Lãnh Thương Hùng năn nỉ nói: "Lão gia, Thủy Tâm nàng chẳng qua là. . . . . "Lãnh Thương Hùng khoát khoát tay, "Quên đi". Hẳn thờ dài nói: "Nếu nàng còn nhớ tới lão phụ ta đây, ta làm sao phải so đo? Vào lúc này cái gì quy củ. . . . . mặt mũi đều không trọng yếu, quan trọng là Lãnh gia trang chúng ta có thể giữ được mấy cái nhân mạng." Hẳn lắc đầu một cái, lại nói: "Nhưng là, ta vẫn phải nói, con không nên trở về, Thủy Tâm, con cũng đã biết hiện tại các đội nhân mã bên ngoài thôn trang bọn họ chỉ cho phép người vào trang, mà không cho phép người đi ra ngoài a! Chúng ta đã tự lo không xong, con trở lại có thể giúp cái gì đây? Chẳng qua là không duyên cớ để cho con cùng hải tử lâm vào tình cảnh nguy hiểm thôi a!" "Yên tâm đi cha! Con đương nhiên là nắm chắc mới có thể trở lại." Thủy Tâm đã tính trước: "Chỉ cần có này. . . . . "Nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì dường như a một tiếng, "Con giống như quên giới thiệu với mọi người, tiểu tử Mập Mập này là nhi tử của con, "Nàng vừa nói, cũng cời dây buộc Mập Mập trước ngực giờ lên để cho mọi người xem "Hắn gọi Triền Tinh Hồn, nhũ danh Mập Mập." Mọi người đều kinh ngạc nhìn tiểu oa nhi tuần nỷ đáng yêu, đang vui vẻ cười khúc khích, Tam phu nhân lại càng liên tiếp kêu. "A! Thủy Tâm, hẳn thật là xinh đẹp a! Một chút cũng đều không giống như con!" Thủy Tâm nhún nhún vai. "Không giống con chính là giống như cha hẳn!" Tam phu nhân đi tới nhận lấy Mập Mập. Mập Mập tinh quái lập tức chu cái môi ướt át thơm mùi cái lăm cho Tam phu nhân vui vẻ cười to. "Tiểu tử này thật đáng yêu. . . . . Thật thông minh!" Thủy Tâm không chịu nổi tròn mắt một cái, "Điểm này của hẳn thật đáng giận, bản lãnh lấy lòng người vô cùng cao, đã có thể đặc biệt cùng ta đối nghịch!" Nàng hừ hừ. "Tiểu tử, còn không mau gọi ông ngoại, đại bà ngoại, tam bà ngoại!" Mập Mập ngoan ngoãn kêu, hơn nữa còn tặng kèm mọi người nụ cười ngọt ngào. Đại phu nhân cũng không nhịn được đoạt lấy ôm ôm, tự nhiên cũng nhận được nụ hôn từ đôi môi ướt át, mà từng tiếng gọi, mỗi người cũng không khỏi muốn ôm ôm cái tiểu mập oa hoạt bát đáng yêu làm cho người khác cực kỳ yêu thích. Cuối cùng, Mập Mập rút cục đi tới trong ngực Lãnh Thương Hùng, chỉ thấy hẳn cũng khen: "Tiểu tử này thật thông minh, mới hơn hai tuổi đi? Cưng nhiên đã nhìn được sắc mặt của người khác, nếu có thể hảo hảo bồi dưỡng, trưởng thành thật đúng là cực kỳ vượt trội đây!" Tất cả mọi người đồng ý cười gật đầu một cái. Lúc này Mập Mập đột nhiên nhả lại lông mày, tựa hồ rất nghi hoặc túm râu Lãnh Thương Hùng, đồng thời trong miệng lầm bầm "Phụ thân không có râu, phụ thân không có. . . . . " "Là a! Phụ thân người không có, "Thủy Tâm thuận miệng lên tiếng, "Ông ngoại mới có, chờ phụ thân người lớn tuổi một chút, đại khái cũng sẽ có đi!" Mọi người chợt ngăn người, Tam phu nhân là người đầu tiên bật thốt kêu lên: "Phụ thân? Thủy Tâm, con tìm được cha ruột của hẳn rồi?" Thủy Tâm chà xát lỗ mũi, xin lỗi nói: "Không phải, là hẳn tìm được con." "Hẳn tìm được con!?" Tam phu nhân kêu lên. "Vậy hẳn. . . . . Có nói gì hay không?" Thủy Tâm phút chốc cười khúc khích giống Mập Mập. "Hắn. . . . . Ách. . . . . Hẳn ép ta gà. . . . . Ách. . . . . Gà cho hẳn." "con gà cho hẳn rồi? !" Mọi người toàn bộ kinh ngạc đồng thanh kêu lên. Cả thôn trang từ trên xuống dưới người người không ai không biết Thủy Tâm là không chịu lập gia đình, có rất nhiều quyết tâm, ngay cả việc không tiếc làm ra chuyện kinh thế hãi tục để trốn tránh hôn nhân. Mà lúc này, nàng lại đột nhiên chạy về tuyên bố nàng đã lập gia đình! Tất cả mọi người giật mình sững sờ nhìn Thủy Tâm, hại nàng ngượng ngùng rút lại cổ. "Không có cách nào! Hẳn thật là bá đạo, hơn nữa, còn có Surong đi giúp hẳn. . . . . "Nàng gãi gãi đầu. "Vậy con. . . . . con sao chống lại được hai người bọn họ! Cũng chỉ phải gà cho hẳn a!" Đại phu nhân đột nhiên bật cười nói: "Thủy Tâm kia! Người này không lấy chồng, kia không lấy chồng, còn nói cái gì chết cũng không gà, kết quả vào lúc này còn không phải là bị gà sao!" Đại nương, người ta nói qua không phải là thân bất do kỷ sao!" "Là đó! Là đó!" Đại phu nhân nói tiếp, tiện đà đảo mắt nhìn lên. "Có điều, nếu như Mập Mập thật giống như cha hẳn, vậy con thật là biết tìm người à nha!" "Đại nương!" Thủy Tâm không thuận theo kêu một tiếng. Mọi người nhìn không được bật cười. Mà trong tiếng cười, Lãnh Thương Hùng cũng đã hỏi một tuần. "Thủy Tâm, cha Mập Mập đâu? Tại sao không cùng đi theo?" Thủy Tâm dời mắt đi chỗ khác, ấp úng nói:

"Ách. . . . . Cái này sao. . . . . Hấn. . . . . Ách. . . . . Hấn không. . . . . Không chịu." Lãnh Thương Hùng lập tức giận tái mặt. "Thủy Tâm, nếu hấn không chịu, con có phải nên vác hấn tới hay không?" Thủy Tâm hướng Tam phu nhân nhờ giúp đỡ, Tam phu nhân lập tức hiểu ý chen miệng muốn giảng hòa. "A! Lão gia. Ta nghĩ. . . ." "Câm miệng!" Lãnh Thương Hùng quát khẽ một tiếng, nhìn chằm chằm Thủy Tâm "Người có nên lôi hấn tới hay không?" Thủy Tâm thờ dãi một hồi. "Đúng vậy, cha." "Đáng chết! Thủy Tâm!" Lãnh Thương Hùng nghe vậy mở miệng liền mắng "con nếu gả cho hấn rồi, tự nhiên nghe lời đồn, tại sao có thể tự tiện chạy tới đây? Hơn nữa còn đem con cũng ôm tới!" Thủy Tâm vẻ mặt đau khổ. "Con là bắt đắc dĩ a! Cha, nếu như con không mang theo Mập Mập, con không biết hấn có thể hay không cùng. . . ." "Sur phụ, không xong, sur phụ!" Câu hỏi, thanh minh, phát biểu tất cả đều chột chuyển sang bên ngoài phòng. Chỉ thấy người phi thân xông tới chính là đại đồ đệ của Lãnh Thương Hùng, cũng chính là vị hôn phu của Nhị tiểu thư Lãnh Ngọc Tâm, Khiếu Thiên. "Chuyện gì?" "Sur phụ, bọn họ liên thủ thật rồi, mọi người hiện tại cũng tụ tập ở bên ngoài cửa trang, mà bọn họ đề cử ra mấy người, mới vừa tới đây yêu cầu thấy sur phụ ngài a!" Lãnh Thương Hùng cau mày cắn răng nói: "Hảo, thỉnh bọn họ đến tiền viện ở sân luyện võ, ta lập tức sẽ tới!" "Dạ, sur phụ!" Hầu Khiếu Thiên lĩnh mệnh rồi đi, Lãnh Thương Hùng thì nghiêm túc nhìn chăm chú vào thế tử cùng con gái. "Thời khắc quan trọng cuối cùng cũng tới, hết thảy theo kế hoạch dự định tiến hành, có thể vượt qua một kiếp này là tốt nhất, nếu là tránh không khỏi, cũng là mạng của chúng ta, tóm lại, tuyệt không thể để cho tàng bảo đồ rơi vào tay ác nhân là được?" Hấn đối mặt Thủy Tâm. "Thủy Tâm, con. . . ." "Cha, cái gì không cần phải nói, con không theo cha thì không thể được, nếu không con trở lại làm cái gì đây?" "Đôi mắt Thủy Tâm để lộ ra ra kiên quyết cùng tự tin." "Chỉ cần ta cùng Mập Mập đi theo cha, Lãnh gia trang tuyệt sẽ không có chuyện." "Tuy nói là tất cả nhân vật giang hồ cùng bầu ra đại biểu, nhưng bởi vì hắc bạch chính tà đều có, cho nên vừa bắt đầu thuyết pháp liền bất đồng. Người chính đạo nói là, nếu tàng bảo đồ và tuyệt thế bí tịch võ công bất hạnh để cho ác nhân lấy đi, tất sẽ khiến cho võ lâm gặp kiếp nạn lớn, cho nên, tốt nhất đem nó giao cho bạch đạo môn phái bảo vệ xử lý. Mà hắc đạo lại tỏ vẻ, nếu là vật thượng cổ lưu truyền vô chủ, liền nên giao do cả võ lâm chia sẻ. Ý kiến hai bên chênh lệch quá xa. Kết quả mười hai người tại chỗ liền rùm beng lên. Lãnh Thương Hùng cùng người nhà thờ ơ lạnh nhạt, thăm than bất luận là chính hoặc tà, nhưng người bị thúc giục đến nơi này, tựa hồ vẫn là người có ham muốn cá nhân chiếm đa số. Nhìn tình hình này, hôm nay sợ rằng không cách nào hiểu rõ, có lẽ xem ra ngay từ ban đầu tàng bảo đồ nên bị phá hủy mới phải. Hai bên đang cãi vã, đột nhiên có một người giơ hai tay lên cao hô to: "Ngừng!" Tất cả mọi người dừng lại không vui nhìn người nọ —— Địa ma Tiêu Công Vi. Nhận được chú ý của mọi người sau, Tiêu Công Vi mới nói: "Chúng ta ở chỗ này làm cho người chết ta sống có ích lợi gì? Ta đề nghị, trước gọi hấn đem tàng bảo đồ lấy ra, sau đó chia làm hai. Các người một nửa, chúng ta một nửa, chờ hai bên thương lượng tốt tìm phương pháp xử lý sau. Sau đó đem hai mảnh hợp lại để tìm ra kho báu, các vị thấy thế nào?" Một người chân chờ gặt đầu, sau đó là tên còn lại, tiếp người thứ ba. . . . . Cuối cùng tất cả mọi người đồng ý. Tiêu Công Vi hải lòng gặt đầu một cái, rồi sau đó chuyển sang Lãnh Thương Hùng nói: "Hiện tại Lãnh trang chủ nên giao ra tàng bảo đồ đi?" Lãnh Thương Hùng khiêu mi, "Nếu như ta không giao?" Đối với hắc đạo các người, ta không có lời nào để nói, nhưng là những người tự xưng là bạch đạo thì sao?" Hấn cười lạnh quét qua những người tự xưng là hiệp khách chính nghĩa. "Các người cũng muốn tranh giành sao? Nếu chúng ta không theo, các người định đuổi tận giết tuyệt, lấy được thứ các người mong muốn sao?" Những hiệp khách kia quả nhiên hai mặt nhìn nhau. . . . . Không lời nào để nói. Nhưng chỉ một lát, Câu Hồn kiếm Lữ Tiểu Mật liền vượt qua đám người đi ra, nàng kiêu mỵ chinh đón trang phục làm lễ. "Lãnh trang chủ. Chúng ta dĩ nhiên không làm những chuyện tàn nhẫn bá đạo, nhưng nếu vì bình yên của cả võ lâm mà suy nghĩ, chúng ta không thể làm gì khác hơn là gánh chịu bị mang tiếng xấu." Mị nhân chuyển một cái. "Lãnh trang chủ cũng là người trong bạch đạo, hấn là phải ủng hộ chúng ta mới đúng, ngàn vạn lần không nên vì tham niệm mà phạm phải sai lầm lớn." Lãnh Thương Hùng buồn bã lắc đầu, "Đây chính là bạch đạo sao? Nếu nói bạch đạo, chẳng lẽ cũng chỉ là dựa vào miệng lưỡi nói ra? Bạch đạo chính là có thể trong miệng nói lời đường hoàng, thiên hoa loạn trụ**, mà trên thực tế không cần phải làm theo những lời đã nói sao?" "ba hoa chính choê Hấn thờ dãi: "Thì ra là chánh tà chi phân, cũng bất quá như thế mà thôi, một bên nói làm, một bên nói không làm, cứ như vậy mà thôi, mà trên thực tế sở tác sở vi**, cũng là hoàn toàn giống nhau!" "hành động đã thực hiện Rất nhiều người đỏ mặt, nhưng Lữ Tiểu Mật không có. "Lãnh trang chủ, ta nghĩ, người có thể cần một chút thời gian để suy nghĩ, dù sao muốn vứt bỏ một bộ tuyệt thế võ công làm người ta thêm thương, cũng không phải là dễ dàng như vậy." Nàng quảng cho Tiêu Công Vi một nụ cười đậm đậm. "Có thể tránh động thủ thì nên tránh, Tiêu đại hiệp cũng sẽ không phản đối đi?" Tiêu Công Vi thờ ơ cười một tiếng. "Không thành vấn đề, tam trụ hương cũng đủ chứ?" "Đủ rồi, đủ rồi!" Lữ Tiểu Mật cười duyên nói, "Xin mời Lãnh trang chủ đi vào suy nghĩ thật kỹ một chút đi! Có lẽ người nhà của người có thể cho người một chút ý kiến, để cho người đưa ra quyết định chính xác. Về phần Tiêu đại hiệp, chúng ta ở nơi này mà tâm sự đi! Nghe nói người nằm ngoài ở Hồ Khâu. . . ." "Lãnh Thương Hùng cùng thế tử và các con nhìn nhau cười khổ. Suy tính? ! Đây chẳng qua là kéo dài thời gian tuyên chiến. Lãnh Thương Hùng chán nản xoay người hướng nhà lớn đi tới, người nhà thờ dãi đi theo ở phía sau. Về phần Thủy Tâm? Bởi vì Mập Mập vẫn kêu lạnh, cho nên nàng đi trước, đồng thời trong lòng cũng âm thầm lo lắng nghi ngờ không dứt. Mặc dù ngựa nàng cưỡi chính là loại tốt nhất được ví như bạch vân của Triển Ngao Trúc nhưng là, lấy khinh công như sương như khói của hấn để đuổi theo nhưng đây là mười lăm dặm lộ trình, sợ rằng chậm trễ không thể đến kịp? Hấn sẽ không đến đi? Hãy tìm không ra đường? Hấn không phải là. . . . . Nghĩ tại thời khắc cuối cùng mới hiện thân đi? Ta van người! Đây cũng không phải là diễn trò, còn bị ép mới bằng lòng xuất hiện? Cuồng thư sinh chết tiệt? Hấn rốt cuộc muốn thế nào? ! Thủy Tâm đột nhiên đứng ở đại sảnh á khẩu, làm mọi người ở phía sau nàng kinh ngạc, nàng càng thêm khẩn trương hề hề ngăn cản bọn họ tiếp tục đi tới. "Chờ một chút, cha, nhớ kỹ, chờ một chút mọi người ngàn vạn lần đừng nói bất cứ cái gì, hết thảy đều giao cho con là được, nhớ đó! Mọi người bất luận kẻ nào cũng không được nói, một chữ cũng không được nói!" Nàng nhanh chóng phân phó, sau đó lại chuyển sang Mập Mập trong ngực. "Tiểu tông, ngàn vạn lần nhờ cậy, lần này cùng nương hợp tác một chút, sau khi chuyển thành công, nương nhất định sẽ mua thật nhiều mũt quà ngon cùng đồ chơi cho người, người. . . ." "Mua thùng thùng!" Mập Mập mở một đôi mắt to dị thường thông minh nhìn chăm chăm trong phòng. Tiểu tử này, sẽ thừa cơ bắt chết! "Hảo, thùng thùng liền thùng thùng." "Thủy Tâm nhẫn nại nói. "Nhưng là, người nhất định phải cùng nương hợp tác, nương bảo người rơi nước mắt, cho dù không có, người cũng phải nặn ra hai giọt cho ta, đã hiểu chưa?" Mập Mập bỗng dưng suy sụp hạ mặt, hai mắt đáng thương kiếm trong phòng. "Đi. Không phải là bây giờ, người trước thu lại khuôn mặt đau khổ đó cho ta!" Thủy Tâm thấp giọng trách mắng. "Trước thật cao hứng đi vào hò hét cha người. Chờ nương bảo, người lại bày ra, hiểu chưa?" Mập Mập cười hi hi gặt đầu một cái, Thủy Tâm hít một hơi, âm thầm trấn định tâm tình của mình. Trước khi mở cửa, nàng vẫn không quên quay đầu lại phân phó lần nữa. "Nhớ, ngàn vạn lần không thể lên tiếng!" Mọi người lòng tràn đầy nghi hoặc, đang tiến vào đại sảnh sau đó liền thoáng hiểu. Chỉ thấy giữa đại sảnh, một bạch thư sinh đứng chấp tay, bóng lưng anh tuấn cao to lộ ra một cổ tạo nhả phiêu dật cùng khí thế cuồng ngạo làm người ta khó hiểu. Mọi người sau khi tiến vào, chia làm hai bên trái phải, mặc dù không biết người thư sinh kia là dưới tình huống toàn bộ trang đều canh giữ nghiêm ngặt không có chút tiếng động mà tiến vào. Càng không biết trong hồ lô của Thủy Tâm là thuốc gì đây, nhưng bọn hấn vẫn theo yêu cầu của Thủy Tâm, không nói tiếng nào, chẳng qua là yên lặng xem Thủy Tâm rốt cuộc là diễn trò gì. Khi bọn hấn chuyển chú đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thủy Tâm rụt rè đi tới trước mặt thư sinh, bọn họ có thể rõ ràng thấy mặt của Thủy Tâm, vẻ mặt cảnh giác cùng khẩn trương. Thủy Tâm nhỏ nhẹ nói. "Ách. . . . . Lão gia, tướng công, phu quân, chàng tới rồi!" Mập Mập cũng phối hợp làm nũng kêu một tiếng. "Phụ thân." Triển Ngao Trúc một cử động cũng không có. Thủy Tâm khẩn trương cười cười. "Ách! Cái này. . . . . Ách. . . . . Ta biết chàng rất tức giận, nhưng là chàng. . . . . Ách. . . . . Cũng phải nghĩ cho ta! Ta cuối cùng không thể. . . . . Ách. . . . . nhìn người Lãnh gia trang chịu khổ mà không quan tâm đi? Hơn nữa. . . . . Ách. . . . . Hơn nữa phụ thân hiện tại cũng không giận ta! Có đúng hay không, tiểu tử?" Mập Mập tay nhỏ bé đuổi một cái, chỉ vào Lãnh Thương Hùng, thật vui vẻ cười nói: "Phụ thân, ông ngoại có râu râu, ông ngoại có râu." "Xem đi! Mập Mập cũng rất thích ông ngoại đấy!" Thủy Tâm lúc này mới buông lỏng rất nhiều. "Mập Mập cũng không hi vọng ông ngoại gặp chuyện không may, có đúng hay không? Cho nên, tướng công, phu quân, ít nhất chiều con giúp một tay đi!" Mọi chuyện tựa hồ cũng tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng là đang lúc này, Mập Mập phối hợp sai lầm, hai tay hấn đuổi một cái, trong miệng lớn tiếng thì thầm: "Phụ thân, ôm ôm, phụ thân, ôm!" Thủy Tâm theo bản năng phản ứng, lập tức lui về phía sau, trong miệng đồng thời kêu. Đáng chết, "Tiểu quý, vẫn chưa tới lúc!" Nàng nói xong

liền hướng Triền Ngao Trúc nhìn, cơ hồ trong nháy mắt, nàng sợ hãi lập tức lui xa về phía sau, cho đến khi cái ghế ngăn trở nàng."Không, đừng nóng giận, đừng nóng giận, không phải là không đề cho chàng ôm, ta chỉ phải . . . . Chỉ là sợ chàng ôm Mập Mập liền rời đi, vậy ta. . . . Ta làm sao bây giờ?" "Mọi người mặc dù không nhìn thấy mặt hân nhưng trong nháy mắt thấy được từ người thư sinh tản mát ra lãnh khốc, bọn họ có thể tưởng tượng sắc mặt của hân nhất định rất khó coi." "Trương công, đừng nóng giận, xin đừng tức giận a. . . . "Thủy Tâm lo sợ không yên mãnh liệt cắn môi, chỉ kém là sẽ cắn ra máu. Cho đến khi Mập Mập kéo lỗ tai của nàng, nàng mới "A!" Một tiếng, bẹn rộn gợn Mập Mập trong tay lên. "Phụ quân, đừng nóng giận, chàng sẽ hù nhĩ tử!" Mất bò mới lo làm chuông, cũng kịp lúc, Mập Mập lập tức phối hợp, gương mặt suy sụp, vành mắt đỏ lên, trong miệng còn sợ hãi lâu bầu: "Phụ thân, Mập Mập hơi sợ. Mập Mập hơi sợ!" "Lãnh lòng nghiêm nghị lập tức biến mất, Thủy Tâm cuối cùng cũng phun ra cái khẩu khí nén chặt ở ngực. Nhưng toàn thân cũng thiếu chút nữa bị hù dọa co quắp rồi! Thủy Tâm không ngừng hít sâu, đồng thời cũng rình coi sắc mặt Triền Ngao Trúc, nàng nhăn mày, suy tính sau một hồi khá lâu, mới dè dặt mở miệng. "Lão gia, chàng thật không muốn giúp một tay sao?" Triền Ngao Trúc không có trả lời. Thủy Tâm thờ dãi một hồi. "Kia. . . . Như vậy không tốt? Ta đem Mập Mập cho chàng ôm, vậy còn chàng. . . . Liền đem. . . . Ách. . . . Cây quạt. . . . Ách. . . . Cho ta mượn dùng một chút có được không?" "Đương nhiên vẫn là không có bất kỳ kỳ tích xuất hiện, nhưng là Thủy Tâm tự có ứng phó." "Ách. . . . Trương công, chàng không nói lời nào, ta liền coi như chàng đồng ý a!" Triền Ngao Trúc như cũ giữ vững yên lặng, mọi người cũng kỳ quái nhìn nàng. "Được, Mập Mập. Đề cho phụ thân ôm a!" Nàng đem nhĩ tử thả vào trong khuỷu tay Triền Ngao Trúc. "Còn có, nhớ đem cây quạt của phụ thân đưa cho nương đó!" Mập Mập một tay ôm hôn cổ cha, nghi hoặc nhìn mẫu thân. "Cây quạt?" Thủy Tâm lại thảm thán một tiếng. "Lắc lắc, phụ thân lắc lắc!" Mập Mập "A!" một tiếng, liền cúi người ở trong ngực Triền Ngao Trúc mà tìm kiếm. Trong chốc lát, cây quạt tuyết trắng liền trong tay nhỏ của Mập Mập. Thủy Tâm không dám nhìn sắc mặt Triền Ngao Trúc. Một tay cầm quạt liền hướng Lãnh Thương Hùng bên kia quơ quơ chạy tới. "Cha. Không sao, cha, Lãnh gia trang không có việc gì nữa!" "Con đang nói gì nha?" Chỉ thấy Thủy Tâm một bước cũng không ngừng, một đường thẳng hướng bên ngoài chạy đi. "Đi theo con. Cha. Con chỉ phải nói mấy câu là có thể giải quyết chuyện này!" Mọi người cảm thấy hoài nghi, nhưng là chỉ có thể đi theo nàng. Một nhóm người vội vã hướng tiền viện, ở trước mặt "cuồng đạo" dừng lại. Lữ Tiểu Mật kinh ngạc nhìn bọn họ đang thờ hồn hên. "Thời gian còn chưa hết. Các người đã suy nghĩ kỹ sao?" Lãnh Thương Hùng không lên tiếng, chẳng qua là nhìn Thủy Tâm. Thủy Tâm phát phát cây quạt. "Không cần suy nghĩ. Chúng ta đã đem tàng bảo đồ giao cho chủ nhân của cây quạt này." "Đám người Lãnh Thương Hùng kinh ngạc tròn to mắt. Lữ Tiểu Mật chẳng qua là cười lạnh một tiếng. "Người ở đây nói đùa sao? Chúng ta một đám người yêu cầu các người, các người chết cũng không chịu cho. Vào lúc này tùy tiện giao cho người khác, nói lời này ra ngoài, cho dù ai cũng không thể tin!" Thủy Tâm tự tin hát cảm lên "Nhưng là điều này rất quan trọng. Đừng bảo là chúng ta, ngay cả các người cũng không dám không cho?" Lữ Tiểu Mật cùng Tiêu Công Vĩ nhìn chăm chú một cái, đồng thời cười lên. "Được rồi! Vậy như người đã nói, tàng bảo đồ rốt cuộc là bị một người quan trọng lấy đi rồi?" Thủy Tâm thần bí cười một tiếng, sau đó chỉ kéo ra cây quạt giọng cao, đem bốn chữ nhắm ngay đám người kia. "Đây! Thấy rõ ràng không? Chính là người này a!" "Mà người Lãnh gia lại chỉ có thể thấy lục trúc cao nhả trên mặt quạt, còn có đám người đối diện đột nhiên sắc mặt biến đổi nhanh chóng. Thành thật mà nói, bọn họ có thể nói là thống khổ cực kỳ, cái loại thống khổ này không thể nói rõ, cái loại nghi ngờ khó chịu không giải thích được! Thì ra là về mặt ung dung tự tin không còn sót lại chút gì, sắc mặt Lữ Tiểu Mật tái nhợt, hiện đầy sợ hãi, nàng tay run run chỉ hướng cây quạt. "Hân. . . . Hân vậy. . . . Tới?" Thủy Tâm không lo lắng cười cười: "Tới rồi!" Lữ Tiểu Mật run rẩy quay ngược lại hai bước, bị dọa sợ đến nỗi không cách nào lên tiếng. Thủy Tâm chỉ thu hồi cây quạt. "Hiện tại các người có thể rời đi đi!" Từ sau khi thấy được bốn chữ kia, sắc mặt Tiêu Công Vĩ biến đổi liên tục, nhưng không cách nào hoàn toàn hết hi vọng, hân âm trầm nói: "Hân vẫn còn ở nơi này?" Thủy Tâm dùng ngón tay cái lui về phía sau nói. "Vẫn nha!" Tiêu Công Vĩ không tự chủ được lui hai bước, nhưng rất nhanh lại ổn định. "Là hân đem cây quạt cho các người mượn?" "Đúng a!" Thủy Tâm đắc ý nói. Tiêu Công Vĩ hip mắt. "Hân làm sao có thể đem vũ khí bên mình cho người mượn?" Thủy Tâm há miệng, ngay sau đó khép lại, sau đó cẩn thận dùng từ. "Chúng ta có chút. . . . Ách. . . . Giao tình." Nói là vợ chồng, đại khái không ai tin đi? Đổi lại là nàng, nàng cũng không thể tin. Tiêu Công Vĩ đột nhiên cười, "Người rốt cục lộ ra chân tướng rồi, hân tuyệt đối không thể cùng bất luận kẻ nào có giao tình, cũng không thể thay bất luận kẻ nào ra mặt." Hân giận tái mặt hừ lạnh. "Cây quạt này là người làm giả đi?" Thủy Tâm lo lắng há to mồm, mà Lữ Tiểu Mật cũng bừng tỉnh hiểu ra nói. "Nguyên lai là dọa người!" "Hừ! Chút tài mọn." Tiêu Công Vĩ cười lạnh một tiếng. "Có điều, diễn coi như không tệ, mới đầu thật đúng là đủ dọa người!" "Người. . . . Các người. . . . " Thủy Tâm không biết nên khóc hay cười không biết nên nói cái gì cho phải. "Ta không phải là dọa người, phải. . . . Là thật! Hân thật vẫn còn ở đây!" "Phải không?" Tiêu Công Vĩ lắc đầu một cái. "Nếu như các người thật có giao tình đến nỗi hân nguyện ý đem vũ khí tùy thân giao cho người, vậy cũng nên nhiệt tình thỉnh hân ra ngoài thông báo một chút chứ?" Thủy Tâm khổ não thờ dãi một tiếng. "Nếu là hân chịu ra ngoài, ta đã sớm thỉnh hân đi ra, làm gì phải mượn quạt a?" Tiêu Công Vĩ mới vừa cười lạnh một, trong hân từ hắc đạo đứng yên hồi lâu có hai người cũng ha ha cười đứng ra. Lãnh Thương Hùng rất nhanh liền nhận ra người mặc lam bào là trang chủ Tùng Triệu Anh của Xuyên Cảnh Bách Nhẫn trang, người áo xám còn lại là Lý Tử Kỳ trợ giúp bang chủ Tương Cảnh Khôi. "Cô nương, đừng đóng kịch nữa, Tùng Triệu Anh giấu cọt nói: "Cũng lời đuôi rồi, người vẫn là ngoan ngoan đem tàng bảo đồ giao ra đây đi! "Ta không phải là. . . . " "Vẫn là không phải, "Lý Tử Kỳ nghe ngang khoát khoát tay. "Nếu như người kia thật ở Lãnh gia trang, thỉnh hân ra ngoài chúng ta cũng rõ ràng. Nếu hân không ra, theo ta đến đây đi!" Thủy Tâm còn chưa tiếp thu lời nói liền thấy Lý Tử Kỳ đột nhiên giơ đầu hô to, "Cuồng thư sinh! Ra ngoài! Người khác sợ người, ta Lý Tử Kỳ cũng sẽ không bị người hù dọa! Người đi ra cho ta! Có nghe hay không? Cuồng thư sinh Triền Ngao Trúc! Ra ngoài! Tùng Triệu Anh nháy mắt mấy cái, cũng không nhận được rống to theo: "Không dám ra nghĩa là không phải người! Cuồng thư sinh, hoặc là, ... Người cần bản là đồ giả mạo! Đừng không? Người là giả, cho nên mới không dám ra, đúng không?" Nghe được tiếng hét của Lý Tử Kỳ cùng Tùng Triệu Anh, Lãnh Thương Hùng cùng người nhà mới biết vị thư sinh kia là người nào, cũng mới hiểu vì sao chỉ một bóng lưng liền có khí thế nhiếp người, hiểu rõ hơn Thủy Tâm tại sao lại cảnh giác sợ hãi như vậy. Mà cảm giác của bọn hân trừ khiếp sợ cũng không dám tin ra, một loại từ sâu trong đáy lòng khuếch tán ra tới lạnh lẽo, trong phút chốc bao phủ ở toàn thân, mồ hôi lạnh cũng ướt áo trong, lại không tự chủ nổi lên từng trận run rẩy. "Không được hết nữa!" Thủy Tâm kinh hoàng kêu lên, "Các người sẽ chọc giận hân? Không được hết, hân sẽ giết các người, thật sẽ giết các người! Không được thét nữa nha!" Nhưng là, tựa hồ không có ai chịu tin tưởng nàng. Lữ Tiểu Mật vẫn che miệng cười duyên, Tiêu Công Vĩ thì hai cánh tay vòng ngực chỉ đang nhìn náo nhiệt, những người khác có người hô hào cổ vũ, có người là buồn cười lắc đầu một cái. "Cuồng thư sinh, ra ngoài! Đồ giả mạo, ra ngoài. . . . " "Ra ngoài a! Cuồng thư sinh, tới làm thịt Triệu Anh bọn ta a! Ra ngoài a. . . . " Hai bên giằng co lẫn nhau, vừa là ngạc nhiên nghi ngờ, vừa là thoải mái cười đùa. Thủy Tâm mặc dù lòng tràn đầy lo âu nhưng vẫn không ngăn được. Cuối cùng, đại đệ tử ở bạch đạo Trung Thiên Sơn phái nói vọng, tựa hồ là nhìn không được dựa vào hướng nàng nói nhỏ: "Cô nương, rất xin lỗi bọn họ vô lễ như thế, nhưng ta nghĩ người tốt nhất. . . . "Nhất mạt khói trắng phút chốc chợt loé. Phần lớn mọi người không có chú ý tới. Mà chú ý tới người đang nghi ngờ. Theo hai tiếng kêu thảm là thân thể bất ngờ bay trên không trung, bay vút qua sân, rơi xuống bên kệ treo đao kiếm. Mà hai người kia rơi xuống, một tư thế nằm quái dị không thể đoán, Tùng Triệu Anh cùng Lý Tử Kỳ chắc chắn không còn sống! Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều yên lặng lại rồi, chìm trong không khí ngột ngạt. Không người nào cử động, trừ. . . . Thủy Tâm chậm rãi đi về phía mà mọi người nhìn chăm chăm có bạch sắc thân ảnh giống như xuất hiện trong sương mù—— Triền Ngao Trúc. Nàng từ trong tay hân nhận lấy Mập Mập vui vẻ cười to, trong miệng vẫn là không chịu yên lặng lắm bả hai câu. "Cũng biết sẽ biến thành như vậy! Tốt lắm, tiểu tử, cha người lại bận rộn, để cho nương ôm đi!" Mà Mập Mập bị cưỡng bách dọn nhà, vẫn dúi dài tay kéo ông tay áo của Triền Ngao Trúc không chịu rời đi, trong miệng còn la hét, "Phi phi, phụ thân, phi phi!" Thủy Tâm bất mãn nghiêng mắt nhìn Triền Ngao Trúc một cái. Ngay sau đó bung từng ngón tay Mập Mập đang nắm tay áo Triền Ngao Trúc, đồng thời trong miệng lại lầm bầm thì thầm oán trách. "Thật thiên vị, luôn ôm tiểu tử này bay, cũng chưa từng ôm ta bay. Hừ! Biết trong lòng người chỉ có tiểu tử này, ta bất quá là người phụ việc có cũng được mà không có cũng không sao ha!" Nàng lầm bầm nhớ tới, xoay người rời đi hai bước. Chợt quay lại đem cây quạt đưa cho hân. "Đó! Trả lại người!" "Phi phi, phụ thân, phi phi, phi phi. . . . " "Cầm miệng! Tiểu tử,

ngươi là có ý gọi để cho ta ghen tỵ phải không? Cẩn thận ta đánh cái mông ngươi đó! Thật là không biết sống chết!"Thủy Tâm ôm Mập Mập đang liên tục rướn người về phía trước, đi tới bên cạnh Lãnh Thương Hùng.Lãnh Thương Hùng nuốt nước miếng một cái sau đó mới chuyển sang Thủy Tâm lấp bắp hỏi, "Thủy. . . . Thủy Tâm, hân. . . . Ách. . . . Hân thật là... hân thật là. . . .""Cuồng thư sinh Triền Ngao Trúc."Thủy Tâm miễn cưỡng nói, tiếp theo cau mày để lại Mập Mập giống như viên đậu nảy."Tiểu tử, chớ nhảy nữa! Nhảy nữa liền đánh cái mông đó!"Lãnh Thương Hùng do dự một chút, ngay sau đó ngập ngừng nói: "Ta. . . . Ta tới ôm đi!"Hân cơ hồ ngay cả lời nói cũng còn chưa nói xong, Mập Mập liền bị ném tới trong ngực ông ngoại rồi, Thủy Tâm mừng rỡ ở một bên xem cuộc vui.Lãnh Thương Hùng để Mập Mập lôi kéo râu của hân chơi, lại cẩn thận hướng Thủy Tâm hỏi: "Thủy Tâm, con biết hân. . . . Tính toán như thế nào sao?"Giết người a!"Thủy Tâm nhàn nhạt trả lời.Lãnh Thương Hùng cũng hút một hơi khí, "Toàn bộ. . . . Toàn bộ sao?"Thủy Tâm nhún nhún vai."Đại khái đi!"Lãnh Thương Hùng nhất thời cảm thấy cả người thấu lạnh, lấp bắp nói, "Này. . . . Không tốt lắm đâu? Thủy Tâm, bọn họ có chút. . . . Cũng không phải là ác nhân gì, chỉ là bị tham lam che mất lý trí mà thôi, tội không đáng chết a! Cho nên ta muốn. . . . Thủy Tâm, con có thể khuyên hân một chút. . . .""Khuyên hân?"Thủy Tâm buồn cười liếc Lãnh Thương Hùng một cái."Con mới không dám! Lúc hân giận, con cũng rất sợ! Con mới không muốn làm!"Triền Ngao Trúc từ lúc xuất hiện vẫn không có lên tiếng. Nhưng là do trên người hân tản mát ra khí tức thô bạo tàn khốc lại có tầng chứ không có giảm, mắt thấy sẽ phải bay lên tới điểm cao nhất. Lãnh Thương Hùng chăm chú nhìn Triền Ngao Trúc một cái, liền vô cùng khản trương nói nhỏ: "Thủy Tâm, con vẫn là thử một chút xem sao, ta không thể đứng nhìn. . . .""Cha a!"Thủy Tâm không nhìn được kêu một tiếng."Tốt nhất khuyên người đang ở trong ngực của cha, làm gì cũng tốt, cha không tìm hân, tìm con làm gì nha!"Hân?"Lãnh Thương Hùng áy náy cúi đầu nhìn chăm chăm ngoại tôn trong ngực, hân đang vui vẻ quơ múa chòm râu trong tay."Mập Mập?""Cha hân là hiểu rõ, chỉ cần là nó muốn, phụ thân nó sẽ cho, hoặc là khi nó sợ, phụ thân nó cũng sẽ không để cho nó gặp phải, tựa như. . . .""Thủy Tâm nháy mắt mấy cái."Mới vừa ở trong đại sảnh vậy, cha hiểu không?".Lãnh Thương Hùng lẳng ngốc chốc lát, rồi sau đó bình tĩnh hiểu ra."A!" một tiếng Thủy Tâm thú vị cười cười, "Đã hiểu đi? Dù sao đến lúc đó cha nhìn xem tình hình có thể ứng phó được sao!"Nàng dùng xuống Mập Mập chỉ chỉ."Đừng xem thường tiểu tử này mới hơn hai tuổi. Hân nhưng rất tinh ranh đấy! Chỉ cần cha có lợi cho hân, bảo đảm hân và cha hợp tác vô cùng khăng khít."Lãnh Thương Hùng cười gật đầu một cái."Ta hiểu. . .""Vậy thì xem cuộc vui đi!"Mà ở bên kia sân khấu, Triền Ngao Trúc mới xuất hiện không bao lâu, đại biểu kia liền muốn lên trôn, người đầu tiên cất bước là cái cây gậy trúc cao gầy. Nhưng ngay khi hân mới vừa phi thân cách mặt đất trong nháy mắt, liền lại ngay sau đó tề liệt ngã xuống trên mặt đất, ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, "cây gậy trúc" liền bị cắt thành hai khúc.Những người còn lại bị dọa sợ đến mất hồn, hai chân xụi lơ, mà khí thế tà ác lãnh khốc vẫn tiếp tục lên cao. Giờ phút này, đừng bảo là chạy sợ rằng ngay cả đứng cũng không vững nữa! Cuối cùng chỉ còn lại ba người Tiêu Công Vĩ, Lữ Tiểu Mật cùng hắc đạo Miêu Cương là đại hào Quý đạo Bối Dịch vẫn trấn định. Bọn họ nháy mắt lẫn nhau, tiếp theo, ở ánh mắt của nhau ra hiệu. Lữ Tiểu Mật chân chờ bước đi thông thả hướng phía trước."Ách! Triền đại hiệp, này. . . . Đây chỉ là gặp mặt, chúng ta cũng không phải là có ý quấy rầy ngươi, nếu. . . .""Nàng hướng Tiêu Công Vĩ cùng Bối Dịch ngồi chồm hổm xuống."Tàng bảo đồ đã giao cho Triền đại hiệp rồi, như vậy chúng ta cũng không hảo tiếp tục quấy rầy. . . .""Muốn đi?"Thanh âm Triền Ngao Trúc như hàn băng nói: "Ta có nói qua các ngươi có thể đi sao?"Nghe vậy, sắc mặt Lữ Tiểu Mật xanh lại, thanh âm khẽ run nói, "Triền. . . . Triền đại hiệp, ta. . . chúng ta cũng. . . không có làm. . . làm ra cái gì. . . đắc tội ngươi. . .""Các ngươi quá ồn."Àm ỉ? Bọn họ quá ồn?Lữ Tiểu Mật sợ sệt cùng hai người kia liếc một cái, miễn cưỡng nặn ra một vấn đề mà nàng căn bản không muốn hỏi."Vậy. . . . Triền đại. . . . hiệp muốn. . . . muốn thế nào. . . .?"Triền Ngao Trúc từ từ nheo lại cặp mắt."Chết!"Nhưng. . . . Nhưng là ta. . . . chúng ta không có. . . .""Không cần nói nữa!"Tiêu Công Vĩ đột nhiên hét lớn."Hân sẽ không bỏ qua chúng ta, mặc dù người trên giang hồ đều nói hân rất lợi hại, cũng không nhất định địch nổi chúng ta liền thủ đi? Lữ cô nương, mọi người cùng nhau tiến lên, ta không tin hân thật có bản lĩnh phi thường có thể đem chúng ta cùng nhau quật ngã!"Không tệ, Lữ cô nương, "Bối Dịch cũng phụ họa, "Chúng ta mười mấy người này, cũng đều không phải là nhân vật bình thường, coi như hân có ba đầu sáu tay, cũng không nhất định địch nổi toàn bộ người ở đây. Đừng quên, ngươi cùng Tiêu huynh đều là một trong bảy đại cao thủ, mà ta tự nhận cũng không kém các ngươi quá nhiều, chỉ là ba người chúng ta, hân cũng không ứng phó được rồi, huống chi. . . .""Hân quay về phía sau nhìn một chút, "Những người đó thân thù cũng không coi là yếu a! Chỉ cần mọi người liên thủ, cần gì phải sợ hân?"Nhưng. . . .""Tiêu Công Vĩ không có để ý tới nàng nữa, quay về phía sau kêu gọi những người đang kinh hồn bạt vía."Các vị, Cuồng thư sinh từ trước đến giờ lòng dạ độc ác, cùng hân cầu xin tha thứ là vô dụng, muốn sống thì mọi người cùng nhau tiến lên đi!"Chỉ cuối cùng vẫn còn đang vang ở không trung, Địa ma Tiêu Công Vĩ nổi danh vũ khí Thiết trảo ma trong nháy mắt tấn công trước mặt Triền Ngao Trúc, mà lần lượt là, Quý đạo của Bối Dịch cũng vượt qua eo quét tới.Không có ai biết Triền Ngao Trúc là né tránh thế nào, chỉ là một cái nháy mắt, hân đã đứng ở phía sau Tiêu Công Vĩ.Tiêu Công Vĩ hoảng hốt, lập tức thu lại Thiết trảo ma hộ thân, cùng thời khắc đó, những người khác vì bảo vệ tính mạng, cũng toàn bộ tiến lên. Lãnh Thương Hùng cùng người nhà trọn mắt há mồm nhìn bóng người tung bay, không dám tin nhìn chăm chăm chín cao thủ vây kín. Bạch sắc thân ảnh vẫn tiêu sái tinh nhẹ lướt, nhanh chóng bật lên. Lãnh Thương Hùng thậm chí chú ý tới Triền Ngao Trúc từ đầu đến cuối vẫn là chấp tay ở phía sau.Chín cao thủ ở càng đánh càng kinh ngạc, càng ra tay tàn nhẫn càng gia tăng tốc độ. Dĩ nhiên, Triền Ngao Trúc động tác cũng càng nhanh. Vì vậy người xem cuộc chiến thoát nhìn thấy giống như một đạo sương mù màu trắng nhàn nhạt ở giữa chín người trời nổi, hình ảnh như có như không làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí không nhìn được muốn xoa xoa mắt để chứng minh thật sự là mình đang nhìn thấy.Đang chém giết, Bối Dịch vừa mới xuất ra một đao đẹp mắt bỗng nhiên hoảng sợ kinh hãi thấy một bàn tay như ngọc thon dài, lại lướt qua ngọn đao nặng nề, hơn nữa dễ dàng ấn ở ngực của hân. Hân còn không kịp phản ứng liền phát giác toàn thân khí lực hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả sức lực để đứng thẳng cũng không có, lão đao một cái sau đó liền ngã xuống.Bối Dịch là người thứ nhất, kế tiếp cơ hồ là mỗi lần hít thở thì có một hoặc vài người ngã xuống hoặc bay ngược ra, mà chỉ cần là rời đi vòng chiến đều là lấy thân phận là "thi thể" rời đi.Chỉ bất quá trong chớp lát, trong vòng vây còn dư lại Triền Ngao Trúc cùng bốn người.Lãnh Thương Hùng hoàn toàn giật mình ngây ngẩn cả người, lúc này mới hồi thần cúi đầu đối với Mập Mập nói nhỏ. Vì vậy, đang lúc có người sắp hi sinh bỏ mạng thì có tiếng nói "Phụ thân, Mập Mập hơi sợ, Mập Mập hơi sợ, phụ thân. Mập Mập hơi sợ!"Sương trắng chợt biến mất, ba người lão đao quay ngược lại. Lữ Tiểu Mật là người liệt trên mặt đất. Lãnh Thương Hùng lập tức đem Mập Mập giao cho Thủy Tâm, lúc sau nàng hơi giật mình ôm đi cho Triền Ngao Trúc; mà Triền Ngao Trúc mới vừa đoạt đi năm mạng người toàn thân như cũ trắng nõn như tuyết, không có chút vết máu nào, ngay cả bụi bậm cũng không có dính vào. Hân như không có việc gì ôn nhĩ từ, giống như hân mới vừa giết chẳng qua là mấy con kiến.Mà Mập Mập vừa về tới trong ngực phụ thân, liền bắt đầu sôi nổi kêu: "Phi phi, phụ thân."Phi phi? Mà hân, quả nhiên bay. . . . Không, là biến mất!Tựa như ảo ảnh hư vô mờ mịt, ở trong chớp mắt liền biến mất! Gió lạnh giống như đang nhẹ nhàng khốc sục sùi, vì ở tiền viện trong sân của Lãnh gia trang những thi thể kia vĩnh viễn không cách nào nhìn thấy mặt trời, cũng làm nhân gian từ xưa tới nay hỗn loạn!Triền Ngao Trúc cũng không có ôm Mập Mập đi ngay, bởi vì "Mập Mập thích nơi này". Nhưng là, Thủy Tâm cũng hiểu Triền Ngao Trúc không thích nhiều người, cho nên nàng không dám ở lại Lãnh gia trang quá lâu, chỉ cần có thể cùng người nhà họp gặp hân huyền một chút, vui đùa một chút, ổn lại dĩ vãng thân tình là tốt.Vậy mà, bất quá mười ngày, nàng liền thấy trong đáy mắt Triền Ngao Trúc nhìn thấy không vui, vì vậy, nàng hiểu nên là lúc rời đi.Đại ca Thủy Tâm là Lãnh Anh Kiệt đưa bọn họ ra trang, trước khi chia tay, hân đem nàng kéo lại, giao cho nàng một cái bao bố nhỏ nhỏ."Bên trong là tàng bảo đồ. . . .""Thủy Tâm cả kinh."Đại ca, này. . . .""Là cha gọi ta giao cho hai người."Lãnh Anh Kiệt nói: "Cha nói, để ở chỗ hai người so với để ở Lãnh gia trang an toàn hơn. Chỉ cần không rơi vào tay ác nhân, người nào cầm đi cũng không quan hệ, coi như là lễ vật cho Mập Mập."Nhưng là. . . .""Lãnh Anh Kiệt cười cười."Vậy muội nghĩ lại mà xem, tàng bảo đồ sẽ mang phiền toái cho Lãnh gia trang cho nên chúng ta nhất định đem nó đưa ra ngoài. Nếu tặng cho hai người, chẳng những an toàn, hơn nữa lấy hân. . . .""Hân liếc Triền Ngao Trúc một cái, "Lấy trình độ võ công của hân hiện nay, cũng nên giữ nó, mặc dù hân thoát nhìn tựa hồ rất khốc, nhưng là cha tin tưởng, có muội cùng Mập Mập ở bên mới có thể để cho hân thu lại về lạnh lùng một chút."Thủy Tâm quyết cao miệng, hừ lạnh một tiếng."Muội nào có ích lợi gì? Trong lòng hân chỉ có Mập Mập, nào có lão bà muội đây tồn tại? Nói không chừng ngày nào đó muội không có ở đây. Hân cũng sẽ không

chú ý tới đấy!" "Ăn đấm của con trai muội a?" "Lãnh Anh Kiệt chuyển lời: "Tranh giành cùng chiều này tựa hồ không tốt lắm!" "Tranh giành?" Thủy Tâm ủ rũ chê cười một tiếng, "Tranh thế nào a? Trong mắt của hần căn bản không có muội! Gọi hần dạy muội một chút xiu võ công cũng không chịu, bình thường cũng không chịu cùng ta tán gẫu đôi câu, huyên tin tưởng sao? Đến bây giờ, hần ngay cả tên muội cũng chưa gọi lần nào!" "Nàng bắt đầu đi thờ dài." "Có lúc Mập Mập không ngoan, muội cuối cùng phải dạy dỗ một chút! Nhưng hần liền lập tức sẽ làm mưa đá với ta, bình thường mặt không chút thay đổi giống như đeo mặt nạ, mắt hững lại lập tức trở mặt, tựa như lần này, nếu như không phải là vì Mập Mập, muội đoán hần đại khái cũng sẽ đem muội làm thịt!" "Lãnh Anh Kiệt vỗ vỗ vai của nàng." "Giữa phu thê, vốn là nên thích ứng, quen nhằn nại một chút." "Thủy Tâm tròn mắt một cái không lên tiếng. Lãnh Anh Kiệt cười lắc đầu một cái. "Chớ mắt hững, muội không phải nói hần đều không dạy võ công cho muội sao? Đó! Bên trong có hai bản tâm pháp võ công, muội trước đem nó học, sau đó lập tức tiêu hủy, về sau nghĩ lại chỗ nào không hiểu để cho hần giúp muội." "Thủy Tâm vui mừng đoạt lấy bao bố." "Này. . . . . Đây là. . . . ." "Cha nói là đưa cho muội làm của hồi môn a! Hần biết châu báu đồ trang sức đeo tay muội không thích, chỉ thích cái này, cho nên liền quăng cho muội!" "Thật tốt quá!" "Thủy Tâm hoan hô." "Giúp muội cảm ơn cha a! Đại ca." "Tốt lắm, muội mau đi đi!" "Lãnh Anh Kiệt nhìn Triền Ngao Trúc bên kia." "Muội phu giống như không nhìn được." "Ách! Muội đi đây." "Đường xá không xa, nhớ lúc nào rảnh rồi về nhà một chút a!" "Biết, đại ca." "Trên nửa đường về, thừa dịp nghỉ ngơi ăn uống, Thủy Tâm lập tức mở túi vải ra, đem một mảnh vải cũ nát đưa cho Triền Ngao Trúc." "Kia! Đây là cha cho Mập Mập, đặt ở chỗ ta không an toàn, vẫn là cho chàng cảm thì tốt hơn." "Thủy Tâm phỏng đoán, hần có thể sẽ không để ý loại vật này, nhưng là như thế nào cũng không nghĩ đến hần sẽ không thêm để ý đến loại tình trạng này. Hần cư nhiên liếc mắt nhìn sau đó liền xé nát nó! Thủy Tâm há hốc mồm cứng lưỡi thật lâu, mới chột kêu: "Chàng. . . . . Làm sao chàng có thể như vậy? Đó. . . . . Đó là cha cho Mập Mập?" "Triền Ngao Trúc nhàn nhạt liếc nàng một cái. "Không dùng được." "Hả? Không dùng được?" "Thủy Tâm giật mình lảng ngốc nói: "Cái gì không dùng được? Tàng bảo đồ vô dụng sao? Tại sao không dùng được? Làm sao chàng biết không dùng được? Chàng lại không có đi. . . . ." "Chưa từng có người nào vượt qua võ công của ta." "Hần đột nhiên không đầu không đuôi nói. Thủy Tâm nhăn mày, sau đó giương mắt đi lên nhìn hồi lâu, lại cúi đầu xuống, méo miệng dùng sức suy nghĩ thật lâu, nhưng là không nghĩ ra được ý tứ cùng dụng ý của những lời này, cho nên. . . . ." "Không hiểu." "Nàng rất dứt khoát nói. Mập Mập đã nằm trong ngực Triền Ngao Trúc ngủ thiếp đi, hần cùng Thủy Tâm ngồi nghỉ ngơi, đầu lui về phía sau tựa vào trên cây khô, nhắm mắt lại. "Nàng cho rằng ta võ công của ta là từ đâu học được?" "Hần âm hiệu nói. Thủy Tâm trở mình, tức giận: "Ta làm sao biết võ công của chàng là từ đâu mà học được, chàng lại không. . . . ." "Nàng đột nhiên dừng lại, tiếp theo nói, "Chàng là nói, cái đó. . . . ." "Nàng nắm mảnh vải vụn." "Võ công của chàng chính là chỗ đó. . . . ." "Không đợi nàng nói xong, Triền Ngao Trúc liền gạt đầu một cái. Thủy Tâm kinh ngạc nói không ra lời. Khó trách võ công của hần cao như vậy! Khó trách hần có nhiều ngân lượng quyền góp giúp nạn nhân thiên tai như vậy. Buồn cười chính là, thậm chí có nhiều người mất mạng vì tàng bảo đồ vô dụng này! Bị ai a!

Bạn đang đọc truyện *Dê Ác Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Nàng rốt cục quyết định muốn rời khỏi cha con Triền Ngao Trúc, theo đuổi ước mơ nữ hiệp của mình rồi! Đây là quyết tâm sau bốn tháng rời khỏi Lãnh gia trang, cũng là đầu mùa xuân hạ quyết định.

Cuộc sống vợ chồng cùng Triền Ngao Trúc mặc dù khô khan nhưng cũng bình yên, thỉnh thoảng nàng cãi vã tranh giành âm ỉ, cũng coi như là trong cuộc sống vô vị thêm đồ gia vị mà thôi. Trọng yếu nhất chính là nàng vẫn cho rằng nếu mình đã gả cho hần rồi, như vậy hần căn bản nấu cơm giúp, giặt quần áo, sửa sang lại việc nhà vân vân, dĩ nhiên, làm ấm giường cũng rất trọng yếu nữa! Nói tóm lại, nàng tự nhận vẫn còn chỗ hữu dụng. Cho nên nói a! Nếu phu quân "cần" nàng, nàng đã làm vợ dĩ nhiên muốn "chiều cổ" hần a! Còn có Mập Mập, mặc dù còn là quỷ nhỏ. . . . . Thông minh đến đáng giận, nhưng dù sao cũng là tiểu oa nhi, cần nấu thân quan tâm chiều cổ mới được. Trọng phu, nhi tử cũng cần nàng, đây chính là an ủi lớn nhất của nàng, cũng là nhân tố lớn nhất để cho nàng dần dần quên mất "chí nguyện hiệp nữ". Có lẽ chờ nhi tử lớn lên, nàng có thể thử xem nên nói với phu quân cùng nàng hành tẩu giang hồ hay không, cùng trải qua quãng thời gian lãng mạn thần tiên hiệp lữ. Cũng có thể coi như là ít còn hơn không! Tất cả cái gọi là thể tử, tình mẫu thân tràn đầy nhiệt tình, cũng theo đó bốc cháy lên, hơn nữa lòng say mê của nàng càng đốt càng rực rỡ, còn chưa có bùng đến cực điểm, lại bị cha con bọn họ liên thủ nói ra giống như giọt một thùng nước đá! Chỉ còn lại khói theo gió tàn đi, ngay cả một chút dấu tích cũng không thấy! Tiết thanh minh, là ngày thờ cúng tổ tiên, đồng thời cũng là ngày chơi xuân đạp thanh. Thủy Tâm hiếu động hoạt bát dĩ nhiên sáng sớm liền quần lấy Triền Ngao Trúc, muốn hần mang cả gia đình đi ra ngoài dạo chơi, nhưng Triền Ngao Trúc một mực lấy trăm việc cự tuyệt. "Mỗi lần chàng đều chỉ mang Mập Mập đi phi phi, tại sao không thể dẫn ta ra ngoài một chút?" "Thủy Tâm bắt mẫn oán trách: "Như vậy không công bằng! Tại sao ta chỉ có thể ở trong nhà nấu cơm, giặt quần áo, ta. . . . . Ta ngay cả công việc ở Lan Phương cũng bỏ! Còn không phải là vì cha con các người, kết quả một chút thăm hỏi cũng không có, như vậy chẳng phải không công bằng sao?" "Lạnh nhạt! Thủy Tâm hơi dẩu miệng, ngay sau đó lại chưa từ bỏ ý định dây dưa. "Lão gia, tướng công, phu quân, Ngao Trúc, ta xin chàng! Dẫn gia đình đi chơi một lần đi!" "Nhắm mắt. Thủy Tâm chu cao miệng. "Vậy sau này ta cũng vậy, không cho phép người mang Mập Mập đi phi phi!" "Tựa như cố ý cùng nàng đối nghịch. . . . ." "Phi phi, phụ thân, phi phi, bay. . . . ." "Bay cái đầu người!" "Thủy Tâm lập tức quay đầu hướng về phía Mập Mập rống giận. "Về sau không bao giờ cho người bay nữa có nghe hay không? Người dám đòi bay trước mặt ta, ta không đánh người cho đến khi ba ngày không ngồi nổi là ta không nhìn được!" "Mập Mập ủy khuất không hiểu nhìn mẫu thân. "Nương. . . . ." "Đừng gọi ta!" "Thủy Tâm hai tay chống nạnh, mười phần giống người đàn bà chanh chua. "Từ nay về sau, nếu là ta không có chơi, người cũng liền không có bay, người dám nói lần nữa, ta liền đánh cái mông người, nếu là. . . . ." "Đang lúc nàng chỉ cao khí ngang** khoe ra uy phong của mẫu thân thì đột nhiên bóng người thoáng một cái, đại phi phi cùng tiểu phi phi không thấy bóng dáng! ** ý là lớn lối! Nàng giương miệng rộng, một tay còn vung ở giữa không trung giống bộ dạng đánh người, nhất thời không cách nào tiếp nhận loại đãi ngộ như thế này. Sững sờ thật lâu, sau đó nàng từ từ thả tay xuống, cặp mắt híp lại, khóe miệng chứa đựng cười lạnh. Được! Không cho các người nếm mùi, các người sẽ không biết sự lợi hại của ta! Thân hình thoáng một cái, nàng cũng rời đi! Ba ngày sau, từ hôm bỏ đi, Thủy Tâm một đường đi, một đường thăm nghĩ. Ba ngày cũng đủ để bọn họ chịu đựng đi? Không có cơm ăn? Không ai giặt quần áo, cũng không còn người nấu nước tắm cho bọn họ, càng không có người dọn dẹp nhà cửa, sợ rằng cả hai đều là một bộ mặt như ăn mướp đắng đi? Chỉ cần có Mập Mập thì nhà cửa chính xác là vừa bẩn vừa loạn, đây cơ hồ đã là định luật. Ách! Tướng công sẽ không, hần trừ hai về mặt lãnh mạc cùng tức giận ra, tựa hồ cũng không bày ra đáng về gì khác. Thế nhưng Mập Mập tiểu tử nhất định sẽ, cho tới bây giờ chưa bao giờ xa

mẫu thân lâu như vậy, nhất định muốn mẫu thân đến điên rồi, không chừng vừa thấy mặt đã quán lấy nàng làm nũng đấy! Thủy Tâm không nhịn được cười thầm. Cứ như vậy, nàng dọc theo đường đi cười híp mắt về đến nhà, đẩy ra cánh cửa khép hờ nhìn. Không có ai, trên bàn cơm còn dư lại đồ ăn. Nàng cau mày quan sát bên trong nhà, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn toàn không có dơ dáy bẩn thỉu như trong tưởng tượng của nàng. Ngay cả trên cái ghế ngồi còn có y phục mới được thu vào gấp gọn gàng. Nàng cắn cắn môi, ngay sau đó đi về phía gian phòng truyền ra tiếng cười, nàng nhẹ nhàng đẩy ra giống như khép hờ cửa, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang chơi bừa, nàng vừa xuất hiện, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng. Trong khoảnh khắc đó Thủy Tâm đột nhiên có loại cảm giác xấu hổ không cần thận xông vào phòng người khác. Mặc dù bọn họ là trượng phu cùng nhi tử của nàng nhưng nàng cảm giác bọn họ tựa hồ đang bài xích nàng. . . . . Hoặc là nàng không thuộc về bọn họ. . . . . Nàng cũng không rõ ràng lắm, dù sao chính là. . . . . giống như là nàng không nên xông vào giữa bọn họ. . . . . Nàng không nên. . . . . Nàng cảm thấy có chút lạnh. Hai bên quái dị trầm mặc, một lát sau, Thủy Tâm miễn cưỡng nặn ra nụ cười. "Mập Mập, có nhớ nương hay không a?" "Mập Mập giờ khuôn mặt nhỏ nhắn." "Chán, chán nương!" "Nàng cảm thấy càng lúc càng lạnh." "Phải không?" "Thủy Tâm nhàn nhạt trả lời. Nụ cười trên mặt cũng không có biến mất." Xem ra, các người căn bản không cần ta, phải không?" "Mập Mập giận dữ tựa như lời kéo ống tay áo của Triển Ngao Trúc." "Phụ thân, ngủ ngủ, Mập Mập ngủ ngủ." "Tại sao lạnh như thế?" Thủy Tâm bình tĩnh nhìn hai cha con bọn họ cùng nhau nằm xuống sau đó nàng liền xoay người lại rồi đi gian phòng của nhi tử, thẳng tắp đi ra ngoài phòng. Ở dưới ánh trăng sáng, nàng đứng thẳng. Nàng cảm thấy thân thể lạnh, nhưng lòng của nàng lạnh hơn. Cảm giác bị thương lạnh lẽo tràn đầy cõi lòng từ từ ngưng kết thành một cỗ ai oán nồng đậm cùng ưu sầu. . . . . Hôm sau, Triển Ngao Trúc theo thói quen sáng sớm liền dẫn nhi tử đi phi phi, mà Thủy Tâm lại lần nữa mang bọc quần áo trên lưng đã chuẩn bị xong từ đêm qua, lưu lại trên bàn một phong thư —— người đã chi nguyện ý mang Mập Mập phi phi, vậy ta không thể làm gì khác hơn là tự bay một mình. Lần trước lưu lại thư rồi nhà đi thì nàng biết Triển Ngao Trúc sẽ đuổi theo. Nhưng là lần này tuyệt sẽ không có người đuổi tới. Triển Ngao Trúc sẽ không, Mập Mập càng sẽ không bởi vì bọn họ căn bản không cần nàng. . . . . Không, là căn bản không quan tâm nàng. . . . . Không, là căn bản liền hi vọng nàng không có ở đây là tốt nhất! Bởi vì nàng chỉ là ngoại nhân, một ngoại nhân chen vào giữa hai người bọn họ! Như vậy cũng tốt, chỉ có hai cha con bọn họ, mà nàng. . . . . còn có chí nguyện hiệp nữ! Rời khỏi nhà, Thủy Tâm liền không ngừng đi về phía trước, không có mục đích, chỉ là muốn rời nơi đây càng xa càng tốt, cho đến cửa thành Hồ Bắc Vũ Hán, nàng mới bắt đầu suy nghĩ nàng rốt cuộc nên đi nơi nào. Nàng tự nhiên biết mục đích của nàng là làm hiệp nữ. Nhưng là, nữ hiệp nên làm như thế nào đây? Nàng không biết! Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, nàng quyết định tới trước thiên sơn vạn thủy, dọc đường có khổ giúp khổ, gặp nạn cứu nạn, có lẽ còn có thể gặp được một, hai hiệp nữ chân chính. Đến lúc đó, là có thể hướng các nàng thỉnh giáo một chút. Vì vậy, nàng bắt đầu hành trình du sơn ngoạn thủy. Dọc theo đường đi, đụng phải người khốn khổ, chung quy không quên đi hỏi một tiếng có cần trợ giúp hay không, hoặc là dạy dỗ tên còn đồ có mắt như mù, vân vân. Ban đêm, nàng sẽ tự mình tu luyện võ công, thường ngày đều có Triển Ngao Trúc giải đáp nghi hoặc của nàng, mà bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào mình. Hoàn hảo, nàng cũng học tới võ công tâm pháp, cơ bản đã học được bảy, tám phần rồi, còn dư lại từ từ học không cần phải gấp gáp. Kế hoạch này thật là tốt, nhưng là Thủy Tâm chỉ lo chơi trò chơi cứu khổ. . . . mà không lo sự tình xảy ra, không tới ba tháng, liền phát hiện bạc sắp dùng hết. Nàng không khỏi nhăn mày đau khổ, nữ hiệp đụng phải loại tình hình khó xử này thì sẽ làm sao đây? Thường Đức huyện thành, thành cao rộng rãi, tứ phương cửa lâu nguy nga, được chia ra bốn lối đi Đông Tây Nam Bắc rõ ràng. Sông đào bảo vệ thành bao quanh bên ngoài. Cửa chính đông là cầu đá lớn bắc qua sông, mặt khác hai cửa thành khác là cầu mộc treo kiên cố, chỉ bắt quá, có lẽ là cuộc sống thái bình đã lâu, cầu treo nhiều năm qua chưa từng nâng lên hạ xuống, nhìn hai bên đầu cầu dây sắt đã gỉ nát, sợ rằng rờn rọc cũng gì từ lâu đi? Nhưng trong ngoài thành mọi người không chú ý tới những thứ này, chẳng qua là hết ra rồi lại vào khiến cho không khí nơi đây càng thêm rộn ràng náo nhiệt. Thủy Tâm mất không ít thời gian hỏi thăm, nhưng là hỏi không có chỗ nào nguyện ý thuê nữ hộ vệ, nữ hộ viện hoặc nữ giáo đầu. Hơn nữa, nàng cũng không có vận khí tốt, để cho nàng lại vừa đúng lúc cứu thiên kim tiểu thư, hoặc là cô nương hương lâu gì đó. Mất thấy trên người cũng chỉ còn mấy đồng tiền, ngay cả qua một ngày cũng không đủ, vì vậy, nàng chỉ có thể chờ dài một tiếng, lùi mà nghĩ bước tiếp theo. Nữ đầu bếp? Không được, tay nghề bếp núc của nàng bắt quá bình thường mà thôi. Nữ công? Lại càng kém hơn, chỉ có vá xiêm áo còn có thể chấp nhận được. Giặt quần áo? Đại khái còn có thể đi! Phục vụ người? Miễn cưỡng rồi! Vì vậy, nàng đổi lại phương thức, lại bắt đầu đi hỏi thăm khắp nơi, thật vất vả, cuối cùng trước khi trời tối, nàng đã tìm được việc cung cấp đồ ăn. Vào lúc này, nàng đang đứng trước toà nhà này nhìn quanh, cửa sâu đại viện, chuyện dài lâu các đứng vững, ngược lại là một gia đình rất khí thế. Đưa tay dùng vòng cửa trên đại môn được sơn đỏ bóng loáng sạch sẽ gỗ mấy cái, nàng vừa mới rút tay về, cửa đã mở một bên, một tôi tớ thiếu niên mặc áo xanh mũ nôi đi ra. "Vị cô nương này, có việc gì vậy?" "Thủy Tâm nhàn nhạt cười cười. "Vị tiểu ca này, là Mã Hồ Đồng Trương đại thẩm nói cho ta biết nơi này cần tỳ nữ. . . . ." "Lạc phủ mặc dù lớn, dân số lại hết sức đơn giản, Lạc Mộc Văn lão gia là Lưỡng Hồ** một đời số một võ lâm đại hào.** chỉ Hồ Bắc và Hồ Nam (Trung Quốc) Đây cũng là toan tính của Thủy Tâm, cũng là nhân tố nàng không nỡ rời đi, bởi vì nàng có thể ở chỗ này nhìn thấy rất nhiều nhân vật võ lâm, nghe được rất nhiều điển cố hoặc tin đồn ở võ lâm. Lãnh gia trang cũng vì ở địa phương vắng vẻ, cho nên không có nhiều người đến thăm, không giống nơi này là thành lớn huyện lớn, uy tín thanh thế của Lạc Mộc Văn lại so với Lãnh gia trang còn hiển hách hơn. Phần lớn võ lâm nhân sĩ đi ngang qua cũng sẽ đến Lạc phủ chào hỏi một chút vị tiền bối võ lâm này, cho nên, Lạc phủ cơ hồ mỗi ngày đều sẽ có ít nhất một, hai vị khách. Lạc lão phu nhân còn lại là trông coi Phật đường. Mà Lạc Trần Trần tiểu thư là cô nương hai mươi tuổi vừa xinh đẹp vừa thông minh. Thủy Tâm hâm mộ nhất chính là Lạc Mộc Văn chẳng những không phản đối nữ nhi học võ, thậm chí còn tự mình dạy, hơn nữa cũng không bắt nữ nhi thành thân lập gia đình để tùy mình từ từ đi chọn lựa vị hôn phu hợp ý. Về phần Lạc gia còn có Lạc Trị Đình năm nay mười chín, ngày thường tương đối anh tuấn tiêu sái, đáng tiếc có lẽ là bởi vì sinh ra ở võ lâm thế gia, hiển hách nhất phương, nhiều ít cũng nghiêm phải tính tình con em nhà phú quý. Thủy Tâm là tỳ nữ quét dọn hậu viện ở bên trong Lạc phủ, những chuyện này không làm được nàng, bắt quá đó là khởi động gân cốt mà thôi? Lúc mới luyện công thì thật sự là mệt đấy! Hơn nữa, chỉ cần làm xong việc của mình, nàng thích làm gì thì làm nhà, không ai quản nàng. Mà nàng ư? Lúc có khách tới chơi, thường chạy vào phòng bếp giúp một tay, lại tự tiến cử muốn đưa điểm tâm, bưng trà cho khách, sau đó liền ỷ vào lúc đó không ra nữa! Nàng thích nghe bọn hán đàm luận chuyện trong chốn giang hồ gần đây, lại tán gẫu giúp phái nào tranh đấu, cũng bình luận người khác công phu cao thấp, phê phán người khác có làm việc tốt hay không. . . . . Từng ly từng tý, cũng làm cho Thủy Tâm nghe được mùi ngon, vạn phần mê mẩn. Bất quá, nàng chưa từng có đề cho bất luận kẻ nào biết nàng biết võ công, thứ nhất là không cần thiết, thứ hai là không hi vọng quá nhiều người biết hiệp nữ tương lai cư nhiên đã từng làm tỳ nữ, tựa hồ có chút mất thể diện. Hơn nữa, vì sợ phụ thân biết nàng trốn nhà sau đó sẽ phái người tìm nàng, nàng ngay cả tên thật cũng không dám dùng, cho nên, Lãnh Tiểu Lan liền biến thành tên nàng hiện tại. Vì vậy, Thủy Tâm cứ như vậy không buồn không lo đắm chìm ở võ số chuyện lý thú trong võ lâm, cuộc sống trôi qua sung sướng tự tại. Nhưng là thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng thì nàng sẽ nhớ đến tháng ngày mang thai sinh hạ nhi tử, còn có vị hôn phu vô tình. Nàng sẽ rơi lệ. . . . . Nghẹn ngào. . . . . Sau đó. . . . . Mơ hồ khóc lớn! Ở Hà Bắc Cửu cùng trấn trong sương phòng phía bắc của Lai Dung khách điểm rộng rãi thanh nhã, truyền ra tiếng trẻ con nghẹn ngào nói nhỏ. "Phụ thân, nương đâu?" "Không có trả lời." "Phụ thân, con muốn nương, nương, nương. . . . ." "Ở trong tiếng nghẹn ngào, đứa trẻ rớt cục cũng ngủ. Triển Ngao Trúc ngồi ở bên giường, đưa mắt nhìn nhi tử hồi lâu, rồi sau đó hần lấy đoản tiên từ trong ngực ra, giống nhau nhìn thật lâu. Cuối cùng, hần đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy sao. Nghe nói mỗi ngôi sao đại biểu một người, không biết đầu mới là nàng? Đầu thu rồi, ánh mặt trời vẫn mạnh mẽ toả ra, không khí còn đang mát mẻ lại nổi lên một tầng ẩm áp, bầu trời trong xanh như được gột rửa, có vài đám mây trôi bồng bênh. Ngày hôm nay tựa như hôm đó. . . . . Không. . . . . Không. . . . . Khi đó đã qua Trung thu một chút rồi, so với hiện tại rõ ràng lạnh hơn. . . . . Tịch tịch hơn. . . . . Nàng đang phơi xiêm áo, hần cỡi ngựa trắng mà đi tới. . . . . Lạc phủ hậu viện có một cái đình bát giác nhỏ bên hồ, Thủy Tâm ngồi ở trên ghế đá, chống cằm nhìn hoa sen trên mặt hồ, trầm tư nhớ lại. Nàng là như thế say mê chuyên chú, có người nhẹ giọng gọi nàng thì nàng cũng không có nghe được, cho đến khi có một bàn tay vỗ vai nàng, nàng mới đột nhiên giật mình. Đồng thời theo bản năng nàng xoay người nhanh chóng, cất một chương bay về phía cổ đối phương. "Tiểu Lan!" "Đối phương hô nhỏ một tiếng, lập tức phi thân lui về phía sau. Thủy Tâm tay chương để giữa không trung,

lúng túng nhìn Lạc Trần Trần."Ách. . . . . Tiểu thư, là người a!" Nàng ngượng ngùng thu tay lại."Thật xin lỗi, tiểu thư, ta. . . . . Ách. . . . . Không phải có ý, chẳng qua là. . . . . Chẳng qua là. . . . ." Lạc Trần Trần cũng không tức giận, chẳng qua là tò mò nhìn nàng."Tiểu Lan, thì ra là người biết võ công a? Thế nào không có nghe người nói người biết võ công? Nếu biết võ công, như thế nào lại chạy tới đây làm tỳ nữ?" "Không có gì quan trọng, ta tại sao muốn chủ động thừa nhận mình biết võ công? Không làm được còn có thể bị người hiểu lầm là khoe khoang đấy! Về phần tại sao sẽ đến làm tỳ nữ. . . . . "Thủy Tâm bắt đầu đi bừa bãi."Không có biện pháp! Bạc không có! Ta lại không tìm được tiêu sư hộ viện** ..., cho nên chỉ có thể đảm đương làm tiểu tỳ nữ a! Bằng không làm sao bây giờ? Cũng không thể dạy ta gia nhập Cái Bang đi!"**người đề mình bảo vệ Lạc Trần Trần nháy mắt mấy cái."Người là. . . . . trốn nhà ra đi?" Thủy Tâm nhún nhún vai."Xem như thế đi!" "Tại sao trốn nhà?" Lạc Trần Trần tò mò hỏi. Thủy Tâm cười cười."Ta đoán. . . . . "Lạc Trần Trần trên dưới quan sát nàng, "Là vì hôn nhân đại sự đi?" Thủy Tâm khiêu mi."Phần lớn những cô nương bỏ nhà cũng là vì cái này sao!" Lạc Trần Trần đắc ý cười nói."Không trùng ý trung nhân mà cha mẹ lựa chọn, mà muốn tự mình tìm kiếm lang quân như ý có đúng hay không?" Thủy Tâm biết lạc Trần Trần hiểu lầm, nhưng nàng lười phải giải thích."Người bao nhiêu tuổi?" "Tròn mười chín. " "Là lớn rồi." Lạc Trần Trần gật đầu một cái."Thật ra thì, ta cũng vậy tán thành việc nữ tử tự tìm ý trung nhân, dù sao cũng là người sống với mình cả đời, chung quy cũng phải tìm được người vừa ý lại vừa thuận mắt đi!" "Ta tình nguyện cả đời không lấy chồng, " Thủy Tâm nói."Lập gia đình cần bản chẳng hay ho gì." Lạc Trần Trần cười cười."Người chưa từng xuất giá, làm sao biết được tốt hay không?" Thủy Tâm càng thờ dài một cái. Lạc Trần Trần ngồi xuống ghế đá."Vậy người định làm như thế nào?" Thủy Tâm hai tròng mắt sáng lên."Muốn làm hiệp nữ a!" "Hiệp nữ?" Lạc Trần Trần kinh ngạc tròn to mắt, ngay sau đó cười ra tiếng."Làm sao người sẽ nghĩ tới chuyện làm hiệp nữ?" Thủy Tâm giương cái cằm khéo léo lên."Thích đi tứ hải, tiểu ngao giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, cứu nguy cứu khổ, đây là mục tiêu duy nhất của ta." Lạc Trần Trần lắc đầu một cái."Người nghĩ quá tốt, Tiểu Lan, kiếp sống giang hồ không phải là trôi qua tốt đẹp như vậy, nhất là đối với một cô nương mà nói." "Ta không sợ chịu khổ, " Thủy Tâm kiên định nói."Ta muốn lấy Thất linh kiếm của Thượng Quan Phù Dung làm mục tiêu, làm hiệp nữ trên giang hồ!" Lạc Trần Trần đầu mím cười trừ."Người rất sùng bái Thất linh kiếm?" Thủy Tâm dùng sức gật đầu."Tốt lắm, " Lạc Trần Trần vỗ vỗ cánh tay của nàng."Thượng Quan tỷ tỷ không lâu sẽ đến, ta sẽ giới thiệu người." Thủy Tâm mạnh mẽ bắt được tay Lạc Trần Trần."Thật?" Lạc Trần Trần cười hí hóp mắt trả lời, "Đương nhiên là thật, hơn nữa còn có Bá kiếm Tử Mã Tồn Hiếu cũng tới đó!" Thủy Tâm vui mừng nhảy cao, trong miệng cũng hét lên một tiếng, "Vạn tuế!" Lạc Trần Trần hứng thú nhìn Thủy Tâm vui mừng nói: "Người có thể theo chân bọn họ nhờ một chút, xem một chút cuộc sống xông xáo giang hồ có thật là thú vị như vậy hay không." Thủy Tâm đột nhiên bất động."Nhưng là. . . . . Ta chỉ là một tiểu tỳ, bọn họ nguyện ý cùng ta tán gẫu sao?" Lạc Trần Trần nhỏ nhẹ nói."Làm hiệp nữ bước đầu tiên chính là nên hiểu nữ tử giang hồ không cầu nể tiểu tiết, chỉ cần nói chuyện hợp ý, ngại gì để ý đến thân phận địa vị, bất quá. . . . . "Nàng nghiêng nghiêng mắt nhìn Thủy Tâm."Ta xem người cũng là xuất thân từ võ lâm thế gia a? Hơn nữa. . . . . Tiểu Lan cũng không phải là tên thật của người đi?" Thủy Tâm hơi có vẻ lúng túng không được tự nhiên cười cười."Cái này. . . . . Ách. . . . . Không giống Lạc phủ nổi danh như vậy!" "Có thể nói cho ta biết tên thật của người sao?" Thủy Tâm khó xử há miệng."Này. . . . . Cái này sao. . . . . Người biết, cha ta, hần. . . . . nhất định sẽ phái người tới bắt ta về, cho nên. . . . . "Lạc Trần Trần!" một tiếng. Thủy Tâm thờ dài một hơi."Chính là chỗ này làm ta rất hâm mộ người, cha ta là một lão già cổ hủ, không để cho ta học võ. . . . . Không để cho ta lưu lạc giang hồ, lão nói cô nương lớn rồi nên lập gia đình làm hiền thiếp lương mẫu. Nhìn! Võ công của ta còn là học trộm đấy!" Lạc Trần Trần mím môi cười một tiếng."Dịch xác là có chút bảo thủ, hiện tại phần lớn tiên bối trên võ lâm đều không phản đối nữa để cho nữ nhi ra ngoài tu luyện." Thủy Tâm nhún mày."Mặc dù hần hiện tại cũng không phản đối ta luyện võ, nhưng là. . . . . " "Người vẫn phải là mau mau lập gia đình? Hơn nữa, phải ngoan ngoãn đợi ở nhà chồng làm nhàn thế?" Thủy Tâm thờ dài. Lạc Trần Trần kéo nàng tới đây."Người đã có điều có k, không chịu nói còn chưa tính, bất quá, xuất thân của người không thấp, chung quy để người làm tỳ nữ cũng không tốt lắm?" Thủy Tâm sắc mặt thay đổi bất ngờ."Người muốn đuổi ta. . . . . " "Không phải, không phải là như vậy, " Lạc Trần Trần vội nói: "Ta là nói muốn đổi lại công việc thích hợp, tỳ như. . . . . " "Ta mới không đổi đâu!" Thủy Tâm lập tức phủ quyết."Ách?" Lạc Trần Trần thật to ngăn người."Người tình nguyện làm tỳ nữ? Tại sao?" Thủy Tâm hi hi cười một tiếng."Như vậy ta mới có thể mượn cơ đưa trà, đưa chút điểm tâm đi nghe lão gia cùng giang hồ bằng hữu tán gẫu chuyện giang hồ a!" Lạc Trần Trần đầu tiên là lảng tránh, rồi sau đó bật cười."Là vì cái đó?" "Đĩ nhiên." Thủy Tâm mạnh liệt gật đầu."Phải hiểu chuyện giang hồ, phương thức nhanh nhất chính là nghe người ta đàm luận a!" Lạc Trần Trần bắt đầu đi lắc đầu."Được rồi! Vậy ta điều người đi làm thiếp thân tỳ nữ của ta, như vậy người có nhiều thời gian hơn đi nghe cha cùng bọn họ tán gẫu. " Thủy Tâm nhất thời mặt mày hớn hờ."Cảm ơn! Tiểu thư." "Vậy từ ngày hôm nay bắt đầu đi!" Lạc Trần Trần trầm ngâm nói: "Ta thấy người liền dời đến tiểu phòng cách vách phòng ta đi! Như vậy chúng ta tán gẫu đến sáng cũng dễ dàng một chút." "Hào, hào." Thủy Tâm đầu gật nhanh hơn như rót xuống."Dễ dàng hàn huyên với tiểu thư, vị hôn phu của Tề gia thiếu gia, có đúng hay không?" "Tiểu Lan!" Lạc Trần Trần ngượng ngùng gượng cười. Rừng tùng xanh miết sinh trưởng nghiêng trên sườn núi, gió vừa thổi, tiếng gió rì rào trong rừng cây, có mấy con đường tự phương hướng bất đồng uyển chuyển uốn lượn, qua cánh rừng, cũng có mấy con đường bất đồng quanh co khúc khuỷu. Trong rừng tùng, hai cha con ngồi trên đất, Triển Ngao Trúc trầm tư nhìn mấy con đường, mà Mập Mập âm thầm, khuôn mặt cau kinh. Hần gặm miếng bánh, hai mắt thật to trộm dò xét phụ thân."Phụ thân, Mập Mập không ngoan. Nương tức giận có phải hay không?" Triển Ngao Trúc cũng không nhúc nhích, một tiếng cũng không nói, Mập Mập tựa hồ tập mãi thành thói quen thờ dài, tiếp tục gặm miếng bánh vô vị. Hồi lâu —— "Không, nương người là tức phụ thân." Triển Ngao Trúc nhàn nhạt nói. Thất linh kiếm Thượng Quan Phù Dung là một nữ tử yêu mị, anh khí lại duyên dáng, một trong tứ kiếm là Bá kiếm Tử Mã Tồn Hiếu đều là võ lâm bá đại cao thủ, còn lại là người ngũ quan đoan trang điềm lệ anh tuấn hiệp sĩ, cùng bọn họ đồng thời đến còn có vị hôn phu của Lạc Trần Trần phản quan bút Tề Du Thanh. Mà Lạc Trần Trần mới vừa đi Thủy Tâm giới thiệu xong không bao lâu, Lạc Trị Đình cũng nghe thấy đã chạy tới tham gia náo nhiệt, hần vừa ngồi xuống, liền kích động hỏi: "Tur Mã đại ca, Tiểu Lan thích nhất là nghe cha cùng giang hồ, người có thể nói nhiều hơn một chút cho nàng nghe?" Lạc Trần Trần nói."Được!" Tur Mã Tồn Hiếu gật đầu một cái."Tiểu Lan cô nương muốn biết những thứ gì đây?" "Tùy tiện, cái gì cũng có thể, tỳ như gần đây trên giang hồ phát sinh đại sự gì! Hoặc là vị nhân vật giang hồ nào có hành động gì đặc biệt!" Thủy Tâm hăng hái bừng bừng đi phía trước nói. Tur Mã Tồn Hiếu suy nghĩ một chút, "Gần đây chuyện phát sinh bên trong. . . . . Nghiêm trọng nhất sợ rằng. . . . . " "Hần liếc Lạc Trần Trần một cái." Cùng Lạc gia có liên quan." Lạc Trần Trần cùng Lạc Trị Đình đồng thời ngăn người." Cùng Lạc gia có liên quan?" Tur Mã Tồn Hiếu có chút nặng nề "Ừ" một tiếng."Tri phủ tiền nhiệm Bình Nghiêu phủ Hoàng Bách Thụy là một vị quan tốt thanh liêm chính trực, cần chính yêu dân, không sợ quyền thế, không biết xử trăm bao nhiêu tặc nhân lưu manh, mà một người trong đó chính là Bắc Lạc Đình lục lâm, con trai độc nhất của Kinh Thiên bang Quân Thiên. Trước kia Hoàng Bách Thụy có quan phủ phía sau nhưng bây giờ hần từ nhiệm hồi hương dưỡng lão, Quân Thiên liền vạch kế muốn dùng tính mệnh bảy người cả nhà từ già đến trẻ Hoàng Bách Thụy tới bồi thường tính mạng con trai độc nhất của hần." "Thật là ác độc đó!" Thủy Tâm lăm lăm nói."Cái này cùng Lạc gia có quan hệ thế nào?" Lạc Trị Đình nghi hoặc hỏi. Tur Mã Tồn Hiếu cười cười."Người không biết lệnh tôn cùng Hoàng Bách Thụy đại nhân là bằng hữu sao?" Lạc Trị Đình ngăn người."Này. . . . . Chưa từng nghe cha nhắc qua! Tỷ, người nghe cha nói qua sao?" Lạc Trần Trần cũng kinh ngạc lắc đầu một cái."Ta chỉ nghe cha nhắc qua một người bạn nói khổ vô cùng tốt, nhưng là hần là gọi A Bảo." "Chính là hần, " Tur Mã Tồn Hiếu gật đầu nói: "Bách Thụy đại nhân nhũ danh chính là A Bảo." Hai người đồng thời ngây dại, vì vậy, Tur Mã Tồn Hiếu tiếp tục tự thuật."Hoàng Bách Thụy đại nhân là một quan tốt, dĩ nhiên sẽ có người đi mật báo, gọi hần nhanh chạy trốn, nhưng là lấy thể lực Kinh Thiên to lớn, hần có thể chạy trốn đến chỗ nào? Cho nên, Lạc bá bá liền muốn bọn họ cả nhà lên trước nơi này tránh một chút, đồng thời cũng phái người đi hộ tống bọn họ. Vì vậy, Lạc phủ tương lai là có thể đối mặt với cả Kinh Thiên bang." Lạc Trần Trần cau mày lăm lăm nói: "Khó trách những ngày gần đây, trong phủ không khí càng ngày càng nghiêm trọng." "Lạc bá bá dĩ nhiên ở đây mời trợ thủ, không ít người cũng không thể từ chối nguyện ý giúp hần giúp một tay." Thượng Quan Phù Dung tiếp lời nói. Lạc Trần Trần hai mắt ngưng tụ, "Các người là vì sự kiện này mà tới?" Nàng đảo mắt nhìn lên."Du Thanh, chàng cũng vậy?" Ba người đồng thời gật đầu, Lạc Trần Trần cẩn thận suy nghĩ một chút."Các người nghĩ, chúng ta hợp lại sẽ đánh được Kinh Thiên bang

sao?"Ba người hai mặt nhìn nhau, mở miệng chính là Tề Du Thanh."Này rất khó nói, Trần Trần, Kinh Thiên bang cao thủ nhiều như mây, võ công đủ để hùng bá, một thủ lĩnh lại càng không biết giới cỡ nào, chỉ riêng Quân Thiên Thanh Khuyết Nguyệt đao kia, cũng đã có ít địch thủ, nếu như bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, này. . . . . Chỉ sợ là không tránh được một cuộc huyết tinh tàn khốc, trận chiến thần kêu quỷ khóc rồi!"Không khí buồn bực đột nhiên bao phủ trong sảnh. Tề Du Thanh không có nói rõ, nhưng ý tứ, cũng chính là thắng thua chưa có định, nhưng bất kể là thua là thắng, một cuộc huyết đấu liều chết kinh động luôn là tránh không được rồi!Một lát sau —— Lạc Trị Đình đột nhiên dùng sức lắc đầu, rồi sau đó lớn tiếng nói: "Bất kể, binh tới tướng đỡ, nước tới đập đất chặn. Nếu Hoàng Bách Thụy là hảo bằng hữu của cha, lại là quan tốt, hết sức bảo vệ cũng là chuyện đương nhiên!"Lạc Trần Trần không khỏi cười."Trị Đình, khó được nha! Thường ngày xem đệ luôn là cà lơ phất phơ, không nghĩ tới đệ thỉnh thoảng cũng có thể nói ra câu tiếng người đó!"Mọi người đều bật cười, Lạc Trị Đình áo nào bất mãn kêu một tiếng: "Tỷ!"Hảo, hảo. Không trêu đệ. Tư Mã đại ca. Nói điem khác a! Chuyện như vậy mọi người chắc là nắm được!"Lạc Trần Trần cười nói.Tư Mã Tồn Hiếu trong lúc đang suy tư, Thượng Quan Phù Dung đột nhiên lên tiếng nói: "Ta lại là nghe được một tin đồn, bất quá thuần túy là tin đồn a! Không có trải qua chứng thật, hơn nữa. . ." Nàng cau mày."Giống như cũng chuyện không có khả năng.""Tin đồn không có khả năng?"Lạc Trị Đình bộ mặt hứng thú thúc giục: "Đó mới thú vị a! Thượng Quan tỷ tỷ, không cần quan có phải hay không, trước tiên là nói nghe một chút đi?"Thượng Quan Phù Dung quét nhìn mọi người một cái."Nghe nói Cuồng thư sinh mang theo một tiểu oa nhi hành tẩu giang hồ, giống như. . . . . đang tìm người nào.""Gi! Cuồng thư sinh cùng tiểu oa nhi?"Lạc Trị Đình cười nhặt hừ một tiếng."Không phải gọi là rất không có khả năng, mà căn bản là tin đồn sai lầm!"Những người khác liên tiếp đồng thanh phụ họa, chỉ có Thủy Tâm, nàng hoàn toàn thất thần rồi, chỉ có nàng biết đây là chuyện có thể, nhưng là. . . . . Triều Ngạo Trúc mang theo Mập Mập ra ngoài làm gì? Tìm người? Tìm nàng sao?Không! Không! Nàng mãnh liệt lắc đầu! Đây là chuyện không thể nào, bọn họ không thể nào tới tìm nàng, tuyệt đối không thể nào! Bọn họ đang mừng rỡ có thể bỏ qua nàng ở một bên đấy! Như thế nào có thể đi tìm nàng?Vậy thì vì cái gì? Mang Mập Mập ra ngoài rèn luyện?Này quá khoa trương đi! Mập Mập mới ba tuổi!Trên bãi đất trống rộng rãi, ở giữa trời chiều hoàng hôn, khói trắng nhân nhật phút chốc xẹt qua, tựa như sao chổi bay qua ngân dậm, lại nghỉ trong thiên địa này một mảnh mờ mịt, càng giống như ảo ảnh mây chiều lạnh lẽo, giống như trong hư vô xuất hiện, mới vừa phát hiện tiếp xúc đã mất tích, không biết từ đâu mà đến, cũng không biết đi hướng nào.Mập Mập ôm chặt cổ Triều Ngạo Trúc, nằm ở đầu vai hắn, lẩm bẩm nói: "Phụ thân con thật là nhớ nương đó!"Triều Ngạo Trúc hít nhẹ một hơi, thân hình tốc độ không thể tưởng tượng nổi lướt qua bãi đất bát ngát đất đá, tựa như đến từ phía tây vô cực, vừa bay tới, ngay sau đó đã biến mất.Còn nhỏ tuổi không nên thờ dài, lại lần nữa thờ khê, Mập Mập buồn bã, khiếp vía thốt: "Phụ thân, Mập Mập không muốn phi phi rồi, phụ thân mang nương phi phi có được hay không, phụ thân?"Triều Ngạo Trúc thủy chung im lặng, cho đến khi tới cửa thành Thường Đức huyện thì hắn mới trả lời."Ta sẽ, Mập Mập, ta sẽ mang nương ngươi phi phi."

Bạn đang đọc truyện *Dê Ác Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Từ sau khi cả nhà Hoàng Bách Thụy tới Lạc phủ, cả tòa Lạc phủ đều trong cảnh giới nghiêm ngặt, nhất là phía nhà đông mà gia đình Hoàng Bách Thụy ở, thủ vệ càng thêm nghiêm mật. Trong phủ có hơn phân nửa nhân thủ cũng tụ tập bốn phía nhà đông, cơ hồ là năm bước một vài nhóm, trăm bước một Đại úy.

Người của Kinh Thiên bang bắt đầu tụ tập ở bên ngoài Bắc môn Thường Đức, mà Lạc Mộc Vân muốn mời trợ thủ nhưng là một nửa cũng chưa đến, cho nên, Lạc Mộc Vân tương đối khẩn trương lo lắng. Nhưng đây hết thầy cùng Thủy Tâm không liên quan, bởi vì nàng chẳng qua là nha hoàn của Lạc Trần Trần, mà trong phủ trên dưới cũng biết Đại tiểu thư đối với nàng đặc biệt tin tưởng, cho nên, cũng không có người dám giao việc cho nàng, coi như, nàng có thể là người thoải mái nhất ở trong Lạc phủ này!Nhưng thoải mái lại dễ dàng hơn, tự do ngược lại chịu đựng rồi, bởi vì trong phủ thủ vệ chặt chẽ cẩn thận, rất nhiều nơi tiểu tử nữ như nàng không thể tùy tiện đến, hơn nữa, khi Lạc Mộc Vân mở nghị sự thì người bình thường cũng không thể khắp nơi đi loạn, miễn cho bị nghi là mặt thám.Tựa như hiện tại, lão gia lại đang họp, cho nên, nàng chỉ có thể núp ở trong phòng ngân người, thuận tiện tưởng niệm hai người lớn nhỏ không lương tâm kia.Tiếng bước chân nhỏ nhẹ lặng lẽ đi tới phía sau nàng, nàng nghiêng đầu."Hợp xong rồi à, tiểu thư?"Lạc Trần Trần khẽ cười một tiếng, đi tới bên cạnh Thủy Tâm ngồi xuống."Xem người này đức hạnh, giống như rất buồn bực a!"Thủy Tâm mắt đảo liên hồi."Nơi đó cũng không thể đi, dĩ nhiên lại buồn bực!"Lạc Trần Trần cẩn thận quan sát Thủy Tâm."Giống như. . . . . Không chỉ là nhầm chán đi?"Thủy Tâm đại thán một tiếng."Không phải là nhầm chán thì là cái gì đây?"Lạc Trần Trần như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn Thủy Tâm hồi lâu."Xem bộ dạng vừa rồi của ngươi, tựa hồ là đang suy nghĩ nhớ tới người nào đó?"Thủy Tâm trong lòng rung mình, "Quý xa!"Nàng che giấu phất tay một cái nói."Phải không?"Lạc Trần Trần càng thêm hoài nghi liếc xéo Thủy Tâm."Thật không có tư niệm người?"Thủy Tâm tránh ánh mắt."Không có."Lạc Trần Trần hắc hắc cười không ngừng."Không có?"Nói cho ngươi biết có hay không cũng chẳng sao!"Thủy Tâm thẹn quá hoá giận kêu lên: "Ta làm sao có thể nhớ đến cái đó. . . . .".Nàng đột nhiên im bặt, trên mặt vẻ mặt vừa lúng túng lại không được tự nhiên."Ta đã nói rồi!"Lạc Trần Trần thắng lợi la lên một tiếng."Thành thật mà nói đi! Tiểu Lan, ngươi sớm đã có người trong lòng rồi, có đúng hay không?"Thật ra thì. . . . .Thủy Tâm bất lực liếc nàng một cái."Ta cũng vậy không biết.""Không biết?"Lạc Trần Trần hai hàng lông mày nhướng lên thật cao, ngay sau đó chợt nói: "A! Ta hiểu rồi, ngươi đối với hắn có cảm giác, cũng không hiểu cảm giác đó là cái gì.""Đại. . . . . Đại khái đi!"Thủy Tâm lầu bầu."Vây cũng tốt! Ta tới hỏi ngươi một vài vấn đề, ngươi phải thành thật trả lời ta, ta sẽ nói cho ngươi biết đó là đại biểu cho loại cảm tình nào, như vậy được không?"Chần chờ một lúc lâu, Thủy Tâm mới từ từ gật đầu một cái."Hảo, thứ nhất, "Lạc Trần Trần vừa nghĩ vừa hỏi: "Ngươi nghĩ đến hắn sao?"Thủy Tâm gật đầu."Thời thời khắc khắc sao?"Thủy Tâm cau mày, hồi lâu không có trả lời."Không sao, câu khác."Lạc Trần Trần vỗ vỗ tay của nàng."Lúc ngươi nghĩ đến hắn là dạng cảm giác gì? Ngọt ngào? Bi ai? Khó sở. . . . .".Không đợi nàng hỏi xong, Thủy Tâm liền lầu bầu nói: "Đau lòng."Lạc Trần Trần mỉm cười ngạc nhiên hỏi: "Đau lòng? Tại sao là đau lòng?"Thủy Tâm lại mất đi thanh âm.Lạc Trần Trần nghiêng đầu xem kỹ nàng hồi lâu."Hắn là hạng người gì?"Cực dễ nhìn, nhưng. . . . .Thủy Tâm cười khổ."Lãnh khốc vô tình.""Lãnh khốc vô tình!"Lạc Trần Trần lắp bắp nói: "Ngươi. . . . . Làm sao ngươi sẽ thích loại người như vậy?"Thủy Tâm im lặng.Lạc Trần Trần trầm mặc một hồi."Kìa. . . . . Hắn đối với ngươi như vậy?"Thủy Tâm vẫn là bất đắc dĩ cười khổ."Hắn ngay cả lời nói cũng không muốn cùng ta nhiều lời, gọi hắn theo ta ra ngoài đi dạo một chút, hắn chết cũng không chịu, bình thường chẳng những lãnh mạc mà chống đỡ, lúc tức giận liền lập tức sùng mặt lên, giống như ta là cừu nhân hủy diệt cả nhà hắn vậy. . . . . Nói tóm lại, không có một chút hảo."Lạc Trần Trần cười khan hai tiếng, "Buông tha cho hắn đi! Loại người như vậy. . . . ."Hai mắt Thủy Tâm buồn bã nhìn nàng, làm nàng cũng nói không được nữa."Ngươi không quên được hắn phải không?"Thủy

Tâm thờ dài một tiếng. "Nghĩ đến hân tâm liền đau, thì thế nào cũng không quên được. . . . . "Lạc Trần Trần thăm dò xét Thủy Tâm. "Người tám phần là yêu thương hân!" "Ta cũng muốn thế." Thủy Tâm thờ dài nói: "Ta chỉ không hiểu, thái độ hân đối với ta kém như vậy, ta vẫn là rất giận hân, thật rất giận rất giận, ta vẫn cho là như vậy, nhưng bây giờ. . . . . Làm sao sẽ biến thành như vậy đây? !" "Này. . . . . Chuyện tình cảm là rất khó nói, "Lạc Trần Trần trầm ngâm nói: "Quan trọng nhất là duyên phận giữa người với người, người cùng hân có duyên phận này, cho nên, hân đối với người dù xấu xa thế nào, người vẫn là yêu hân. Người biết, yêu cùng hân cũng bất quá chỉ kém một đường chỉ mỏng manh mà thôi." "Duyên phận?" Thủy Tâm hoài nghi nghiêng mắt nhìn nàng. "Đã có duyên phận, tại sao hân cũng sẽ không yêu ta?" "Lạc Trần Trần ngẩn người, ngay sau đó phản bác: "Làm sao người biết hân không có yêu người? Nói không chừng hân cũng là sau khi tách ra mới phát hiện yêu người!" "Nếu như không có?" "Nếu như không có. . . . . "Lạc Trần Trần thờ dài. "Đó chính là nghiệt duyên a!" "Nghiệt duyên?" "Nếu như là nghiệt duyên, tốt nhất là sớm đoạn tuyệt, nhưng là. . . . . "Lạc Trần Trần rừ xuống mỹ mầu, đồng thời híp mắt nhìn coi nàng. "Dường như cũng không quá quan tâm thì dễ dàng làm được!" Thủy Tâm hé ra nụ cười trở thành mặt khô qua. "Đúng là dễ dàng, ta đã thử qua rất nhiều, nhưng là. . . . . "Nhìn Thủy Tâm tựa hồ khổ não hơn, Lạc Trần Trần vội nói: "Vậy thì từ từ thử đi! Đừng nóng vội, hoặc là thuận theo tự nhiên đi!" Con người nàng đảo một vòng, lại nói: "Hai ngày nay trong phủ không khí căng thẳng, làm cho người ta cũng không thờ nổi, chúng ta đi ra ngoài giải sầu một chút đi. . . . . A! Đúng rồi, ngày hôm nay có hội chùa đó! Không muốn đi xem một chút sao?" "Hội chùa?" Thủy Tâm kêu to, đồng thời nháy mắt cái lên. "Thế nào không nói sớm? Đi thôi!" Mới vừa rồi mặt còn đau khô, cả người mệt mỏi, vừa nghe đến náo nhiệt, tinh thần lập tức liền dâng cao, Thủy Tâm kéo Lạc Trần Trần lao ra cửa phòng, ngay cả đại môn cũng lười đi qua, dứt khoát hai người tung người nhảy một cái bay qua tường đi dạo hội chùa rồi! Ở thời kỳ thái bình, muốn xem cảnh tượng náo nhiệt cũng là rất dễ dàng, chỉ cần đi hội chùa một chút sẽ hiểu, nhất là hội chùa bốn năm hoặc mười năm mới có một lần, đơn giản đáng được xưng là thiên quân vạn mã, vạn đầu chui vào. Phóng mắt nhìn sang, trừ hai bên sân khấu, lều căng, cửa hàng, cửa hàng rong các loại, đều là đầu người, trong tai trừ tiếng thét tiếng rao hàng ra, còn xen lẫn không ít tiếng khóc trẻ con kêu cha gọi mẹ, tất nhiên là đi dạo đã quên mất con ở phía sau rồi. Hai cô nương dầm dìa mồ hôi đang xem xiếc rồi ảo thuật, thưởng thức tiểu nhị thập bát đồng nhân chương, lại đi nghe giảng thư pháp và nghe ca xướng một chút, rồi đến trước quán thư họa đồ cổ dừng lại một chút, sau đó liền thoải mái đứng ở quán ăn, một người một chén bánh trôi thanh khiết, vừa ăn vừa nói chuyện như thế này còn muốn đi dạo đâu nữa. Nhưng trò chuyện một chút, bỗng nhiên, Thủy Tâm sắc mặt đại biến, chén bánh trôi lạnh trên tay leng keng một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ thành hai nửa. Lạc Trần Trần kinh ngạc vừa định hỏi nàng làm sao, Thủy Tâm đã một tay kéo nàng bỏ chạy. Chỉ nghe vừa một tiếng leng keng, bánh trôi cũng không còn, trong tai truyền đến tiếng nằng chừ của chủ hàng, Lạc Trần Trần vội vàng xoay tay lại ném ra một khối bạc vụn. Mà Thủy Tâm nghe được là tiếng quen thuộc kêu gọi: "Nương! Nương!" "Là hai người hôn nhân đáng giận! Thủy Tâm đầu không dám quay lại, chân không dám dừng lại, nàng biết khả năng của Triền Ngao Trúc, cho nên, nàng tình táo hướng phía sau đài gánh hát chui qua, xuyên qua đám người lộn xộn, lại chui ra chui vào một chỗ để con rối phía sau. Thủy Tâm một bước cũng không dám dừng lại, tiếp tục xông lên phía trước. . . . . Cho đến khi xuyên qua qua cái lều cuối cùng. Sau cùng, nàng lôi kéo Lạc Trần Trần không thể hiểu nổi trực tiếp hướng Lạc phủ xông về. Nàng không cho là bọn họ tìm đến nàng, nhưng là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chạy vẫn là thượng sách! Thật là lần đi dạo hội chùa đáng sợ nhất trong đời nàng! Mồ đánh canh ba, phố xá náo nhiệt chỉ còn dư lại một mảnh hỗn loạn, còn có suu mấy người đang sửa sang dọn dẹp lại lều, trong đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng gào khóc của trẻ nhỏ. "Ồ. . . . . Nương không muốn Mập Mập rồi, ô. . . . . Phụ thân nha! Nương không muốn Mập Mập rồi, ô. . . . . "Tiếng kêu từng trận tiêu điều trong gió đêm, âm u nặng nề trong sương mù, thê lương níu chặt lấy lòng người. Ôm chặt Mập Mập trong ngực, Triền Ngao Trúc thờ dài nói: "Nương không phải là không muốn người, Mập Mập, nương là đang giận phụ thân, nàng tức giận phụ thân." "Ồ. . . . . Con muốn nương, con muốn nương a! Ô. . . . . "Phụ thân sẽ tìm được nàng, nhất định sẽ tìm được nàng. "Đúng vậy, hân nhất định sẽ tìm được nàng, chỉ cần nàng vẫn còn ở trong Thường Đức huyện, hân rất nhanh có thể tìm được nàng." Tiểu Lan, người ngày hôm qua rốt cuộc là thế nào? Giống như thấy quỷ. "Không có gì, chẳng qua là. . . . . Chẳng qua là thấy người quen!" Thủy Tâm chợt dạ cúi đầu. "Người cũng biết, ta không thể để cho người quen nhìn thấy, nếu để bị nhìn thấy, chạy đi báo cho cha ta..., ta liền sẽ bị bắt đi về." Lạc Trần Trần trầm mặc một hồi. "Người vẫn như vậy cũng không phải là biện pháp đi? Thử nói với cha người lần nữa xem!" "Nói sau! Nói sau đi!" Thủy Tâm cứ như vậy lừa dối qua một cửa ải. Nhưng là. . . . . Hân rốt cuộc mang Mập Mập ra ngoài làm cái gì a? Kinh Thiên bang bang chủ Quân Thiên đến, nhưng hân cũng không có trực tiếp tấn công vào Lạc phủ. Dù sao Lạc Mộc Văn không chỉ ở Lưỡng Hồ**, ngay cả ở trong võ lâm, cũng coi như là tiền bối uy danh hiển hách. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Quân Thiên cũng không muốn làm cả võ lâm bất mãn. Cho nên, hân trước tiên phải một sứ giả tới đây thương lượng, sứ giả có thân niên đi bàn bạc điều kiện hai bên —— phó bang chủ của Kinh Thiên bang Bao Thái Thường.** chi Hồ Bắc và Hồ Nam (Trung Quốc) Trong phòng nghị sự của Lạc phủ, ngồi ngay ngắn ở chủ vị đương nhiên là Lạc Mộc Văn, hai bên theo thứ tự là Bao Thái Thường cùng hai hộ vệ theo hân, bên kia còn lại là Bá kiếm Tư Mã Tồn Hiếu, Thiểm Bắc đại hào Tây Môn Ngạc cùng trưởng lão Cái Bang Cát Anh, ba vị này là trợ thủ chủ lực của Lạc phủ. Bao Thái Thường bình tĩnh mở miệng nói: "Lạc đại hiệp, tề bang chủ có ý tứ là, Lạc đại hiệp không nên quấy nhiễu hân vì nhi tử báo thù. Lạc đại hiệp cũng là người làm cha, nên hiểu rõ là phụ tang tử bị ai đến nương nào." "Ta là hiểu rõ, "Lạc Mộc Văn trả lời. "Nhưng là, lệnh thiếu bang chủ là gieo gió gặt bão, có thể nào không trách tội hân? Hân lăng nhục thê tử lại diệt cả nhà người ta, đại nhân thân là mệnh quan triều đình, vì người chết giải oan có gì không đúng?" Bao Thái Thường không có phản bác, hân chẳng qua là gạt đầu một cái. "Hào, nề mặt Lạc đại hiệp, tề bang chủ nguyên ý ủy khuất, chỉ cần đem Hoàng Bách Thụy cùng hai người con trai, một tôn tử giao cho chúng ta là tốt rồi, những người khác chúng ta có thể bỏ qua cho." "Ủy khuất?" Lạc Mộc Văn liền cười. "Tuyệt tử tuyệt tôn còn nói ủy khuất?" "Lạc đại hiệp đừng quên, Thiếu bang chủ chúng ta là con trai độc nhất của bang chủ, Thiếu bang chủ vừa lên chết, bang chủ cũng tương đương với tuyệt tử tuyệt tôn, vì vậy, hân muốn tuyệt hậu tự của Hoàng Bách Thụy, cũng bất quá quá nợ máu trả máu thôi." "Không thế nào!" Lạc Mộc Văn quá quyết đoán. "Đừng nói bốn, một đều không có!" "Lạc đại hiệp. . . . . "Không cần nói nữa rồi!" Lạc Mộc Văn phất tay một cái. "Lỗi là do các người, Hoàng Bách Thụy không nên vì thế mà hy sinh, người trở về báo cho quý bang chủ, chúng ta một người cũng sẽ không giao ra!" Bao Thái Thường thật sâu liếc hân một cái, rồi sau đó đứng lên, "Đã như vậy, ta sẽ theo lời Lạc đại hiệp theo trở về bẩm báo bang chủ, bất quá. . . . . "Hân khẽ quét mắt một vòng ba trợ thủ đang lắng nghe. "Bang chủ muốn ta nói cho Lạc đại hiệp một tiếng, tề bang lần này là tình thế bất buộc, cho nên, toàn bộ bang đều đã xuất động. . . . . "Bao Thái Thường rất hài lòng thấy sắc mặt bốn người trở nên rất khó coi. "Để tránh Lạc đại hiệp chưa suy nghĩ cẩn thận, cho nên, bang chủ nguyên ý cho Lạc đại hiệp thời gian bảy ngày suy nghĩ. Xin yên tâm, trong bảy ngày này chúng ta sẽ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn hèn hạ nào. Nếu như đến lúc đó, Lạc đại hiệp như cũ cho là đáng giá vì Hoàng Bách Thụy dấy lên huyết chiến không ngừng, kia bang chủ cũng nhất định sẽ không làm Lạc đại hiệp thất vọng." Lạc Mộc Văn sắc mặt trầm xuống hết lớn một tiếng: "Người đâu, tiền khách!" Bao Thái Thường chấp tay một cái, mang theo hai hộ vệ bình tĩnh rời đi. Bên trong phòng khách bốn người tương đối im lặng, sau một lúc lâu, Tư Mã Tồn Hiếu mới dứt khoát nói: "Lạc bá bá, nếu biết đối phương đã toàn bang xuất động, chúng ta tốt nhất một lần nữa chuẩn bị kế hoạch phòng vệ!" Cát Anh cũng hào hùng nói: "Đúng, binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, không phải đều là nói như vậy sao?" Tây Môn Ngạc trầm ngâm hướng Lạc Mộc Văn khẽ mỉm cười. "Chúng ta theo người làm chủ, sai đâu đánh đó rồi, Lạc huynh. "Vị vậy trong phòng nghị sự của Lạc phủ, bởi huyết chiến trong tương lai mà vạch ra kế hoạch tốt nhất. Thủy Tâm ở trong thư phòng Lạc Trần Trần đọc sách, bởi vì nàng không dám ra phủ, mà trong phủ tình thế cũng càng khẩn trương, tựa hồ chỉ có nơi này có thể để cho nàng giết thời gian. Lạc Trần Trần hai hàng lông mày cau lại đẩy cửa đi vào. Thủy Tâm ngẩng đầu nhìn lên, liền ngay sau đó hỏi: "Thế nào? Cùng Tề thiếu gia cãi nhau sao?" Lạc Trần Trần lắc đầu một cái, nàng đi tới bàn đọc sách, lắc vai Thủy Tâm. "Tiểu Lan, cha muốn người làm trong phủ tạm thời xuất phủ đi tị nạn, ta nghĩ, người tốt nhất cũng đi theo đi." Thủy Tâm nháy mắt mấy cái. "Thế nào? Như vậy không chắc chắn sao." Lạc Trần Trần cười khổ. "Đối phương toàn bộ bang cũng xuất động, còn có thể có cái gì nắm chắc?" Lão gia cũng không phải là mời rất nhiều trợ thủ sao?" "Đã tới không ít, nhưng là cao thủ chân chính được xưng tụng cũng bất quá có ba, năm người còn đối với phương có sáu Đường chủ, thân thủ mọi người còn kém chút ít bất kỳ vị nào trong tứ kiếm, càng đừng nói Kim Ngân song vệ bên cạnh bang chủ. Nghe nói thân thủ của

bọn họ ở trong Kinh Thiên bang, chỉ dưới bang chủ mà thôi. Dưới tình huống này, người nói, chúng ta có thể có mấy phần nắm chắc?" "Đã như vậy, vậy thì ta càng không thể đi a! Mặc dù ta không dám nói võ công của ta có bao nhiêu lợi hại, nhưng là, nhiều nhân thù là nhiều hơn lực lượng!" Thủy Tâm đương nhiên nói: "Nhưng là lần này. . . . ." "Chớ nói, người đuổi không được ta!" Thủy Tâm suy nghĩ một chút. "Lần trước người dẫn ta đi ra ngoài giải sầu, lúc này ta nên dẫn người đi ra ngoài giải sầu đi?" "Ta. . . . ." "Cái gì người người ta ta. . . . ." Thủy Tâm đột nhiên hai mắt ngưng tụ. "Chẳng lẽ hiện tại đã không thể ra phủ rồi?" "Không phải!" Lạc Trần Trần đảo mắt. "Đối phương cho chúng ta mười ngày suy nghĩ, bây giờ còn còn dư lại bốn ngày, bọn họ cũng cam kết sẽ không làm hành động hèn hạ gì. Kinh Thiên bang mặc dù rất không nói đạo lý, nhưng ít ra Quân Thiên luôn luôn trọng cam kết, cho nên, đi ra ngoài cũng sẽ không có nguy hiểm gì, chẳng qua là, ta còn cảm thấy người cũng. . . . ." "Không cho nàng có cơ hội nhiều lời, Thủy Tâm lại một lần nữa kéo nàng bỏ chạy. Cũng nhiều ngày như vậy, vậy hai người kia cũng là bỏ đi rồi? Đại khái là giờ ăn trưa đã qua, cho nên, Túy Tiên lâu cũng không nhiều khách, không quá huyền ảo ồn ào, nhất là trên lầu, chỉ có ba lượng bàn khách nhân nói chuyện phiếm. Thủy Tâm cùng Lạc Trần Trần ngồi ở một chỗ gần cửa sổ xem cảnh phố phường, trên bàn là mấy cái đĩa đậu phộng cùng một bầu trà nóng, các nàng ngồi đối diện cười nói, thỉnh thoảng chỉ chỉ trên đường nơi nào đó nói nhỏ, tựa như hiện tại, Thủy Tâm đang chỉ vào lầu đối diện cười. "Nhìn, lại tới, mỗi một lần nhìn thấy lão bản kia, hần giống như đều là bị lão bà hần đuổi đi, nếu không chính là ra về đạo mạo ngồi ở sau quầy, nhưng đừng lão bà hần giống như chuột thấy mèo, tránh cũng không kịp. Bất quá cũng khó trách, lão bà hần nhưng hung đấy! Mỗi lần cũng. . . . . A! Nhìn, nàng lại đem cây mà truy đánh hần, thật hung dữ kia! Nàng. . . . ." "Tiểu Lan, "Lạc Trần Trần đột nhiên ngắt lời nói: "Oa nhi kia. . . . . oa nhi người biết sao?" Thủy Tâm ngạc nhiên quay đầu nhìn Lạc Trần Trần. "Hà?" "Lạc Trần Trần chỉ chỉ sau lưng Thủy Tâm. Thủy Tâm quay đầu nhìn, lập tức thở hốt vì kinh ngạc. Nước mắt bữa bãi trên khuôn mặt nhỏ bé, đôi mắt đầm lệ thật to đã vỡ òa, đầy nước mắt như Hoàng Hà tuôn trào, Mập Mập cắn chặt môi dưới, không để cho mình khóc ra thành tiếng. Tay nhỏ bé nắm vạt áo Thủy Tâm nghẹn ngào nói: "Nương. . . . . Mập Mập. . . . . Mập Mập sẽ rất. . . . . Thật biết điều. . . . . Nương không cần. . . . . đi. . . . ." "Hần thút thít. "Không cần đi, nương. . . . . Mập Mập sẽ. . . . . sẽ nghe lời. . . . . Không hề chọc nương. . . . . tức giận. . . . . nữa." "Lạc Trần Trần kinh ngạc nhìn Mập Mập. "Hần không phải là lạc mất người nhà? Nếu không thế nào chạy loạn khắp nơi nhận mẫu thân?" Thủy Tâm không có để ý tới Lạc Trần Trần, nàng run môi, run rẩy đưa tay lau nước mắt nhĩ tử: "Người không phải là ghét nương sao? Nương đi vừa đúng lúc a!" Nàng run giọng nói. Lạc Trần Trần ngạc nhiên há to mồm. "Không. . . . . nương. . . . . Là Mập Mập không. . . . . không ngoan. . . . . Mập Mập. . . . . nói lung tung. . . . . Mập Mập thật là nhớ. . . . . thật là nhớ nương. . . . . Nương. . . . ." Đột nhiên ôm lấy eo Thủy Tâm, gào khóc. "Nương. . . . . Mập Mập. . . . . Hào. . . . . Thật là nhớ. . . . . Muốn nương a. . . . ." "Thủy Tâm cũng không nhịn được nữa, nàng một tay ôm lấy nhĩ tử, thật chặt ôm vào trong ngực, "Nương cũng nhớ, thật là nhớ. . . . . Thật là nhớ!" Nàng cũng lên tiếng khóc lớn. Lạc Trần Trần đã hoàn toàn không biết làm sao. "Tiểu. . . . . Tiểu Lan, này. . . . . Đây là chuyện gì xảy ra a?" "Tiếng khóc của hai mẹ con so với câu hỏi của nàng còn lớn hơn, cho nên, vấn đề của nàng đương nhiên không ai trả lời, không làm sao được, nàng không thể làm gì khác hơn là chờ "mưa" ngừng hãy nói a! Thật lâu, thật lâu —— Thủy Tâm từ từ thu hồi nước mắt, nàng lấy ra khăn tay, lau xong nước mắt của mình sau đó lại xoa một chút gương mặt nhĩ tử. "Đừng khóc, đừng khóc!" Mập Mập nghe vậy, vội vàng thu hồi nước mắt, tránh cho mẫu thân lại mất hứng, hần thậm chí cứng rắn nặn ra nụ cười hề hề. "Nương, đừng khóc. Mập Mập không khóc." Thủy Tâm đau lòng hôn trên gương mặt Mập Mập một cái. "Ai! Người tiểu tử này. Chính là làm cho người đau lòng, nhưng làm cho người tức giận cũng thực khiến người ta. . . . ." "Sẽ không, nương, sẽ không, "Mập Mập vui mừng kêu lên: "Sẽ không để cho nương tức giận, Mập Mập sẽ rất ngoan thật biết điều, Mập Mập sẽ nghe lời, nương, không được bỏ Mập Mập đi, nương!" Thủy Tâm thở dài. "Thật ra thì nương cũng không phải thật giận người, ..." "Phụ thân, "Mập Mập nhìn nàng. "Phụ thân nói nương giận phụ thân." Thủy Tâm muốn nói lại thôi. "Nương, Mập Mập không muốn phi phi rồi, "Mập Mập sợ hãi nói: "Về sau phụ thân sẽ mang nương phi phi." Thủy Tâm bật cười nói: "Người cho rằng cũng chỉ là vì phi phi sao? Đưa ngọc, nương nào có dễ giận như vậy, phải. . . . ." Nàng than nhẹ, "Cha người căn bản cũng không thích nương, hần không thích cùng nương nói chuyện, cũng không thích cùng nương ở chung một chỗ, hần chỉ thích người, cho nên nương. . . . ." Nàng lại thán một tiếng. "Chớ nói, nói người nghe cũng không hiểu." Mập Mập làm nũng ở trong ngực Thủy Tâm. "Nhưng là Mập Mập thích nhất nương a!" "Là đó!" Thủy Tâm véo mũi của hần. "Là ai nói ghét nương, ừ?" Mập Mập lập tức lại sụp mặt xuống, ngập ngừng nói: "Nương, là Mập Mập không đúng, nương không nên tức giận. . . . ." "Tốt lắm, tốt lắm, nương chẳng qua là trêu người mà thôi!" Thủy Tâm cười nói, lúc này, nàng mới đột nhiên nhớ tới còn có người trước mặt. Nàng bận rộn chuyển sang Lạc Trần Trần, "Thật xin lỗi, tiểu thư, ta nhất thời. . . . ." "Nàng ngừng nói, bởi vì Lạc Trần Trần căn bản không có nghe nàng nói chuyện. Chỉ thấy Lạc Trần Trần giật mình thẳng nhìn chăm chăm sau lưng Thủy Tâm. Thủy Tâm vỗ bàn tay Lạc Trần Trần. "Tiểu thư, người làm sao vậy?" Lạc Trần Trần giật mình sững sờ nhìn nàng một cái, rồi sau đó tầm mắt nhìn mặt nàng, sau đó lại trở về sau lưng Thủy Tâm. "Tiểu thư, người rớt cuộc. . . . ." "Nói được một nửa, Thủy Tâm chợt kêu, đồng thời nhanh chóng xoay người về phía sau, chợt phát hiện người làm nàng vừa hận vừa tức dĩ nhiên cũng đứng nghiêm ở trước mặt nàng, đôi mắt sâu thẳm trầm tĩnh lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng. Cảm xúc phức tạp nan giải đầy cõi lòng thoáng chốc ùa lên, trong khoảng thời gian ngắn Thủy Tâm tựa hồ cũng chỉ có thể ngờ ngạc nhìn lại hần. Một lúc lâu, Mập Mập mới nhẹ giọng nói: "Nương, Phụ thân cũng nhớ người!" Thủy Tâm đột nhiên khôi phục lại tinh thần, nàng thu hồi tầm mắt, do dự hạ xuống, ngay sau đó quay người lại như cũ đưa lưng về phía vị hôn phu, "Phải không?" Nàng chê cười một tiếng. "Người nghĩ ta còn có thể, cha người mới không cần ta đấy!" Mập Mập nhìn cha một cái. "Thật mà! Nương, phụ thân thật sự có nhớ người!" Thủy Tâm lắc đầu một cái. "Nương, "Mập Mập kéo váy của nàng. "Phụ thân thật nhớ người! Nương hỏi phụ thân đi!" Thủy Tâm vẫn như cũ không động. "Nương, hỏi phụ thân đi!" Lạc Trần Trần đột nhiên đứng lên, "Ta. . . . . Ách. . . . . Ta chợt nhớ tới ta muốn thay Du Thanh mua đôi giày, các người hần huyền một chút, từ ta đi mua là được rồi, sau đó ta trở lại." Không đợi Thủy Tâm trả lời, nàng vội vã rời đi. Mập Mập lại kéo váy Thủy Tâm. "Nương, phụ thân cũng có đồ tặng nương đó!" "Cho ta?" Thủy Tâm hừ một tiếng. "Là cho người đi!" Giọng nói của một ra, một báo bổ nhỏ lại đột nhiên xuất hiện ở trên bàn trước mặt nàng. Mập Mập lập tức cầm lên nhét vào trong tay nàng. "Nương, xem một chút, xem một chút đi!" Thủy Tâm nhần nhần mũi, bắt đầu đi mở ra, khi nàng mở góc khăn vải cuối cùng thì ánh sáng mờ lập tức theo khe hở phát ra, nàng không khỏi kêu lên một tiếng, trừng mắt nhìn dây chuyền bảo thạch nằm trên bao bố. Đó là lấy một chuỗi bảo thạch nối liền mà thành dây chuyền, màu sắc huyền ảo chói lọi sáng rực ở bên trong, mặt dây chuyền là Phi thủy hình trái tim, bên trong đột nhiên lộ ra hoa văn màu đỏ mơ hồ giống như hình rồng. Sợi dây chuyền này, bất luận trong nghề hoặc ngoài nghề, chỉ cần vừa nhìn, sẽ hiểu được đây là đồ giá trị, kỳ trân dị hiếm thấy chỉ sợ là ngàn vàng cũng khó có được đấy! Thủy Tâm cẩn thận từng tí chạm tới hình trái tim phi thủy. Nàng biết, đây là huyết long thủy, liền có giá trị liên thành. Nàng bất khả tự nghĩ** quay đầu nhìn chăm chăm Triển Ngao Trúc chậm rãi ngồi xuống bên trái nàng. Nàng giờ giờ dây chuyền trong tay. "Người. . . . . Này. . . . . Làm sao người sẽ. . . . . ." "Không thể tưởng tượng nổi!" Ta nhớ nàng. " Thủy Tâm lại một lần nữa há mồm cứng lưỡi, nàng mãnh liệt nháy mắt, hoài nghi mình mới vừa rồi có phải nghe lầm hay không. "Nương, phụ thân nói phụ thân cũng nhớ nương!" Mập Mập đắc ý nói. "Người. . . . . Người. . . . . Người. . . . ." "Người nửa ngày, Thủy Tâm rốt cục nặn ra câu nói kế tiếp, "Nói lại lần nữa!" Triển Ngao Trúc lẳng lặng đưa mắt nhìn nàng. "Ta nhớ nàng." "Lúc thấy dây chuyền là vui mừng nhưng bây giờ cảm động sâu sắc, ngọt ngào ấm áp nhanh chóng tan vào trong lòng. Thủy Tâm biết lấy cá tính lãnh mạc cổ chấp của Triển Ngao Trúc mà nói, có thể phun ra ba chữ này đã là vô cùng vô cùng rất giỏi rồi, cơ hồ có thể dự đoán hôm nay mặt trời nhất định sẽ từ phía đông rơi xuống. Hơn nữa, hần cũng là nhượng bộ trước, không phải sao? Có thể để cho Cuồng thư sinh bá đạo cậy mạnh cúi đầu, đây chính là chuyện nàng nghĩ cũng không dám! Đạp lên bậc thang thành tựu này, nàng cũng có thể đắc ý xuống đài đi, hướng chi, nàng cũng thật nhớ hai cha con bọn họ! Vì vậy, nàng cười, "Ta cũng nhớ chàng." "Nàng cúi đầu ngưng ngừng nói, vừa cẩn thận cắt dây chuyền, vừa trộm dò xét hần một cái." Hai người là ra ngoài tìm ta sao?" Triển Ngao Trúc gạt đầu một cái. "Hai người tìm ta đã bao lâu?" "Ngày nàng bỏ đi chúng ta liền đi tìm!" "Đi?" Thủy Tâm kinh ngạc tròn to mắt, "Ngày ta bỏ đi? Vậy hai người. . . . ." "Nàng đột nhiên dừng lại, ngay sau đó "A!" một tiếng. "Hai người đại khái là đi theo ngã ba đường sao!" Triển Ngao Trúc không lên tiếng. Thủy Tâm cũng quen cùng hần nói chuyện đều phải tự quyết định. "Bất quá, ta sợ rằng không thể cùng chàng trở về." Triển Ngao Trúc khiêu mi,

Mập Mập lại lập tức kêu to. "Nương, Mập Mập sẽ ngoan, Mập Mập sẽ nghe lời, Mập Mập. . . . ." "Người tiểu tử này, xong chưa a!" Thủy Tâm gõ gõ trán hắn. "Nương là có chuyện, cho nên hiện tại không thể trở về, hiểu không?" "Có chuyện?" Mập Mập lâm bầm nhấc, đồng thời quay đầu nhìn cha. "Phụ thân. . . ." "Chúng ta chờ nàng." Triền Ngao Trúc nhàn nhạt nói. "Chờ ta?" Thủy Tâm con người linh lợi chuyển một cái, lập tức mặt mày hớn hờ gật đầu. "Tốt! Tốt! Đó là tốt nhất, vậy thì chờ ta làm xong việc sau đó chúng ta cùng nhau trở về a!" "Nương, Mập Mập chỉ vào đậu phộng trên bàn." Con muốn ăn đậu phộng. "Thủy Tâm đem cả đĩa đậu phộng chuyển đến trước mặt hắn, tùy Mập Mập tự mình ăn, nàng là lấy ánh mắt toan tính nghiêng mắt nhìn Triền Ngao Trúc. "Tướng công, phu quân, nếu như nói. . . ." "Nàng dừng lại suy nghĩ một chút." Nói như vậy tốt lắm, nếu như nói có người muốn tổn thương ta, chàng sẽ giúp ta sao?" Triền Ngao Trúc gật đầu một cái. Thủy Tâm âm hiểm cười trộm một chút. "Vậy nếu như ta cùng người khác đánh nhau, chàng cũng sẽ giúp ta sao?" Triền Ngao Trúc lại gật đầu. Thủy Tâm nheo lại mắt, tận lực giấu vẻ gian trá trong mắt. "Kia nếu là có người muốn cùng ta đánh, chàng sẽ dứt khoát thay ta giải quyết phiền toái?" Triền Ngao Trúc lại gật đầu. Rốt cục, Thủy Tâm cũng mẫn ý theo sát gật đầu. "Như vậy là được rồi." "Như thế nào là được?" Thủy Tâm theo giọng nói quay đầu nhìn lên. "A! Tiểu thư, người trở lại? Giày mua được sao?" Lạc Trần Trần giờ giờ túi nhỏ trong tay, "Mua được." Nàng ngồi vào chỗ cũ. Hướng Triền Ngao Trúc bên phải liếc một cái. "Vị này là. . . ." "Tướng công nhà ta a! Hắn họ Triền, "Thủy Tâm ngượng ngùng nói, tiếp lại chỉ Mập Mập ngồi ở lòng mình mà ăn lấy ăn để đậu phộng. "Còn có nhi tử Mập Mập của ta." "Quả nhiên không sai." Lạc Trần Trần tựa hồ không chút nào kinh ngạc khẽ cười một tiếng. "Nhìn đáng đáp, người là với vị hôn phu gây gỗ nên bỏ nhà a?" Thủy Tâm le lưỡi. "Bị người biết rồi." "Vậy người muốn cùng hắn trở về sao?" "Còn không có, "Thủy Tâm nháy mắt. "Chờ chuyện Lạc phủ giải quyết xong hãy nói." "Tiểu Lan, người không. . . ." "Ta tên là Thủy Tâm, Lãnh Thủy Tâm." Lạc Trần Trần ngăn người một chút. "A! Thì ra tên người là Lãnh Thủy Tâm, ừ! Tên rất tao nhã." "Cám ơn." "Ừ! Ừ!" Lạc Trần Trần nhẹ xuy. "Đem ta thành con trai của người sao? Đừng đòi chủ đề nữa, Tiểu. . . . . Ách. . . . . Thủy Tâm, người không thể lưu lại, hơn nữa, tướng công của người cũng sẽ không nguyện ý về trước. . . . ." "Bọn họ sẽ theo ta lưu lại, ta nghĩ, gian phòng kia cũng có thể. . . . ." "Người điên rồi!" Lạc Trần Trần cả kinh kêu lên. "Trong phủ nguy hiểm như thế, tránh xa cũng không kịp rồi, người còn muốn cho tướng công của người một thư sinh yếu đuối cùng con trai của người một tiểu oa nhi vào ở?" "Thư sinh yếu đuối?" Thủy Tâm thú vị nhìn khuôn mặt lãnh mạc tuần mỵ của Triền Ngao Trúc. "Ta nói lão gia, người ta nói chàng vô dụng! Chàng không tức giận sao?" Lạc Trần Trần không biết nên khóc hay cười một tiếng. "Thủy Tâm, cầu xin người nghiêm chỉnh một chút có được hay không? Người là có võ công có thể tự vệ, nhưng là bọn họ. . . . . Bọn họ còn phải có người bảo vệ, này. . . . . Đây không phải là. . . . . Không phải là. . . . ." Thủy Tâm cười híp mắt nói. "Không sao, không sao, tướng công nhà ta cùng nhi tử không cần người bảo vệ, có đúng hay không, phu quân?" Trả lời chính là Mập Mập. "Phụ thân có thể phi phi, phụ thân mang Mập Mập phi phi, phụ thân cũng muốn mang nương phi phi, cùng nhau phi phi nha." "Trái bay, phải bay, bầy chim nhỏ bay quanh đầu Lạc Trần Trần. Nàng hé miệng lại im lặng, lắc lắc đầu, lại lần nữa há mồm." Thủy Tâm, ta biết người rất có nghĩa khí, nhưng là, không đáng giá bắt người cùng tướng công và con trai mạo hiểm như vậy, người nghĩ làm hiệp nữ tương lai còn có chính là cơ hội. Ta đáp ứng người, nếu như Lạc phủ lần này có thể bình yên vượt qua kiếp nạn, ta nhất định sẽ cùng người xông xáo giang hồ đi. . . . . Ách. . . . . Dĩ nhiên phải thông qua tướng công của người đồng ý." "Hắn a?" Thủy Tâm liếc xéo Triền Ngao Trúc một cái. "Đời sau đi! Để ta ra ngoài một lát hắn cũng không nguyện ý, làm sao để cho ta tự mình đi ra ngoài bước chân vào giang hồ!" Triền Ngao Trúc chỉ là lãnh đạm liếc nàng một cái, mà Mập Mập lại bận rộn phun đậu phộng đầy miệng. "Nương, Mập Mập không muốn phi phi nữa, phụ thân mang nương phi phi." Thủy Tâm buồn cười véo mũi của hắn. "Ăn đậu phộng của người đi! Tiểu tử, nương là đang nói cha người, cũng không phải là nói người." "Phụ thân?" Mập Mập lập tức quay đầu nhìn cha. "Phụ thân, mang nương phi phi!" Triền Ngao Trúc mặc nhiên không lời, Lạc Trần Trần lại không nhìn được tò mò hỏi: "Cái gì là phi phi a?" "Phi phi?" Thủy Tâm liếc xéo Triền Ngao Trúc, hừ lạnh một tiếng. "Ta làm sao biết? Hắn cũng chưa từng mang ta phi phi!" Mập Mập lại vội vàng giẫy giụa xuống đất, đi hai bước đến bên cạnh Triền Ngao Trúc, lôi kéo tay áo cha. "Phụ thân, mang nương phi phi chứ sao. Phụ thân!" Triền Ngao Trúc duỗi cánh tay ôm lấy hắn, như cũ không tiếng động. Dĩ nhiên Thủy Tâm là bị chọc tức đi! Lạc Trần Trần rút cuộc mình bạch, Thủy Tâm cũng không phải là cùng vị hôn phu tuần mỵ lạnh lùng này gây gỗ mà rời nhà, bởi vì một bàn tay cán bản đập không vang! Nhìn thấy Thủy Tâm sắc mặt bây giờ không đẹp mắt, Lạc Trần Trần bận rộn hoà giải, thuận tiện đòi chủ đề. "Thủy Tâm, tướng công của người cũng là có tính toán, có lẽ hắn chẳng qua là không có tiện nói ra mà thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, vẫn là nói người lúc nào thì phải trở về đi?" "Việc này có gì mà phải nói?" Thủy Tâm vô tội nháy mắt. "Đương nhiên là chờ chuyện Lạc phủ giải quyết xong nha!" "Thủy Tâm. . . ." "Chớ nói, tiểu thư, ta đã định, người nói cũng vô dụng!" Thủy Tâm không lo lắng bùng lên trả người uống một hớp, rót đầy chén khác để trước mặt Triền Ngao Trúc. "Tiểu thư, tin tưởng ta, ta sẽ không thay Lạc phủ mang đến bất cứ phiền phức gì. Càng sẽ không lấy tính mạng tướng công cùng con trai làm món đồ chơi đùa bỡn." Lạc Trần Trần hoài nghi nhìn nàng thật lâu, rồi sau đó mới hỏi: "Tướng công của người biết tình hình Lạc phủ sao?" Thủy Tâm nhún nhún vai. "Có biết hay không đối với hắn mà nói căn bản không có gì giống nhau." Lạc Trần Trần ai thán. "Thủy Tâm, người không muốn. . . ." "Hào, hào, hào." Thủy Tâm lắc đầu một cái, ngay sau đó mắt liếc nhìn Triền Ngao Trúc. "Uy! Gia, nói cho ta biết, thiên địa lớn như vậy, có thể có một chỗ người không dám đi?" "Không cần đoán, Triền Ngao Trúc đương nhiên là vô thanh vô tức. . . ." "im hơi lặng tiếng. Vì vậy, Thủy Tâm chợt nổi giận vỗ mặt bàn một cái. "Uy! Tướng công, ta cảnh cáo người đó! Người ít nhất phải nói vấn đề này, nếu không ta sẽ bỏ đi lần nữa. Lần này, ta sẽ đi cho chàng tuyệt đối không tìm được!" Triền Ngao Trúc trong ánh mắt lãnh mạc đột nhiên biến mất, tàn bạo lãnh khí chợt hiện chợt ẩn, tốc độ nhanh đến nỗi Lạc Trần Trần không tự chủ được rung mình một cái, rồi lại không biết tại sao lại có loại cảm giác này. Nhưng Thủy Tâm chẳng những thấy rõ ràng, cũng rõ ràng cảm nhận được hắn tức giận, nàng không tự chủ co rúm lại một chút. Trong lòng thẳng hồi tiếc làm gì tự dung khoi mào hóa khí của hắn, cái này nàng thật không biết làm như thế nào đáp trả đi. Ai biết. . . . . "Không có." "Hắn thế nhưng trả lời! Thủy Tâm không dám tin lời nói của hắn, con giận của hắn thế nhưng không có bộc phát ra. Hơn nữa còn trả lời nàng? Đây quả thực là kỳ tích sao! Nhưng là. . . . . Tại sao? Hoặc là nên hỏi, điều này là có ý nghĩa gì? Thủy Tâm thấy hắn từ từ nâng chén trà lên nếm một hớp, môi của nàng không khỏi chậm rãi dâng lên nụ cười vui sướng. "Ý nghĩa" này nàng có thể từ từ suy nghĩ, dù sao không phải là không tốt. Vì vậy, nàng hân hoan chuyển sang Lạc Trần Trần, "Nhìn, hắn nơi đó cũng dám đi, bất kể có nguy hiểm hay không cũng đều là một dạng." "Nàng nói thật đặc ý." Lạc Trần Trần quay đầu nhìn Triền Ngao Trúc thủy chung lãnh đạm lạnh nhạt chốc lát, rốt cục bắt đắc dĩ thở dài, "Được rồi! Ta đầu hàng, bây giờ không cưỡng được người!" Cuối cùng lại thán một tiếng kết luận. Thủy Tâm càng đặc ý, "Dĩ nhiên, không có mấy người cưỡng qua được ta, trừ. . . . ." "Nàng liếc vị hôn phu một cái, "Cái đại khối băng đó." Ngay sau đó lại xuy một tiếng. "Hắn cũng chưa từng lay chuyển ta, hắn căn bản là không bỏ rơi ta, cùng hắn nói chuyện, còn không bằng cùng Khanh khách nhà ta nói chuyện, nói không chừng còn có phản ứng một chút. . . . ." "Khanh khách?" Lạc Trần Trần mờ mịt nói. Thủy Tâm khi khi một tiếng, chỉ vào Mập Mập cười nói: "Hắn gọi gà trống nhà ta là Khanh khách, ta cũng vậy liền gọi theo a!" Mập Mập ngây ngô cười, Lạc Trần Trần không khỏi thở dài nói: "Con trai của người thật thật đáng yêu, thật là xinh đẹp!" "Không liên quan gì tới ta, "Ngón tay chỉ Triền Ngao Trúc. "Ai này đều thấy được, hoàn toàn là công lao của cha hắn!" Thủy Tâm ăn vạ nói. Lạc Trần Trần bật cười. "Loại dâm này người cũng ăn?" Thủy Tâm quyết quyết miệng. Lạc Trần Trần lắc đầu một cái. "Thật không chịu nổi, đã làm thê người ta, cũng làm nẫu thân rồi còn ngây thơ như vậy, tướng công nhà người thật đáng thương, một người phải chịu hai đứa bé. . . . ." Thủy Tâm nhún mày lại, tức giận chỉ vào Lạc Trần Trần. "Uy! Uy! Người. . . ." "Lạc Trần Trần lập tức giơ hai tay. "Hào, hào, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, được chưa?" Thủy Tâm ghéech cằm. "Dĩ nhiên không được, phải bồi thường danh dự mới được!" "Bồi thường danh dự?" Lạc Trần Trần nhắc lại. Đột nhiên quay đầu nhìn về Mập Mập chớp mắt. "Mập Mập, đi đi dẫn người đi mua tượng người có được hay không?" Mập Mập lập tức nhảy về phía trước. "Hào, hào, Mập Mập muốn tượng người, Mập Mập muốn tượng người!" "Tiểu thư, là bồi thường ta! Không phải là. . . . .". . . . . Sau đó sẽ đi ăn bánh, sủi cào. . . . . "Uy! Này không công bằng. . . . .". . . . . Còn có ca kịch. . . . ." Thủy Tâm cong miệng. "Thật không công bằng!" Tại sao tiểu nhân so với nàng còn được yêu quý hơn?

Chương 8: Chương 7

Vì sợ phụ thân trách tội nàng làm cho người dân vô tội gặp nguy hiểm, cũng vì an toàn của vị hôn phu cùng nhi tử Thủy Tâm, Lạc Trần Trần đem cả nhà Thủy Tâm giấu ở tây viện sau cùng ít người biết đến. . . . trong một gian nhà ngói xanh ở phía cuối. Chỗ ấy là nơi ở của gia quyến hạ nhân, cũng là khu vực không trọng yếu nhất của phủ, bởi vì không trọng yếu cho nên cũng là nơi an toàn.

Bởi vì Lạc Mộc Vân sớm bảo những người làm thôi việc, cho nên, nơi ấy cũng chỉ có gia đình Thủy Tâm mà thôi. Cũng chỉ có vào thời điểm này, Thủy Tâm chẳng những không ốm oán, ngược lại liên tiếp thúc giục Triền Ngao Trúc mang nhi tử ra ngoài phi phi, đi dạo một chút, thùng thùng, ăn uống. . . . . Cái gì cũng tốt, dù sao chỉ cần cứ ra ngoài là được. Bởi vì nàng thám thính tin tức các nơi trong phủ, ngó nhìn tình huống, nhất định tính đúng thời khắc để cho Triền Ngao Trúc đi ra ngoài giúp một tay mới được. Trước khai chiến một ngày, năm vị cao thủ chủ lực ở Lạc phủ có hai vị sau đó mới đến, cùng cha con Lạc Mộc Vân, còn có Hoàng Bách Thụy khó có thể xuất hiện, hắn đang ôm tiểu tôn tử năm tuổi ở trong phòng nghị sự đang bàn bạc kế hoạch cuối cùng. Hoàng Bách Thụy áy náy chán nản mở miệng, "Nếu là chỉ vì ta một nhà tám miệng. Làm hại mọi người máu chảy thành sông, ta bây giờ. . . . .""Bách Thụy, đừng nói lời như thế, người cũng có lúc phải chết**", chỉ cần chết có ý nghĩa, có gì phải hối tiếc?" Lạc Mộc Vân cau mày nói: "Ta và huynh mấy thập niên giao tình, lại là vị quan tốt mà dân chúng ca tụng. Không có đạo lý huynh vì làm chuyện chính nghĩa mà bị bất kỳ trả thù nào. Huynh vì dân chúng làm việc, chúng ta bảo vệ huynh, đây là việc phải làm, không có gì phải băn khoăn. . . . .""Thực ra là câu « nhân sinh tự cổ thủy vô từ » Hoàng Bách Thụy xúc động thở dài. "Đừng lừa gạt ta, Mộc Vân, ta biết đối phương mạnh hơn nhiều, cũng biết chúng ta bên này cũng không nắm chắc phần thắng, đến cuối cùng, mọi người chẳng qua là hi sinh vô ích mà thôi, như vậy chẳng bằng. . . . .""Không bằng cái gì? Đem bọn huynh một nhà tám mạng đi ra ngoài sao?" Lạc Mộc Vân tức giận nói: "Huynh coi ta là hạng người gì? Rất sợ chết sao? Bách Thụy à Bách Thụy, nếu đối là huynh, huynh cũng sẽ không vì ta làm như vậy sao?" Hoàng Bách Thụy hai hàng lông mày đứng thẳng, "Dĩ nhiên sẽ!" "Vậy được rồi!" Lạc Mộc Vân dứt khoát. "Không có gì phải bàn rồi, huynh vì ta, ta là vì huynh, không phải là vì cùng một chữ nghĩa sao, không thể thay thế, không thể thay đổi, chính là như thế!" "Nhưng là. . . . .""Đột nhiên từ bên ngoài phòng vội vã chạy vào một phủ vệ, cắt đứt lời của Hoàng Bách Thụy. "Bẩm lão gia, bên ngoài có một tỷ nữ không ngừng gõ cửa dục, bộ dạng khả nghi, nàng nói nàng là thiếp thân tỷ nữ của tiểu thư, xin lão gia định đoạt." Lạc Trần Trần áy náy ngăn người. "Thủy Tâm?" Lạc Mộc Vân cau mày nhìn nàng một cái, làm nàng chột dạ rụng cổ. Lạc Mộc Vân liền hừ một tiếng. "Để cho nàng đi vào." Chỉ chốc lát sau, Thủy Tâm liền tiến vào, nàng tò mò nhìn trái nhìn. . . . . nhìn phải một cái, rồi sau đó đi tới trước mặt Lạc Mộc Vân cúi chào. "Lão gia." Lạc Trần Trần không nhìn được bật thốt lên oán trách nói: "Thủy Tâm, không phải là bảo ngươi không được khắp nơi. . . . .""Lạc Mộc Vân trừng mắt, Lạc Trần Trần cả kinh nhất thời đem câu chữ còn lại toàn bộ nuốt về trong bụng rồi. Lạc Mộc Vân lại một tiếng cảnh cáo hừ lạnh để cho Lạc Trần Trần bất an cúi đầu, Lạc Mộc Vân mới quay lại. "Ngươi là thiếp thân nữ tỷ của tiểu thư?" "Đúng vậy, lão gia." "Tất cả người làm đều xuất phủ, làm sao ngươi còn ở lại?" "Hắn không vui hỏi. "Ta muốn lưu lại giúp một tay, lão gia." "Giúp một tay? Ngươi có thể hỗ trợ cái gì?" Lạc Mộc Vân đôi mắt đột nhiên nhúu lại. "Nói, ngươi có phải lưu lại làm gian tế hay không?" "Cha, không phải!" Lạc Trần Trần vẫn là không nhìn được kêu lên. "Nàng cũng là xuất thân từ võ lâm thế gia, sở dĩ có võ công, nàng thật muốn lưu lại giúp một tay!" Lạc Mộc Vân khiêu mi. "A? Võ lâm thế gia? Hảo, nói một chút xem ngươi là nữ nhi nhà nào." Thủy Tâm trấn định cười cười. "Gia phụ họ Lãnh, tục danh Thương Hùng." Lạc Mộc Vân hơi cảm thấy kinh ngạc ồ lên một tiếng. "Lãnh gia trang trang chủ Lãnh Thương Hùng?" "Đúng vậy, lão gia." Lạc Mộc Vân nhìn nàng trong chớp mắt. "Vì sao Lãnh gia trang tiểu thư sẽ chạy tới Lạc phủ làm tỷ nữ?" "Nàng bỏ nhà ra ngoài!" Lạc Trần Trần lại chen vào. "Nàng cùng vị hôn phu gây gỗ, cho nên liền bỏ nhà, kết quả đến nơi này, không có lộ phí, không thể làm gì khác hơn là ủy thân làm tỷ nữ a!" "Không phải là người lừa gạt a?" Lạc Trị Đình hoài nghi hỏi. "Là thật, Tiểu Lan tên thật gọi là Lãnh Thủy Tâm, vị hôn phu họ Triền, trước đó vài ngày, Triền công tử còn mang nhi tử đi tìm, là một đứa trẻ thật đáng yêu đấy!" "Nghe vậy, Lạc Mộc Vân sắc mặt tựa hồ đã từ từ thoải mái lại lần nữa hơi trầm xuống. "Triền công tử? Vị hôn phu của nàng. . . . .""Lạc Trần Trần lại chột dạ cúi đầu, "Phải. . . Là một. . . . ." "Thư sinh." Nàng ngập ngừng nói. Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm xuống. "Trần nhi, đừng nói với ta là con đẻ người nhà của nàng vào phủ ồ!" Vào lúc này, Lạc Trần Trần hoàn toàn cúi thấp đầu. "Con. . . . . con. . . . .""Xem một chút tình hình có vẻ không đúng, Thủy Tâm vội tiếp miệng nói: "Lão gia, xin đừng trách tiểu thư, là ta tự mình kiên trì muốn lưu lại. Lạc phủ chiếu cố ta nhiều tháng rồi, trước khi rời đi, ta muốn bày tỏ tâm nguyện đi? Hơn nữa, làm nguy khó khăn, đây mới là biểu hiện của nữ tử giang hồ. . . . .""Hắc hắc. . . . . Hiệp nghĩa hành động sao! Xin yên tâm! Tướng công nhà ta sẽ tự chiếu cố mình, không cần mọi người lo cho hắn!" Lạc Mộc Vân vẻ mặt ngưng tụ không vui. "Lãnh cô nương. Triền công tử liền tùy người quyết định như vậy sao? Hay là hắn căn bản không biết nơi này có nhiều nguy hiểm?" Thủy Tâm nhún nhún vai. "Đối với hắn mà nói, cũng đều không liên quan, có biết hay không căn bản là không quan hệ!" Lạc Mộc Vân hít sâu một hơi. "Lãnh cô nương, ta nghĩ, ta tốt nhất cùng Triền công tử nói chuyện." Thủy Tâm vẻ mặt đau khổ chần chờ một chút, "Có thể! Nhưng là hắn. . . . .""Nàng lại do dự một chút. "Hắn rất quái dị, lại không thích nói chuyện, ta sợ hắn sẽ đắc tội lão gia." "Đừng gọi ta là lão gia nữa, Lạc Mộc Vân ra lệnh: "Ta cùng lệnh tôn từng có duyên gặp mặt mấy lần, cũng coi là quen biết cũ, ngươi gọi ta là lão gia cũng không thua đáng." Thủy Tâm cười ngọt ngào. "Vậy con gọi ngài là Lạc bá bá, bá bá liền kêu con là Thủy Tâm, như vậy có thể không?" "Có thể." Lạc Mộc Vân gật đầu một cái. "Bất quá, ta vẫn là muốn cùng vị hôn phu của con nói một chút." Thủy Tâm lại suy sụp cúi mặt. "Nhưng là hắn thật vô cùng. . . . .""Không sao cả, bá phụ không phải là người không biết độ lượng." "Kia. . . . .""Thủy Tâm thở dài, "Được rồi! Con đi gọi hắn, "Nàng xoay người đi ra ngoài, trong miệng thấp giọng lầu bầu, "Cũng không biết có gọi được hắn không đây. . .""Thủy Tâm vừa đi ra ngoài, Lạc Trần Trần liền vội vàng hướng phụ thân cảnh cáo, "Cha, Triền công tử thật rất lạnh lùng đó! Con đã thấy hắn nhiều lần, nhưng hắn chưa từng có nói nửa câu với con, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nhìn qua con một cái đấy!" "Ta hiểu." Lạc Mộc Vân vừa nói, đồng thời lại hướng những người khác chào hỏi: "Các vị, chúng ta tiếp tục. . . . .""Hoàn hảo bọn họ có tiếp tục bàn bạc, nếu không thật là sẽ phải chờ đến khi mông bốc hơi nước, bởi vì Thủy Tâm sau khi rời khỏi đây, qua thật lâu thật lâu mới trở lại. Triền Ngao Trúc thì sau nàng mấy bước đi vào. . . . . Ách. . . . . Là bị kéo vào, bị một oa nhi nhỏ mập mạp kéo vào. "Phụ thân, đi vào nữa! Đi vào nữa. . . . ."" Mập Mập vừa liêu liêu miệng kéo vừa kêu. Mà Thủy Tâm là một mặt đi một mặt quay đầu lại cười thầm, cũng hảo khuyên bảo. "Phu quân, tướng công, đừng nóng giận nữa! Chỉ một lát thôi! Coi như theo ta tản bộ. . . . .""Cả trong phòng nghị sự, trừ Lạc Trần Trần, Lạc Trị Đình cùng Hoàng Bách Thụy không biết võ công ra, những người khác tất cả nhìn thư sinh tuần dật đi vào sảnh, liền tâm run sợ tinh thần kinh hãi. Một cái nhìn sang, hắn chẳng qua là thư sinh yếu đuối phiêu dật thôi, nhưng thần thái coi trời bằng vung nhìn bằng nửa con mắt, còn có mơ hồ lộ ra khí thế cuồng vọng ngang ngược cùng thô bạo u ám, đều làm người không tự chủ được hoảng sợ nín thở. Mà làm người ta kinh hãi nhất là ánh mắt của hắn, thâm trầm u lãnh, cao ngạo lãnh khốc, giống như hai hồ

nước sâu không thấy đáy, cũng tựa như hai lưỡi dao sắc bén thấu lòng người, khiến người không rét mà run. Lạc Trần Trần cùng Lạc Trị Đình công lực không đủ cao thâm, ít kinh nghiệm từng trải tự nhiên cảm thụ không ra, chẳng qua là cảm thấy Triền Ngao Trúc lãnh khốc có chút đáng sợ, cho nên, bọn họ —— bao gồm Hoàng Bách Thụy không hiểu đám người Lạc Mộc Vân tại sao đột nhiên trở nên cảnh giác sừng sốt như thế. Cuối cùng đem kéo đến chỗ nương chi định rồi, Mập Mập thờ hồn hèn kêu to: "Nương. Một quá đó!" "Ít cầu nhau, tiểu tử, đem phụ thân ngươi giữ tốt vào, đừng để cho hắn rời đi." "Mập Mập! A!" một tiếng, dùng hai tay nắm thật chặt tay Triền Ngao Trúc, đôi mắt to đen nhánh cũng bắt đầu xoay tròn nhìn xung quanh. "Kính nhờ, một lát là tốt rồi, phu quân, một lát thôi." Thủy Tâm lại thấp giọng cầu khẩn đôi câu, lúc này mới xoay người hướng Lạc Mộc Vân giới thiệu. "Lạc bá bá, đây là tướng công nhà con." Lạc Mộc Vân âm thầm lấy lại tinh thần, rồi sau đó thật cẩn thận mở miệng, "Triền công tử, không biết tôn phu nhân có từng nói qua cho ngươi biết tình cảnh Lạc phủ hôm nay?" Triền Ngao Trúc nửa khép mắt lãnh mạc không lên tiếng. Lạc Mộc Vân khẽ cau mày. "Ta nghĩ. . . . Hai vị xin ngồi xuống trước đã!" Thủy Tâm bận rộn lôi kéo vị hôn phu ở một bên ngồi xuống, thuận tiện ở bên cạnh Triền Ngao Trúc lau bầu cảm râm mấy câu, Mập Mập cũng rất khéo léo ngồi trên đùi phụ thân, nhưng một đôi mắt vẫn nhìn không ngừng. Mà Lạc Mộc Vân liền thừa dịp này trong chớp lát cẩn thận quan sát thư sinh trầm tĩnh lãnh khốc trước mắt, sau đó càng thêm khẳng định thư sinh này tuyệt không phải người thường, chẳng qua là không nhìn ra về ngoài mà thôi, nhưng khí thế cùng ý vị bên trong cũng biểu lộ trên nét mặt hoàn toàn không sót gì. Hắn ho nhẹ hai tiếng lại một lần nữa thử cùng Triền Ngao Trúc nói chuyện. "Triền công tử, tôn phu nhân có từng nói cho ngươi biết lưu lại Lạc phủ rất nguy hiểm?" Triền Ngao Trúc tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngay cả con mắt cũng không nhìn hắn một cái. Thủy Tâm thở dài, "Lạc bá bá, con sớm nói qua! Hắn chính là như vậy, hắn muốn nói chuyện thì mới mở miệng, nếu là không muốn nói chuyện, coi như bá bá cầm đao dè trên cổ, cũng ép không ra nửa chữ mà. . . . Đừng bảo là đối với mọi người nữa! Chính là đối với ta. . . . " "Nàng oán hận liếc Triền Ngao Trúc một cái. "Cũng giống vậy. Mọi người cũng không biết a! Cả ngày hướng về phía đại băng sơn thật có nhiều đáng thương, từ sớm đến tối chỉ có thể tự mình đối với mình nói chuyện, người không biết còn tưởng rằng ta là đầu óc hỏng, điên rồi đấy!" "Nàng thở dài một tiếng. "Cũng không biết hắn buộc ta giả cho hắn làm gì, cả ngày chỉ biết mang theo nhi tử phi phi, mà ta đây! Chỉ có thể nhìn trời than thở. Gọi hắn theo ta ra ngoài đi dạo một chút, hắn như một lần khói mà biến mất, khói phải hỏi, chính xác là lại mang theo nhi tử phi phi. A! Ta thật thật đáng thương. Còn có a. . . . " "Cho dù trong sảnh có một nửa người xa lạ chưa từng gặp mặt, Thủy Tâm như cũ giống như là hận không thể chiếu cáo thiên hạ, để cho mọi người biết được nàng bị vị hôn phu 'ngược đãi', lại thao thao bất tuyệt nói không ngừng, trong lúc đó còn u oán liếc Triền Ngao Trúc mấy lần, bày tỏ nàng thật sự là oán phụ, cho dù nàng bí mật mang theo trang sức chạy trốn cũng là có nguyên nhân. Trong thời gian này, Triền Ngao Trúc như cũ chỉ là nhàn nhạt liếc nàng một cái, mà những người khác lại không biết nên khóc hay nên cười không biết làm sao. Không phải là thành vị hôn phu của nàng tới hỏi rõ ràng sao? Thế nào biến thành hội nghị xét xử trượng phu của nàng rồi? . . . . . Lễ mừng năm mới thì hắn cũng không theo ta về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ cũng sai người tới mời đấy!" Khi Thủy Tâm đang áy náy quên mình kể tội vị hôn phu thì đột nhiên. . . . "Nương, con cùng hắn chơi có được hay không? Nương, con muốn cùng hắn chơi!" Mập Mập chỉ vào tôn nhi trong lòng Hoàng Bách Thụy kêu lên. "Ít nói đi, nương đang nói chuyện, ngươi nếu là dám ngắt lời, cẩn thận cái móng của ngươi!" Thủy Tâm đang cao hứng nói thì bị cắt đứt, nàng mở miệng liền mắng. "Chú ý cha ngươi cho tốt, nếu để cho hắn bỏ đi, nhìn ta không đánh nát cái móng ngươi mới là lạ!" Chợt bị rỗng không giải thích được, Mập Mập đáng thương rũ đầu xuống, bộ dáng kia nói có nhiều đáng thương thì có nhiều đáng thương, mỗi người thấy cũng đau lòng không dứt. Hoàng Bách Thụy cúi đầu đối tôn nhi trong lòng nói nhỏ mấy câu, bé trai gật đầu một cái sau đó liền nhảy xuống đùi tổ phụ, hắn hoạt bát đến trước người Mập Mập, kéo tay Mập Mập. "Đi, ta cho ngươi xem đồ chơi mới của ta." Mập Mập mắt sáng lên, nụ cười sáng lạn lập tức nở ra, nhưng một cái chớp mắt lại không thấy, hắn đầu tiên là sợ hãi nhìn sang mẫu thân, rồi sau đó gừa đầu cầu khẩn, khát vọng nhìn cha. "Phụ thân, Mập Mập đi chơi, người không được bỏ đi nữa có được hay không?" Triền Ngao Trúc cúi đầu nhìn hắn, rồi sau đó gật đầu một cái. Nụ cười rục rịch rơi mất lại trở lại, Mập Mập nhảy nhót hoan hô một tiếng, hắn lập tức nhảy xuống đùi cha, hướng mẫu thân kêu: "Nương. Phụ thân nói sẽ không rời đi, Mập Mập có thể đi chơi sao?" Thủy Tâm mắt tròn trắng. "Là đó! Ngươi được lắm! Ngươi nói gì hắn cũng đáp ứng, ta nói cái gì hắn đều không đáp ứng, nhìn. . . . " "Nàng quét một vòng mọi người trong đại sảnh. "Đây cũng là một tội, hắn căn bản không đem ta để ở trong mắt sao?" Lạc Trần Trần cũng không chịu được nữa kêu lên: "Thủy Tâm, ngươi xong chưa a? Mau để cho Mập Mập đi chơi! Chưa gặp qua người nào khi dễ nhi tử như ngươi!" Thủy Tâm đột nhiên cười một tiếng. "Như vậy mới công bằng! Cha hắn khi dễ ta, ta liền khi dễ con trai hắn, con trai hắn lại đi chinh lão tử hắn, hắc hắc, vừa lúc đổi phiên một vòng." Lạc Trần Trần dờ khóc dờ cười đại thán một tiếng. "Thủy Tâm, xem như ta cầu xin ngươi. . . . " "Thật sao! Thật sao!" Thủy Tâm không tình nguyện hướng nhi tử ra lệnh đặc xá. "Đi chơi đi! Tiểu tử. "Thật là nhanh! Hai tiểu tử như một làn khói đã không thấy tăm hơi. "Hả? Thế nào nhanh như vậy? Hai người đều biết phi phi sao?" Thủy Tâm không tự chủ thâm nói, đồng thời khoe mắt thoáng nhìn, không cẩn thận quét vị hôn phu lạnh lùng bên cạnh, nàng lại không nhận được đặc ý nói: "Hắc hắc, hiện tại nhi tử cho ngươi phù chú, ta xem ngươi còn lặn đi đâu được!" Lạc Mộc Vân có chút nhức đầu xoa xoa huyết thái dương, đối với vợ chồng này thật khiến cho người ta không chịu nổi, một là ba tám hê hê, một là quỷ dị vô cùng, chỉ có nhi tử là đáng yêu dị thường, hắn thật không biết nên xử lý như thế nào mới phải! Hắn nhìn vợ chồng bọn họ cau mày suy tư chớp lát, rồi sau đó đối với Triền Ngao Trúc mở miệng nói: "Như vậy đi! Nếu như Triền công tử không muốn nói chuyện, vậy thì hãy nghe ta nói là được. Nếu như hai người muốn ở lại Lạc phủ, nhất định phải biết trước tình cảnh Lạc phủ, mà tình hình Lạc phủ bây giờ cũng không tốt lắm." "Hắn nhìn Hoàng Bách Thụy một cái. "Nguyên nhân không cần tra cứu, nhưng là, chúng ta ngày mai sẽ cùng Kinh Thiên bang có một trận huyết chiến, Kinh Thiên bang là đại bang phái hắc đạo, ta mặc dù mới không ít trợ thủ, lại như cũ bị kẻ địch vây quanh, cho nên, ngày mai trận chiến này sợ rằng. . . . " "Con nhất định phải giúp một tay!" "Không đợi Lạc Mộc Vân nói xong, Thủy Tâm liền nghiêm túc hướng Triền Ngao Trúc trình trọng tuyên bố. "Chàng chịu giúp ta là tốt nhất, nếu như ngươi không chịu, tới nay chàng có thể trước mang Mập Mập về, nếu như qua một tháng sau ta còn không có trở về, chàng có thể thay Mập Mập tìm mẫu thân khác tới chiếu cố hắn, ta sẽ không oán chàng!" Nghe vậy, Triền Ngao Trúc đưa mắt nhìn nàng chớp lát, sau đó lần đầu mở miệng. "Ta sẽ giúp nàng." Cảm xúc vui mừng, vui vẻ ở đáy mắt nàng loé lên, nụ cười rục rịch rơi mất tựa như Mập Mập, lập tức hiện lên ở trên mặt Thủy Tâm, nàng không nhận được mở miệng hoan hô. "Được! Phu quân vạn tuế!" Tiếp theo lại chuyển sang Lạc Mộc Vân. "Lạc bá bá, nghe chứ? Tướng công nhà con giúp chúng ta a? Lần này bá bá chẳng lẽ đuổi con đi chứ?" "Thật là không thể tưởng tượng nổi! Ai cũng không ngờ tới một cuộc đại huyết chiến như dự liệu, hắn là chưa bắt đầu thì đã kết thúc như vậy! Ngày hôm đó, mới vừa tờ mờ sáng, toàn bộ Lạc phủ liền tiến vào toàn trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Trong vườn, núi giả, gạch đá trên đất, tất cả đều lấy làm mai phục, mà gạch đá xây cao vút phủ trên tường, cũng sớm bày ra hàng loạt, mục tiêu chính là sáng sớm liền gom lại phía trước Lạc phủ. Như vậy một đoàn người đông nghịt, nhưng không thấy quan phủ ra mặt can thiệp. Nghe nói, mừng thọ nhạc phụ đại nhân Huyện thái gia, cho nên làm chúc thọ đi, mà phía dưới Huyện thừa, chủ bộ, tuần kiểm cùng nô tỳ, vân vân, tất cả cũng 'vừa vặn' đều bệnh, có việc bận, dù sao chính là không có ai rảnh rỗi để ý tới 'nhân sự' này. Dĩ nhiên, đây là « thành quả » Quân Thiên khải khái hào phóng, tung ra không biết bao nhiêu vàng bạc châu báu. Ở trong cửa phủ bên cạnh tường có một sân khấu, đó là hai tháng trước vì khánh thọ lão phu nhân mời gánh hát tới ca diễn mà xây dựng, vốn là muốn giữ lại lúc mừng thọ Lạc Mộc Vân để dùng, không nghĩ tới lúc này lại vừa đúng lúc dùng làm khán đài. Trừ mấy thủ vệ được phân công phòng thủ ở ngoài, trấn giữ chỉ huy Lạc Mộc Vân cùng Thượng Quan Phủ Dung và Tư Mã Tồn Hiếu chịu trách nhiệm lúc gặp nguy hiểm đi hỗ trợ các nơi, cũng đứng ở trên khán đài, mặt lộ vẻ u buồn ngưng mắt nhìn nhân mã tụ tập ngoài phủ. Thủy Tâm dắt Mập Mập đứng ở sau sân khấu xem náo nhiệt, nàng biết Triền Ngao Trúc tuyệt sẽ không để cho nàng cùng Mập Mập gặp bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên, nàng ung dung thoải mái, nhưng Lạc Trần Trần bên cạnh cũng không biết nàng không có nguyên nhân nào phải sợ hãi, cho nên. . . . "Thủy Tâm, ta thật không hiểu, thời khắc nguy hiểm như vậy, tại sao. . . . . Tại sao Triền công tử muốn dẫn Mập Mập lưu lại đây?" Lạc Trần Trần ưu tâm lo lắng nói. "Ngươi yên tâm." Thủy Tâm cười hi hi. "Phu quân đều dự liệu hết thảy." Lạc Trần Trần bắt đầu đi nhìn về phía trước, thấy Triền Ngao Trúc đang chấp tay đứng ở sân khấu phía trước, thậm chí còn đứng trước Lạc Mộc Vân. Nàng hết sức thấy lạ, người nàng cho là thư sinh yếu đuối, cư nhiên hoàn toàn không sợ tình cảnh này, hắn đơn độc đứng thẳng phía trước, thân ảnh cao lớn thẳng tắp tản ra một cỗ

khí tức âm trầm lãnh khốc. Lạc Mộc Vân, Tư Mã Tồn Hiếu cùng Thượng Quan Phù Dung dĩ nhiên cũng phát hiện chỗ quỷ dị, bọn họ nhìn nhau một cái, trong lòng đồng thời hiểu, nếu như không có đoán sai, vị Triền công tử này chỉ sợ cũng là giang hồ đồng đạo. Ở một mảnh tối om om ở bên trong, đột nhiên từ nơi không xa tách ra một con đường. Mấy người bước nhanh dọc theo đường đi đến trước đại môn của Lạc phủ, mà sải bước đi ở trước chính là Kinh Thiên bang bang chủ Quân Thiên. Hắn dừng lại cách cửa phủ mười thước, cặp mắt dừng trên người Triền Ngao Trúc một lúc lâu, tiếp quay đầu chống lại ánh mắt Lạc Mộc Vân. "Lạc đại hiệp, câu trả lời của ngươi? Chiến hoặc hoà? Sống hoặc chết?" Lạc Mộc Vân không chút do dự trả lời: "Là chính nghĩa, chết có gì sợ? Lạc Mộc Vân ta không phải là người tham sống sợ chết!" Quân Thiên tiếc hận tựa như lúc đầu một cái. "Lạc đại hiệp, ngươi phải biết, trận chiến này đã rõ kết quả, tội gì làm vì nghĩa khí vô vị mà hi sinh? Huống chi còn phải bồi nhiều sinh mệnh vô tội như vậy." "Một người nếu là ngay cả nhân nghĩa đều không để ý, thì không thể xưng là người!" Lạc Mộc Vân nói hợp với chính nghĩa. "Người nếu như chết cái gì cũng mất, còn nói gì đến nhân nghĩa đạo đức?" Quân Thiên giễu cợt nói: "Cùng Diêm La Vương nói sao?" Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm xuống. "Không cần nhiều lời, ngươi muốn như thế nào!" Quân Thiên lần nữa lắc đầu một cái. "Đừng bảo là ta chưa cho ngươi cơ hội, đây hết thấy đều là bản thân mình tìm, còn có, đừng quên, những tính mạng kia, cũng đều là người làm hại." Vừa nói xong, Quân Thiên liền xoay người bước đi thong thả trở về trước đoàn người, sau đó xoay người lại lần nữa cất giọng hô to, "Lạc Mộc Vân, ngươi thật không hối hận?" Trong đôi mắt Quân Thiên tràn đầy tức giận. Lạc Mộc Vân há mồm đang muốn quả quyết cự tuyệt lần nữa —— "Ta nói tướng công, dứt khoát đem tên thích nói mạnh mẽ, lại không có lương tâm cho hắn biết tay, vậy thì trận chiến này cũng có thể kết thúc đi?" Thanh âm mềm mại còn đang vang vọng, hai bên cảm thấy kinh ngạc cũng còn không kịp nói gì, lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy bóng trắng chợt lóe, Quân Thiên lập tức cảnh giác vung lên song chưởng chém, đồng thời nhanh chóng phi thân lui về phía sau, mà song vệ hai bên càng như tia chớp đánh về phía kẻ địch giống như làn khói trắng kia. Đáng tiếc đã tới không kịp! Khói trắng chợt biến mất, chưởng phong của song vệ thiếu chút nữa đánh lẫn nhau. Đồng dạng, Quân Thiên cũng mất dấu vết của đối phương; hắn theo bản năng muốn xoay người lại tự vệ, nhưng cơ hồ đang ở cùng thời khắc đó, hắn bỗng dưng giật mình, phía sau cổ căng thẳng, tiếp theo liền tung mình lên không, hơn nữa ở trong chớp mắt sẽ đến gần phía trên đài của Lạc phủ. Quân Thiên mới phát giác được phía sau cổ buồng lỏng, thân thể liền thẳng tắp rơi xuống, hắn đang muốn đề khí, một cổ kinh phong vô hình cũng đã đánh trúng nhuyển ma huyết, kết quả, hắn bịch một tiếng nặng nề rơi xuống trên khán đài, vung lên một mảnh tro bụi dày đặc. Hết thấy liền trong khoảnh khắc kết thúc! Bất kể là bên trong phủ hoặc bên ngoài phủ, đều là đồng dạng tỉnh mạch, nhân mã hai bên tất cả như tượng gỗ cứng lại, giống như mất hồn, thất thần, tựa hồ không người nào dám tin vào hai mắt của mình, không nhìn được hoàn cảnh tình cảnh trước mắt là thật hay là ảo. . . . . Bỗng dưng. . . . . "Phụ thân, phi phi, phi phi, Mập Mập cũng muốn phi phi!" Tiểu tử, người cảm miệng cho ta, mỗi một ngày không có bay, người liền quỳ kêu không ngừng, cần thận ta đánh cái móng của người đó!" Vào lúc này, Lạc Trần Trần rốt cuộc biết cái gì là phi phi rồi! Này thật là một trận chiến không giải thích được a! Không, nhưng thật ra là ngay cả trận chiến cũng coi như không có, cần bản chỉ giống như xem nhà uống rượu, cũng chỉ là có bộ dáng, kết quả thật là chưa có gì phát sinh. Lạc Mộc Vân bên này là thắng trận ồn ào, mà khiêu khích nhụt chí nhất đương nhiên là Quân Thiên. Dốc toàn bộ lực lượng, cả đại quân áp tới chỗ địch, thanh thế là đủ hùng tráng uy vũ, thái độ cũng đủ hung hãn mãnh liệt, đáng tiếc trận chiến còn chưa mở màn, tự mình bị bắt. Bang chủ bay mất, tuồng vui này còn diễn thế nào a? Thật là đủ mất mặt rồi! Đang ở trước mặt mọi người, trong sự bảo vệ của mấy trăm danh thủ, mà bản lĩnh của bản thân cùng song vệ có thể nói là cao thủ vô lâm số một số hai, kết quả vẫn là ở trong chớp mắt liền thay đổi hoàn toàn! Khỏi phải phải nói ra không ai sẽ tin tưởng, ngay cả bản thân hắn cho tới hôm nay, vẫn là chưa từng có cảm giác như vậy! Nhưng uất ức là uất ức, mất thể diện là mất thể diện, vẫn là tính mệnh trọng yếu nhất, lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt. Hắn vẫn nên trở về thêm chút sức mà cố gắng, xem một chút có thể áp ra "trúng" được không, nếu thật là không được, ít nhất hắn còn có nữ nhi, không thể làm gì khác hơn là để cho nữ nhi tìm người ở rể. Vì vậy, ưng thuận sẽ không tìm Hoàng Bách Thụy gây phiền toái, Quân Thiên cứ như vậy xám mặt rồi đi! Hai canh giờ sau, Lạc phủ liền bắt đầu dọn dẹp mai phục bên trong phủ, cũng phải người đi triệu hồi người làm, gia đình trở về. Hết thấy giao phó phân phó thật tốt, sau đó Lạc Mộc Vân một khắc cũng không nghỉ đi về phía tây hậu viện, bên cạnh còn đi theo không ít người. Nhưng vừa mới vào tây viên, liền thấy Thủy Tâm cầm bao quần áo xông ra, mà phía sau nàng là vị hôn phu cùng nhi tử. "A! Lạc bá bá, vừa đúng lúc, con đang muốn đi đến chỗ người từ già đấy!" "Thế nào lại rồi đi ngay? Tại sao không lưu lại mấy ngày?" Lạc Mộc Vân kinh ngạc hỏi. Thủy Tâm lấy ánh mắt liếc Triền Ngao Trúc một cái. "Hắn không chịu đợi nữa rồi, hắn thật không được tự nhiên, con cũng vậy không có biện pháp." "Này. . . . . " Lạc Mộc Vân chần chừ. "Triền công tử giúp Lạc gia một việc trọng đại, không cho chúng ta cơ hội. . . . . " "Lạc bá bá, không cần nói như vậy nữa! Người đều nói cùng cha con là bằng hữu rồi, chúng con giúp một tay cũng là chuyện đương nhiên! Huống chi. . . . . " "Thủy Tâm ha ha cười không ngừng. "Đây là chuyện hiệp nữ phải làm!" Lạc Trần Trần bật cười. "Ngươi làm cái gì a, hiệp nữ? Nếu như chúng ta không nhìn lầm, hình như là tướng công nhà ngươi làm a!" "Hả? Ngươi đây còn bắt lỗi!" Thủy Tâm khẳng khái ưỡn ngực. "Ngươi cũng nói một chút, là ai bắt hắn ở lại, hả? Còn có, là ai xin hắn giúp một tay, hả?" "Đây cũng là." Lạc Trần Trần không phải không thừa nhận. "Hãy nói đi!" Thủy Tâm đắc ý hơn. "Không có ta, làm sao hắn đến a? Đêm này các ngươi cần phải làm rõ ràng a! Hơn nữa, hắn giống người khó lay chuyển, không có chút tài năng thì sẽ không lay chuyển được đâu!" Lạc Mộc Vân nhìn về mặt lãnh mạc của Triền Ngao Trúc, muốn nói cái gì, cũng không biết rốt cuộc nên nói cái gì, bởi vì hắn biết không thể nhận được bất kỳ đáp lại. Do dự một hồi lâu sau, hắn rốt cuộc thờ dài nói: "Được rồi! Vậy con đáp ứng ta, nếu rảnh rồi liền thường tới chơi một chút, Lạc bá bá tùy thời hoan nghênh con." "Không thành vấn đề." Thủy Tâm sáng khoái hứa hẹn. "Các ngươi muốn trực tiếp về nhà sao?" Lạc Trần Trần hỏi. Thủy Tâm hai tròng mắt đột nhiên sáng lên, hưng phấn vừa vui sướng vừa cười. "Có lẽ là ta cầu nhau quá nhiều, hắn không chịu nổi, cho nên, hắn muốn dẫn ta tới nơi nào đó đi dạo một chút, vui đùa một chút rồi nói sau." "Vậy Lạc bá bá cho hai người các ngươi con ngựa, không cần phải đi bộ." Không cần, chúng con có rồi!" "Có?" Lạc Trần Trần kinh ngạc hỏi: "Nhưng là không thấy bất kỳ con ngựa nào theo các ngươi a?" Thủy Tâm ngưng ngưng gãi gãi đầu. "Ta vốn là cười đùa đi khắp nơi chơi, nhưng là nếu muốn vào Lạc phủ làm tỷ nữ, dĩ nhiên không thể nào mang theo trên người a! Các ngươi đã thấy tỷ nữ nào mang ngựa chưa? Không có đó? Cho nên, ta chỉ hảo đem nó gửi ở ngoài thành. Dừng lương bổng mỗi tháng đi phụng dưỡng nó a!" Nàng đột nhiên thờ dài một cái, "Nói đến thật đáng thương. Ta vốn là muốn dành ít tiền sau có thể tiếp tục lên đường, không nghĩ tới phí trông ngựa lại đắt như vậy, ta căn bản dành dụm không được bao nhiêu, rồi lại không dám đem nó bán đi, bởi vì. . . . . " Nàng liếc Triền Ngao Trúc một cái. "Đó là ngựa bảo bối của hắn, ở trong mắt hắn, ngựa của hắn có thể so với ta trọng yếu hơn nhiều." Nàng lại thờ dài, "Thật bi ai, giống như trong mắt hắn, ta cuối cùng là người cuối cùng đứng hàng cuối cùng. . . . . Không. . . . . Không, sợ rằng ngay cả đứng trong hàng cũng không được đấy! Ta à! Bất quá là hắn thỉnh thoảng mới có thể nghĩ đến. Bình thường hắn căn bản làm như ta không tồn tại, không cùng ta nói chuyện, cũng không chịu dẫn ta phi phi, xuất môn đi dạo cũng không chịu." Nàng lại thán. "Các ngươi cũng không biết ta có nhiều đáng thương thế nào, có lúc hai cha con bọn họ ở một mình căn bản cũng không. . . . . " "Ai! Lại tới nữa!" Ngừng!" Lạc Trần Trần lại một lần nữa không chịu nổi kêu to. "Thủy Tâm a! Ngươi không phiền, chúng ta cũng phiền nữa!" "Ta thế nào?" Thủy Tâm vô tội nháy mắt. "Ta nói sai cái gì sao?" Lạc Mộc Vân cố nén cười. "Không có gì, thật là. . . . . Khụ khụ. . . . . Không có gì, không có gì." "A! Vậy chúng con cũng nên đi." Thủy Tâm mở ra bước chân liền muốn đi. "Đợi chút!" Thủy Tâm lấy ánh mắt hỏi thăm nhìn Lạc Mộc Vân. "Có thể hay không. . . . . " Lạc Mộc Vân liếc Triền Ngao Trúc một cái. "Có thể nói cho chúng ta biết Triền công tử là vị cao nhân nào trong chốn giang hồ hay không?" Thủy Tâm ngăn người. "Thế nào? Con không có nói qua cho mọi người sao?" Mọi người toàn bộ cùng nhau mãnh liệt lắc đầu. "A!" Thủy Tâm suy nghĩ một chút, ngay sau đó mở miệng thì thào: "Ngọc cũng không phải ngọc, tựa như trúc không phải là trúc, tựa như tâm không phải là tâm. Tựa như ta không phải là ta." Đọc xong sau đó Thủy Tâm lặng lẽ đợi tiếng kinh hô của bọn họ. Kết quả, cái gì cũng không có, tất cả mọi người gương mặt mờ mịt độ xẹt. "Hả?" Thủy Tâm ngược lại kêu lên một tiếng. "Mọi người chưa từng nghe qua?" Mọi người lại một hồi mãnh liệt lắc đầu. Thủy Tâm không khỏi đại nhãn lông mày, "Làm sao có thể chưa từng nghe qua? Kỳ quái, cũng nghe qua a! Hắn nổi danh như vậy, làm sao có thể. . . . . " Nàng đột nhiên dừng lại, chợt "A? một tiếng. "Ta hiểu!" Nàng xoay người lại hướng trên người Triền Ngao Trúc móc móc sờ sờ, liền lấy ra một cây quạt, nàng đem mặt có hình lục trúc hướng bọn họ mở ra. "Mọi người chưa từng nghe qua cái này?" Mọi

người lại lắc đầu. Thủy Tâm cười híp mắt đem cây quạt quay lại mặt kia. "Mọi người chắc hẳn nên nghe qua chứ?" "Duy ngã độc tôn. . . . .Triển Ngao Trúc! ?Cuồng thư sinh! ?Một mảnh hút không khí xen lẫn mấy tiếng chuông, có vài người lại bị hù dọa rút đao kiếm trong tay. Thủy Tâm mỉm cười vuốt cằm. "Ta liền biết mọi người nhất định nghe qua cái này."

Bạn đang đọc truyện *Dê Ấc Đánh Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 8

Tam Định phủ là một trấn tương đối phồn hoa ở Đại thành, ba phố sáu chợ, tung hoành nối liền, con đường rộng rãi lại trật tự, nóc nhà nối tiếp nhau san sát, lầu các nối tiếp nhau, trên đường cửa hàng dày đặc, buôn bán cường thịnh, cho dù là sáng sớm, người đi đường đã rộn ràng, hết sức náo nhiệt. Ở chỗ nối tiếp giữa phố lớn và hẻm nhỏ, có Gia Phúc khách điểm, khách điểm này cũng không lớn, đồ dùng cũng không hoa lệ, nhưng nó thoạt nhìn nhẹ nhàng khoan khoái chất phác, có loại cảm giác thân thiết, cho nên, Thủy Tâm liền chọn trú ở đây.

Đem Băng Phách giao phó cho tiểu nhị chiều cổ, lại thuê xong một gian phòng, ném xuống bọc quần áo, rửa mặt, Thủy Tâm liền lôi kéo Triển Ngao Trúc cùng Mập Mập đến trong thiên phòng dùng đồ ăn sáng, gần đây nàng luôn cảm thấy lạ, hơn nữa là luôn thấy đối. Uống bát cháo, lại ăn bánh nướng cùng chút thức ăn, Thủy Tâm ăn no đến tám phần sau đó mới ngoắc tay gọi tiểu nhị ở cửa. Trờ mặt ra, cười khi, tiểu nhị ân cần hỏi: "Vị phu nhân này có gì phân phó?" Thủy Tâm cũng là vẻ mặt tươi cười. "Ta mới tới đây, nghỉ tại nơi này đi dạo một chút, không biết Tiểu nhị ca có ý đề xuất gì?" Tiểu nhị ngừng đầu lên giấu giếm nhìn bốn phía, nhìn thấy thiên khách cũng không nhiều. Dù sao không có việc gì, hắn liền khoác khăn lên vai, tay xoa xoa, mở ra một hàm răng cửa vàng khè, cúi người nói: "Vị phu nhân này, Tam Định phủ có rất nhiều nơi hảo ngoạn ! Còn dựa vào phu nhân là muốn đi dạo hay là muốn chơi đùa?" "Nói một chút coi, tự ta suy nghĩ quyết định a?" "Có lẽ giới thiệu chính quê quán mình, tiểu nhị liền mặt tươi như hoa khoe ra. "Nếu là muốn đi dạo, có thể đến Thái tử miếu, đến Thái Huyền cung trên đồi phía nam đốt hai trụ hương, cầu nguyện, cách sườn núi ba dặm còn có Tiên Du sơn, cảnh sắc xinh đẹp, trên núi có chín mươi chín hang động nối tiếp nhau, bên trong có không ít kỳ nam thạch như lý kỳ cổ quái." "Truyền thuyết kể Thuần Dương tổ sư gia trước khi phi thăng, từng ở trong đó tĩnh tọa, tu luyện, còn có giường đá, bàn đá, ghế đá đấy! Nếu ở cửa động kêu một tiếng, chín mươi chín động sẽ gặp toàn bộ vang lên tiếng vọng thật xa trong nháy mắt!" "Thật ư, vậy phải đi thử mới được!" Thủy Tâm lâm bầm. Tiểu nhị phụ họa gật đầu một cái, lại tiếp tục nói. "Nếu là muốn đi chơi, đến thành bắc đi Thượng toàn nhìn một chút, cái gì cũng có, bán cao da chó, thuốc tăng lực, xem tướng bói toán, mãi vô lam xiếc. Xiếc khi, ảo thuật, hóa cầu, đi trên dây, bắt dao trên không trung, nữ có nam có, trẻ có già có, hơn nữa các loại gian hàng ăn uống nhìn đã thấy thèm, từ bún thịt Nam Phương, gạo nếp nắm, chân gà, đến cháo tổ yến, bánh bao trắng, cộng thêm bánh ngọt nhiều hình nhiều màu sắc, không chỗ nào không có, không chỗ nào mà không thiếu, nếu có thể thì phải đi thử!" "Nhìn người nói tốt như vậy, tựa hồ không đi dạo một chút liền quá đáng tiếc!" Thủy Tâm vừa nói, móc ra một ít bạc vụn cho hắn. "Cảm ơn! Tiểu nhị ca, nếu chúng ta còn cần gì, sẽ phiền toái Tiểu nhị ca ." "Phun vài hớp nước miếng, thì phải có bạc vụn, tiểu nhị đương nhiên là thiên ân vạn tạ, cúi người chào rồi khom người trở về cửa. Thủy Tâm quay đầu nhìn Triển Ngao Trúc. "Tướng công, phu quân, nghe Tiểu nhị ca nói cũng thật thú vị, chàng nói chúng ta nên đi nơi nào trước thì tốt?" "Tùy tiện." Triển Ngao Trúc lãnh đạm nói. "Con muốn ăn điểm tâm, còn phải ăn bánh ngọt!". Mập Mập kêu. "Người tiểu tử này ham ăn. Khó trách mập đồ đồ như vậy !" Thủy Tâm siết chặt quai hàm mập của hắn. "Được rồi! Vậy chúng ta trước hết đi Thượng toàn một chút. "Rời đi Lạc phủ hơn bốn tháng, bọn họ không lo lắng mà đi dạo, từ Hoàn cảnh, Cán cảnh đến Việt cảnh, từ Hành Sơn, kiếm Linh sơn đến Trường Giang tam hiệp** xinh đẹp, nhiều ngày liên tục đều là ở trong khách sạn, dù sao một nhà ba người đều ở đây cùng nhau, cũng coi như đoàn viên. Cuối cùng, bọn họ đi tới Tam Định phủ, mà Thủy Tâm cũng tư hạ quyết định, đích cuối cùng sẽ là Đặng huyện.**cảnh : biên giới Hoàn : tên khác của tỉnh An Huy (TQ) Cán : Cán giang, tên sông ở tỉnh Giang Tây (TQ) Việt : chỉ hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây Trường Giang tam hiệp : bao gồm Cù Đường Hiệp, Vu Hiệp và Tây Lăng Hiệp. Bởi vì nàng cảm thấy mệt mỏi, gần mấy tháng qua, nàng luôn muốn ngủ, luôn là chưa làm được gì đã thấy mệt mỏi, xem ra ít nhất phải có sáu, bảy tháng không có cách nào chạy loạn khắp nơi a! Dĩ nhiên, nếu như cho con bú, sợ rằng còn phải thêm một hai năm đấy! Nhưng là, nàng còn không có nói cho Triển Ngao Trúc "bí mật" này, nàng định hoàn thành hành trình ở Tam Định phủ sau đó mới nói cho hắn biết, tránh cho hắn vội vã đuổi nàng về nhà. Thật thật mà nói, lần hành trình này, nàng đã tương đối hài lòng, Triển Ngao Trúc vẫn không có nửa câu oán trách, để tùy đến đâu liền đến nơi đó, ngược lại nàng tự mình trước hết nghĩ đến chuyện phải về nhà. Cũng không biết nếu như hiện tại nàng yêu cầu hắn mang nàng phi phi, hắn có cự tuyệt hay không? Thượng toàn náo nhiệt là đủ náo nhiệt, nhưng bây giờ không có gì lý kỳ, đều chỉ có một chút tiểu xiếc, ăn xong rất nhiều đồ ăn vặt, cũng có lẽ Thủy Tâm mệt mỏi thật sự, giống như nhìn thế nào cũng không ra cái gì hảo ngoạn. Nàng và Triển Ngao Trúc mỗi người dắt một tay Mập Mập , bọn họ đã dừng trước xiếc khi một lúc lâu rồi, nàng đang nhẩn máy suy tư làm như thế nào hướng Triển Ngao Trúc đề nghị về khách điểm nghỉ ngơi trước rồi đi sau, bỗng nhiên. . . . . "Ngao Trúc!" Nàng cùng Triển Ngao Trúc đồng thời quay đầu về phía âm thanh vừa phát ra, chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp động lòng người nhìn bọn họ. . . . . Không. . . . . Là nhìn Triển Ngao Trúc. Nàng nhìn không tới ba mươi tuổi, vóc người vừa phải, tư thái yếu điệu, một bộ y phục tơ lụa vàng nhạt, áo khoác cùng màu, càng làm nổi bật dung nhan động lòng người là mái tóc đen bóng tựa như băng gấm nhẹ búi lên làm lộ ra khuôn mặt trái xoan xinh đẹp trắng mịn, răng trắng mất phượng, đôi mắt ướt nước, mũi cao, còn có đôi môi anh đào đỏ mọng, thật là mỹ nhân trời sinh. Mới nhìn một cái, Thủy Tâm trong lòng bất ngờ, ánh mắt hồ nghi lập tức chuyển qua Triển Ngao Trúc, lại ngạc nhiên phát hiện, trên mặt thủy chung là lãnh mạc lần đầu xuất hiện biểu tình khác —— một chút kích động cùng tình cảm, mặc dù không rõ ràng, lại vẫn để cho lúc Thủy Tâm đặc biệt nhạy cảm vào lúc này nhìn ra. Thủy Tâm càng thêm hoài nghi híp mắt chuyển sang con "Hồ ly tinh" kia, chỉ thấy nàng bước nhỏ chạy gấp tới trước mặt Triển Ngao Trúc. Sau lưng là hai tay nữ bám thật chặt đi theo. Hai trông mắt một khắc cũng không rời Triển Ngao Trúc, hồ ly tinh hơi thở hỗn hển kích động thấp giọng hô: "Ngao Trúc, thật sự là huynh, ta cho là nhìn nhầm, không nghĩ tới. . . . . Không nghĩ tới. . . . ." Vừa nói, nàng cứ nhiên nghẹn ngào. Thủy Tâm nghe được Triển Ngao Trúc hít một hơi thật sâu sau đó mới từ từ nói: "Đã lâu không gặp Đới phu nhân, người khỏe không?" Hồ ly tinh mắt đỏ buồn bã nhìn Triển Ngao Trúc. "Ngao Trúc, huynh. . . huynh vẫn còn hận ta sao?" Sau đó, Thủy Tâm lần đầu tiên nghe được Triển Ngao Trúc than nhẹ một tiếng. "Ta chưa từng hận người." "Vậy huynh tại sao gọi ta như vậy?" Hồ ly tinh oán giận nhìn hắn. "Huynh trước kia đều gọi ta là Tiểu Như ." "Đới phu nhân.. " Đột nhiên, Triển Ngao Trúc lại khôi phục hồ hững hờ lãnh đạm trước sau như một. "Đừng quên, người đã là Đới gia thiếu nữ rồi." "Nhưng hắn đã chết, Ngao Trúc, " Hồ ly tinh cúi đầu sâu kín thờ dài, "Ta chỉ còn một mình, công công bà bà** cũng đều đã mất, chỉ còn dư lại mình ta."**bố chồng, mẹ chồng Nàng ngừng đầu dường như khẩn cầu nhìn Triển Ngao Trúc, "Ngao Trúc, mặc dù ta đến Đới gia, nhưng ta thề, ta vẫn chưa quên được huynh, thật. Huynh thủy chung là nam nhân duy nhất trong

lòng ta". Nàng trộm nhìn hắt. "Ngao Trúc, Đới gia gia nghiệp không nhỏ, ta một nữ nhân bây giờ có chút chống đỡ không nổi, nếu như huynh nguyên ý, chúng ta có thể. . . . ." "Phụ thân, lạnh quá đó!" Mập Mập mới vừa xem xong xiếc khỉ, lập tức liền nghĩ tiết mục kế tiếp rồi, hắt một tay kéo tay phụ thân, một tay bỏ tay mẫu thân ra, chỉ vào gian hàng ăn cách đó không xa. "Con muốn ăn cái đó." Lúc này, hồ ly tinh rót cục chú ý tới sự vật bên cạnh rồi, nàng giống như bị sét đánh trúng, toàn thân cứng đờ, khiếp sợ nhìn chăm chăm Mập Mập. "Hắt. . . . Hắt. . . . ." Nàng giờ tay lên chỉ vào Mập Mập, lại lập bắp nói không thành lời. "Nhi tử của ta Triền Tinh Hồn, nữ danh Mập Mập." Ánh mắt của hắt mặc dù vẫn lãnh mạc như cũ, lại mơ hồ cảm giác được một phần tự hào của một phụ thân trong ngữ điệu bình tĩnh của hắt. "Nhi tử. . . . Nhi tử?" Hồ ly tinh nhìn chăm chăm "Tiểu Triền Ngao Trúc" kia. "Vây huynh chính là. . . . Chính là đã. . . . Đã. . . . ." Triền Ngao Trúc tựa hồ lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của Thủy Tâm, hắt hướng Thủy Tâm liếc mắt nhìn. "Thê tử của ta Lãnh Thủy Tâm, Thủy Tâm, vị này là Đới phu nhân." Thủy Tâm không tự chủ cười khổ một cái, đây là lần đầu tiên hắt gọi tên nàng, cũng là gọi trong tình huống như vậy. Thất vọng, ghen tỵ, buồn bã, bất mãn, các loại tâm tình phức tạp ở trên mặt hồ ly tinh thay nhau xuất hiện, nàng nhìn chăm chăm Thủy Tâm thật lâu sau đó mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói: "Triền phu nhân, ta tên là Ngải Tiểu Như, là thanh mai trúc mã của Ngao Trúc cho nên, đã thành thói quen gọi thẳng tên của hắt rồi, người cũng sẽ không đề ý đi?" "Sẽ không đề ý? Thủy Tâm nheo lại mắt nhìn chăm chăm nữ nhân kia. Nữ nhân khác gọi thẳng tên vị hôn phu của mình, nàng tại sao sẽ không đề ý? Huống chi nữ nhân kia còn là thanh mai trúc mã đây! Triền Ngao Trúc đối với thê tử như nàng lãnh đạm như vậy, lại tựa hồ đối với con hồ ly tinh kia có đãi ngộ đặc biệt, xem bộ dáng vẫn còn có món nợ tình dây dưa không rõ, dạng này nàng làm sao có thể chịu được? Nói nàng hẹp hòi cũng tốt, nói nàng vô lễ cũng được, nàng cũng không cách nào cho phép nữ nhân khác đối với vị hôn phu của mình có thái độ ầm ỉ mờ ám, vì vậy. . . . ." "Ta đề ý!" Thủy Tâm ngẩng cằm lên, lớn tiếng trả lời. Ngải Tiểu Như lúng túng liếc về hướng Triền Ngao Trúc, thấy Triền Ngao Trúc không có phản ứng gì, nàng không thể làm gì khác hơn là lại miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng nói: "Kia. . . . Vây ta về sau gọi hắt là Triền công tử được rồi." Thủy Tâm nghiêm túc gật đầu một cái. "Tốt nhất nên nhớ, tránh cho gọi sai." Ngải Tiểu Như rũ mắt xuống, che lại tức giận. "Hai người đến Tam Định phủ có chuyện gì sao?" Phu quân dẫn chúng ta du ngoạn, chơi chơi liền đến Tam Định phủ rồi! "Hai chữ 'phu quân' này Thủy Tâm nói hết sức vang dội, ở trong lòng Ngải Tiểu Như có một tia đau đớn, hàm răng khể cắn, nàng cười lớn nói: "Nếu là tới du ngoạn, đương nhiên ta phải tiếp chu đáo, ta. . . . ." "Cám ơn, không nên phiền toái," Thủy Tâm không chút khách khí cự tuyệt. "Chúng ta tự thăm thú có chút tự tại hơn." "Kia. . . . ." Ngải Tiểu Như cắn môi dưới, "Cũng nhanh đến giờ ăn trưa rồi, xin ba vị đến nhà ta dùng bữa." Nàng điềm đạm đáng yêu nhìn chăm chú vào Triền Ngao Trúc, mặt tràn đầy vẻ cầu khẩn. "Cũng tốt để cho ta cùng Ngao. . . . . Ách. . . . . Triền công tử ôn chuyện." Không biết có phải hay không trước đây yêu khó khăn bỏ, còn muốn tự ôn chuyện chuyện, Triền Ngao Trúc thê nhưng trước khi Thủy Tâm mở miệng cự tuyệt lại đáp ứng. "Được." Thủy Tâm lòng tràn đầy tức giận, bất mãn nhìn chăm chăm Triền Ngao Trúc, nhưng hắt tựa hồ một chút cũng không có chú ý tới, lại thê rồi! Như vậy đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, ôn nhu uyển chuyển đứng ở trước mắt, hắt đầu còn chú ý được tiểu thê tử bình thường thô lỗ như nàng à? Quả thật là gia nghiệp không nhỏ, cả ngõ chuẩn bị trước sau, cứ như vậy một gia đình, nguy nga tráng lệ, thật xứng được coi là dinh phủ rộng lớn xa hoa nhất Tam Định phủ, chỉ là nhìn hai mắt, liền có thể cảm nhận được cái loại gia đình hiển hách khí thế. Ở một bữa tiệc thịnh soạn, lại cơ hồ sẽ làm người ta hít thở không thông, Ngải Tiểu Như lại ép bọn họ ở thiên sảnh uống trà. Lúc Ngải Tiểu Như không ngừng nói chuyện cũ thì Mập Mập kêu một nhọc, Ngải Tiểu Như lại kiên trì muốn cho Mập Mập ngủ trưa ở trong phủ, Triền Ngao Trúc vẫn là một câu liền đáp ứng. Thủy Tâm bây giờ không hiểu hắt yên tâm cái gì, chẳng lẽ hắt thật muốn nói lại tình xưa sao? Hai cha con dưới sự hướng dẫn của tỷ nữ rời đi, bởi vì từ trước đến giờ đều là do Triền Ngao Trúc dỗ Mập Mập ngủ trưa. Trong sảnh, hai nữ nhân mất to trừng mắt ti hí, long nhãn đối với hạt vãi, địch ý từ từ lên cao, tia lửa ghen tỵ trên không trung bắn vang dội, mắt thấy Đới phu sẽ dấy lên hoạ loạn rồi, đột nhiên. . . . ."Ta cùng Ngao Trúc từng là thanh mai trúc mã hứa hẹn bên nhau cả đời." Ngải Tiểu Như đột ngột mở miệng nói. "Triền gia cùng Ngải gia là thế giao, lại là hàng xóm, cho nên, cơ hồ từ chúng ta lớn lên cùng nhau, sống cùng nhau." Nàng tựa như ảo mộng than nhẹ. "Thật là một khoảng thời gian đẹp đẽ, khi đó hắt vui tươi lại hoạt bát, chúng ta cùng chơi một chỗ, cùng ăn một chỗ, cũng cùng nhau đọc sách. Tám tuổi thì hắt thê sau khi lớn lên muốn cưới ta, chúng ta cùng nhau hứa nguyện phải làm thân tiên quyến lữ." Thủy Tâm không chút nào giấu giếm ghen tỵ, "Nhưng là người phản bội hắt, có đúng hay không?" Nàng tức giận lên án. "Như vậy người còn có cái gì tốt mà khoe ra? Còn có cái tư cách gì cùng hắt ôn chuyện?" "Kia không thể trách ta!" Ngải Tiểu Như nghe vậy, bật thốt lên cãi lại. "Kia thật không thể trách ta! Chỉ có thể trách. . . . Trách vận mệnh trời người. . . . ." "Là đó!" Thủy Tâm chê cười. "Rất nhiều người đều giống như người vậy, làm chuyện gì đều muốn đổ lỗi cho vận mệnh, cũng không xem lại hành động của mình." "Người không hiểu. . . . ." Ngải Tiểu Như chán nản thở dài. "Triền gia là quan lại thư hương thế gia, tổ tiên bao đời cũng từng làm quan trong triều. Nhưng phụ thân huynh ấy đối với làm quan một chút hứng thú cũng không có, ông ấy tình nguyện ngoài đọc sách, buôn bán, cũng không nghĩ đến đấu đá nhau trong quan trường. Điều làm cho người khác ngoài ý muốn là phụ thân huynh ấy thê nhưng ở trên thương trường thuận buồm xuôi gió làm ăn phát đạt, lúc ấy Triền gia ở Lạc Dương nhưng là số một số hai đại phú hào, nhưng là. . . . ." Thủy Tâm cũng không biết Triền Ngao Trúc trải qua những gì, không thể chờ đợi thúc giục: "Nhưng mà cái gì?" "Khi huynh ấy mười một tuổi, tổ phụ huynh ấy năm đó làm quan đắc tội người, cừu gia tìm tới cửa, vừa muốn báo thù, vừa ngấp nghé của cải Triền gia, nửa đêm gửi một tờ giấy viết ngắn gọn, ra lệnh Triền gia gia trong vòng ba ngày phải giao ra của cải Triền gia bồi thường, nếu không thì lấy mệnh đền bù." Thủy Tâm khuôn mặt oán giận. "Sau đó thì sao?" "Đó là một đám đạo tặc mà triều đình truy đuổi đã lâu, ngay lúc đó quan phủ ở Lạc Dương cũng chịu bó tay. Nhưng tổ phụ Ngao Trúc một thân cứng cỏi, bất khuất, ông ấy nói, mạng chỉ có một, muốn thì lấy đi, ông ấy tuyệt không khuất phục. Sau đó, ông ấy bắt đầu tự tìm kiếm trợ thủ." Ngải Tiểu Như thở dài. "Dáng tiếc tất cả người tự xưng là bạn chí thân của Triền gia lúc ấy ngược lại toàn bộ vội vã chối bỏ quan hệ cùng Triền gia, vạch ra giới hạn rõ ràng, tránh cho tự dưng rước họa vào thân, còn ai dám đi giúp hắt à?" Thủy Tâm lạnh lùng cười một tiếng. "Bao gồm Ngải gia?" Ngải Tiểu Như mỉm cười nhìn triền phủ, "Đó là. . . . Ta. . . . Nhà ta. . . . Cũng chỉ là. . . . . Chẳng qua là thư hương** thế gia, kia. . . . . Nào có lực lượng gì giúp được?" Nàng ập a ập ứng giải thích. **nhà dòng dõi Nho học. Thủy Tâm lần nữa xuy cười lạnh: "Sau đó thì sao?" Ngải Tiểu Như nhú lên hai hàng lông mày: "Mọi người đều khuyên Triền gia gia cúi đầu, nhưng Triền gia gia bày tỏ, nếu như ông cúi đầu, không phải để cho đạo tặc càng lớn lối sao? Cho nên, ông tình nguyện hy sinh tính mạng của mình, cũng muốn duy trì tôn nghiêm của mình, nhưng là không nghĩ tới. . . . . Không nghĩ tới. . . . ." Nhìn thấy Ngải Tiểu Như sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ sợ sệt bi thương, Thủy Tâm không khỏi vừa lo lắng vừa thúc giục: "Không nghĩ tới cái gì? Nói mau a!" Ngải Tiểu Như run rẩy, cặp mắt hiện đầy sợ hãi. "Kia. . . . . Đêm hôm đó mới vừa canh hai, cách vách Triền phủ truyền tới thanh âm cuồng tiếu nhục mạ, đem ta từ trong giấc mộng thức tỉnh, rồi sau đó ta núp ở trong chần, lắng nghe thanh âm khóc thét cùng cầu khẩn xin tha của Triền phủ không dứt, cuối cùng khi trời sáng thì Triền phủ liền nổi lên một cuộc đại hỏa, một cuộc hỏa loạn đem trọn toàn bộ Triền phủ hóa thành tro bụi!" Thủy Tâm nghe vậy, toàn thân rét run. "Triền phủ. . . . ." Ngải Tiểu Như nước mắt tuôn rơi chảy xuống. "Toàn bộ trong phủ, bao gồm người làm tỷ nữ một trăm lẻ chín nhân mạng, cứ như vậy chết hết, ngay cả thê thê cũng thành tro tàn rồi!" Thủy Tâm kinh hãi mảnh liệt thò ra một hơi. "Nguyên. . . . . Nguyên tưởng rằng chẳng qua là. . . . . Chẳng qua là sẽ hy sinh Triền gia gia một cái mạng, không nghĩ tới. . . . . Không nghĩ tới Triền phủ đều bị. . . . . Bị diệt tuyệt!" Ngải Tiểu Như nghẹn ngào không dứt. "Ta còn nghe được bề trên nói. . . . . Nói mẫu thân và tỷ tỷ của Ngao Trúc cũng bị. . . . . Bị tàn bạo cưỡng dâm, bao gồm. . . . . mười mười mới bảy tuổi, thanh âm kêu khóc truyền. . . . . truyền khắp cả con đường cái!" Thủy Tâm cả kinh không cách nào lên tiếng, một loại đau đớn giống như bị thiên đao vạn quả. Khó trách hắt lãnh khốc vô tình như thế, lãnh mạc quả tuyệt như thế, đứa trẻ mười tuổi, liền chính mắt thấy thân nhân bị hiếp dâm tàn sát mà không cách nào cứu viện, đây là một loại đau đớn thống khổ thế nào! Ngải Tiểu Như lại nước mắt ròng ròng một lát sau mới từ từ thu hồi nước mắt. "Ta vẫn thương tâm thật là nhiều năm, sau đó, cha mẹ ta liền thay ta định ra hôn sự cùng Đới Gia, cha mẹ chỉ mệnh, ta không cách nào phản bác, huống chi, lúc ấy ta cho là Ngao Trúc hắt cũng mất." "Lấy có!" Thủy Tâm mặt lạnh liếc xéo nàng. "Nếu là ta, ta sẽ cả đời không lấy chồng, luôn giữ đúng lời hứa, nếu như người thật sự yêu chàng." "Ta là thực sự yêu!" Ngải Tiểu Như lớn tiếng khẳng nghị. "Ta là thực sự yêu chàng, nhưng là cha mẹ ta ép ta. . . . ." Thủy Tâm cười lạnh. "Chỉ cần người đủ kiên định, người nào ép

ngươi?"Ngài Tiểu Như khẽ cắn răng."Ngươi chưa từng trải qua tình cảnh của ta, ngươi dĩ nhiên có thể như vậy. . . . ."Thủy Tâm trợn mắt một cái."Quên đi, ai đúng ai sai, tự lòng mình biết."Ngài Tiểu Như quai dị nhìn Thủy Tâm một lát, lại chậm mở miệng."Lúc ta hai mươi tuổi, cũng chính là trước khi Đới Gia tới đón dâu, Ngao Trúc tới tìm ta. . . . ."Thủy Tâm trừng nàng."Huỳnh. . . . .Huỳnh ấy nói hẳn tới thực hiện lời hứa của huỳnh ấy, huỳnh ấy muốn tới. . . . .Cười ta. . . . ."Thủy Tâm trong lòng phát lạnh, cả người run rẩy, thẳng liếc nhìn nàng."Ta không biết năm đó huỳnh ấy làm thế nào tránh được trận hạo kiếp kia, nhưng là ta hảo vui mừng vì Ngao Trúc còn sống, cũng thật cao hứng huỳnh ấy không có quên ta, còn yêu ta. . . . ."Một tia máu tươi từ miệng vết thương trong lòng chậm chảy xuống, Thủy Tâm cố nén loại đau đớn giống như đao cắt."Nhưng là, rước dâu của Đới gia sắp tới, ta không thể cứ như vậy. . . . .""Nguy hiểm!"Thủy Tâm gầm lên, vì mình, cũng vì Triền Ngao Trúc."Ngươi là lo lắng của cái Triền gia đều mất, không thể cho ngươi sống thật tốt qua ngày, có đúng hay không? Tình yêu của ngươi đối với chàng còn không đủ để cho ngươi nguyện ý bồi chàng trải qua cuộc sống khổ cực, có đúng hay không?"Ngài Tiểu Như nhanh chóng tránh ánh mắt, ngập ngừng nói:"Không. . . . .Không phải là như vậy. . . . .""Không cần nhiều lời, có phải hay không chính ngươi tự biết!"Thủy Tâm trầm mặt."Ngươi nói cho ta biết những thứ này rốt cuộc có mục đích gì?"Ngài Tiểu Như ngưng mắt nhìn Thủy Tâm, "Ngao Trúc là một người chung tình, huỳnh ấy nhất định còn yêu ta, "Nàng cười nhạt."Mà trưởng phu của ta đã chết, nếu như. . . . ."Thủy Tâm hai tay nắm chặt."Ngươi muốn ta nhường chỗ?"Nếu như ngươi nguyện ý, đó là tốt nhất, dù sao trong lòng ngươi cũng hiểu rõ huỳnh ấy cũng không thương ngươi. . . . ."Ngài Tiểu Như xảo trá cười cười, "Xin lỗi, người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn ra, hi vọng ngươi chớ có trách ta nói thẳng."Thủy Tâm khó chịu liếc mắt.Ngài Tiểu Như lại cười trộm một chút."Nếu như ngươi nguyện ý thôi lui, ta đáp ứng ngươi sẽ hảo hảo thương yêu Mập Mập, nếu là ngươi không muốn. Vậy cũng không quan trọng, nam nhân có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường."Thủy Tâm neho lại mắt."Ngươi sẽ nguyện ý ủy khuất làm thiếp?"Như vậy vừa đúng có thể chứng minh ta yêu huỳnh ấy thế nào a! Huống chi. . . . ."Ngài Tiểu Như lần nữa giảo hoạt cười cười."Huỳnh ấy có thể không muốn ta ủy khuất, đến lúc đó, có lẽ là lớn chuyện đấy!"Thủy Tâm hiểu rõ điều nàng nói là sự thật, tâm không khỏi càng lúc càng lạnh. Có lẽ từ sau chuyện ở Thường Đức huyện, thái độ Triền Ngao Trúc đối với nàng cải thiện một chút, nhưng là không có điểm gì đặc biệt. Lấy biểu hiện hẳn đối với nàng có tình cảm đặc biệt nào tồn tại, nàng ban đầu còn hy vọng ở trên đường du ngoạn, hẳn sẽ đối với nàng bày tỏ tình cảm, kết quả hiện tại mới nghĩ đến, hẳn tìm nàng cũng chỉ bắt quạ là vì Mập Mập mà thôi, vì nhi tử, nàng biết hẳn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, bao gồm đối với nàng cúi đầu, đối với nàng đối xử tốt hơn một chút, mà một chút, hoàn toàn không phải là nhằm vào nàng, chỉ là vì nhi tử mà thôi. Thật bi ai!"Như thế nào?"Ngài Tiểu Như thúc giục.Thủy Tâm giương mắt bình tĩnh nhìn nàng."Chàng đối với ngươi bày tỏ qua sao?"Huỳnh ấy còn chưa có cơ hội nói a!"Ngài Tiểu Như nói:"Chi cần cho hẳn cơ hội, ta tin tưởng hẳn rất nhanh sẽ mở miệng. . . . .""Phải không?"Thủy Tâm nhàn nhạt nói:"Chàng tựa hồ đối với ngươi cũng không thể nào tha thiết sao!"Ta nghĩ, huỳnh ấy là có một ít oán hận ban đầu ta không có buông tha cho hết thảy mà gả cho huỳnh ấy!"Ngài Tiểu Như ảo não thở dài."Bất quá. . . . .Ta dù sao cũng là nữ nhân duy nhất mà Ngao Trúc yêu, huỳnh ấy sẽ không bỏ qua cơ hội này."Thủy Tâm ngưng mắt nhìn nàng, trầm tư một hồi lâu."Chờ chàng thật sự bày tỏ, ta sẽ nói cho ngươi biết quyết định của ta!"Biểu hiện của hẳn đã chứng tỏ rồi!Hắn đồng ý từ khách điểm chuyển vào phủ ở, bởi vì Ngài Tiểu Như nói như vậy mới dễ dàng ôn chuyện. Hẳn cũng đáp ứng ở lâu một chút bởi vì Ngài Tiểu Như nói nữ nhi Thiên Nhi của nàng tịch tịch, hi vọng Mập Mập có thể bồi nàng chơi một chút. Hẳn cũng đáp ứng Ngài Tiểu Như mang nữ nhi cùng bọn họ đi ra ngoài chơi, bởi vì Ngài Tiểu Như nói nàng một thân nữ nhâ không có nam nhân xuất môn thật không tốt, cho nên, Thiên Nhi đáng thương cơ hồ không được ra ngoài du ngoạn. Hẳn thậm chí dễ dàng tha thứ các loại yêu cầu cổ quái của Thiên Nhi.Lấy cá tính cô độc của Triền Ngao Trúc mà nói, những thứ này cũng đã là bày tỏ tương đối rõ ràng. Nhưng Thủy Tâm không chịu vì vậy nhận thua, nàng như cũ gắt gao bắt được một chút hi vọng còn sót lại trong lòng, nàng phải có chứng cứ rõ ràng, hảo chứng minh trong lòng Triền Ngao Trúc thật vẫn yêu Ngài Tiểu Như. Khi đó, nàng tự nhiên sẽ tự mình ra đi.Thiên Nhi tám tuổi là một tiểu nữ hài nhi rất thông minh, nàng tự nhiên nhìn ra được mẫu thân đối với vị Triền thúc thúc kia yêu đơn phương, mà chính nàng cũng rất hi vọng có cha dượng tuần mỹ tiêu sái như vậy.Nàng nhạy cảm lập tức phát hiện đến, Triền thúc thúc thương yêu nhi tử Mập Mập đó là nhân vật mẫu chốt, cho nên, nàng đem hết khả năng lấy lòng Mập Mập, hơn nữa dùng hết tâm cơ để cho Triền thúc thúc hiểu rõ nàng cùng mẫu thân thương yêu Mập Mập đến cỡ nào.Mà Triền Ngao Trúc phản ứng như thế nào là không nhìn ra được! Bởi vì hẳn thủy chung duy trì hé ra khuôn mặt lãnh mạc, nhưng Mập Mập lại bất đồng, bọn họ cả ngày ngán ở chung một chỗ, chơi ở cùng nơi. Mập Mập suốt ngày tỷ tỷ xinh đẹp này, tỷ tỷ xinh đẹp kia, hẳn không hề quản mẫu thân, cũng không bám lấy phụ thân, chỉ cần có Thiên Nhi phụng bồi, hẳn cũng rất vui vẻ.Một ngày kia, Thiên Nhi nghĩ kế để cho Thủy Tâm giúp bọn họ làm loại điều "bên ngoài không mua được, bày đặc biệt cao, đặc biệt xa", chờ Thủy Tâm vừa rời đi, nàng lại giật dây Triền thúc thúc cùng mẫu thân đi ra ngoài mua đồ ăn vặt cho Mập Mập. Đang chui đầu vào nghiên cứu làm như thế nào để cho con quay vừa xoay vững vàng lại vừa xoay lâu, Mập Mập đột nhiên ngừng đầu, hẳn nhìn thấy bóng lưng phụ thân ra ngoài, liền vội vàng gọi Ngài Tiểu Như."Di di, Hai người đi đâu vậy?"Hắn nghe đầu quan sát Ngài Tiểu Như một thân trang phục xinh đẹp duyên dáng."Có phải hay không phụ thân muốn dẫn đi đi phi phi?"Phi phi?Ngài Tiểu Như mờ mịt không hiểu, nhưng nàng vội vã đuổi theo Triền Ngao Trúc, liền thuận miệng đáp:"Đúng. Đúng, cha Mập Mập muốn dẫn ta đi phi phi."Rồi sau đó liền vội vã đuổi theo. Mập Mập nhún nhún vai, lại cúi đầu chuyên tâm chơi con quay.Khi Thủy Tâm cầm con điều tới, Mập Mập đang vui vẻ chơi con quay, tiếng cười sung sướng tràn đầy cả sân nhà, đầu còn có rãnh rỗi để ý tới nàng cùng con điều. Thủy Tâm bất giác buồn bã, hiện tại nhi tử lại không thích chơi với nàng, hôm nay Triền gia một lớn một nhỏ hai nam tử này cũng si mê hai nữ nhân một lớn một nhỏ ở Đới Gia, nàng được coi là cái gì? Trước kia Mập Mập thiếu mẫu thân sẽ kêu khóc suốt ngày, nhưng bây giờ nếu như không thấy nàng, hẳn khẳng định không biết không cảm giác. Hảo thế thâm a!"Mập Mập, cha ngươi đâu?"Thủy Tâm thuận miệng hỏi."Phụ thân mang đi đi phi phi rồi!"Thủy Tâm cả người như bị sét đánh tựa như run lên, rồi sau đó xông lên trước đột nhiên bắt được Mập Mập."Mập Mập, ngươi nói cha ngươi làm gì?"Nurong, đau đau!"Mập Mập vẽ mặt đau khổ kêu lên. Thủy Tâm một ít cũng không buông lỏng, hét lớn:"Nói!"Mập Mập bắt đầu chu miệng lên."Phụ thân mang đi đi phi phi a? Mang Ngài Tiểu Như đi phi phi?Thủy Tâm hai tay nắm chặt, Mập Mập hướng mẫu thân giả bộ mặt quỷ sau đó bỏ chạy tiếp tục chơi.Mà Thủy Tâm ngây người, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng đau thương không cách nào nói rõ.Hắn thế nhưng mang Ngài Tiểu Như đi phi phi!Ngôi ở trong đình, Triền Ngao Trúc lẳng lặng nhìn Mập Mập ăn như hổ đói, Thiên Nhi ăn nhả nhận hơn nhiều, Ngài Tiểu Như cầm khăn tay mà liên tiếp vì bọn họ hai người lau khóe miệng.Triền Ngao Trúc khóe mắt thoáng nhìn, thấy con điều lớn bị vứt bỏ một bên, hẳn quay đầu hướng Mập Mập."Mập Mập, nurong ngươi đâu?"Y y ô ô đôi câu, đồng thời từ trong lòng ngực lấy ra một túi nhỏ đưa cho cha. Triền Ngao Trúc nhận lấy sau lại hỏi lần nữa."Nurong ngươi đâu?"Uống một hớp trà, nuốt xuống thức ăn trong miệng, lúc này mới rõ ràng hỏi đáp:"Nurong nói đem cái này cho phụ thân, phụ thân cũng biết nàng đi đâu mà."Triền Ngao Trúc sắc mặt lạnh, nhanh chóng mở ra bao bố nhỏ.Bao bố nhỏ bọc vài lớp, cho đến lớp cuối cùng mở ra, đầy chuyện giả trị liền thành đột nhiên ở trước mắt, mặt trên còn có hé ra tờ giấy nho nhỏ ——Chúc mừng chàng, chàng rốt cuộc tìm được người chàng nguyện ý cùng nàng song phi bầu bạn rồi, ta nghĩ, sợi dây chuyện này nên thuộc về nàng, mặc dù ta biết chàng sẽ không lo lắng ta, nhưng là, ta vẫn là phải nói cho chàng: không cần lo lắng cho ta.Thiên hạ to lớn cũng sẽ có chỗ cho ta dung thân.

Chương 10: Chương 9

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu cả vùng đất, như thủy ngân di động trên mặt đất, chuyển động ở núi cao đầm lầy, ở đường núi bình nguyên, ở rừng tối mênh mông, ở suối chảy sông dài, ở cả vùng đất mông lung. Mà cả vùng đất mù mịt lẫn nửa thức tỉnh, thức tỉnh dưới ánh mặt trời, thức tỉnh dưới trời trong nắng ấm.

Cứ như vậy, mặt trời lên rồi lại lặn, trăng lên trăng lặn, ngày từng ngày trôi qua, mỗi tháng qua đi, mỗi năm lại qua đi, hoa nở rồi lại tàn, vô số thời gian cùng sinh mạng tất cả trôi qua. Dãy núi nhấp nhô, mặt đường gập ghềnh, ở bụi đất là bầu trời bao la, xa gần đều là một mảnh cô linh linh mênh mông, trong không khí chung quanh tản ra sương mù mờ mờ, đôi mắt nhìn lại, có thể mơ hồ nhìn thấy một dòng suối chuyển qua dưới chân núi, hướng chỗ xa xa chảy tới. Không nhìn thấy dấu vết con người, sương mù trong núi phiêu tụ ở bốn phía, bởi vì bầu trời khói mù, trong lòng mọi người là cái loại cảm giác không nói ra lời, con đường là một mảnh vô tận âm đạm. Vùng Miêu cương xa xôi quả nhiên là có một phần tư vị khác. Một bạch mã dừng ở cuối đường đất, Triển Ngao Trúc yên lặng nhìn về phía trước, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình. Ngồi ở phía sau hắn, Mập Mập. . . . . Không! Đã không thể gọi hắn là Mập Mập rồi, hắn đã mười tuổi, giống như sợi mì mà kéo dài rất nhiều, mà gia tăng độ cao làm hình thể hắn cũng kéo đến thon gầy rồi, trên mặt cũng không có loại ngây thơ như hồi bé, trừ không có vóc người cao to cùng khí chất lãnh khốc hờ hững như cha hắn, hắn cùng cha cơ hồ là hoàn toàn một hình dáng. Giờ phút này, hắn mở một đôi mắt to, tò mò hướng chung quanh nháy mắt nha nháy mắt. "Cha, nương thật sẽ tới Miêu Cương sao?" Triển Ngao Trúc vuốt vuốt gương mặt. "Người ta nói là ở chỗ này mua được Băng Phách, hơn nữa, từ miêu tả của người bán thì giống như là nương người." "Nhưng là. . . . ." Triển Tinh Hồn do dự một chút. "Kia dù sao cũng là chuyện gần sáu năm trước rồi, nói không chừng nương chẳng qua là đến nơi này, bán đi Băng Phách sau đó lại rời đi." Triển Ngao Trúc trầm một hồi, lại mở miệng nói: "Chúng ta thử nhìn một chút." Triển Tinh Hồn hồi tiếc chán nản cúi đầu. "Đều là con không tốt, năm đó nếu không phải là con lăm mồm nói lung tung, nương cũng sẽ không đi." Triển Ngao Trúc dấy mắt xẹt qua nhất nháy mắt buồn. "Không, là cha không tốt, là cha. . . . ." "Hắn không có nói thêm gì nữa, thờ dài một tiếng. Hai mắt thất thần không biết nhìn đến nơi nào, lại rơi xuống dòng suối trong vắt, Triển Tinh Hồn chán nản nhếch miệng. "Chúng ta tìm nương cùng mau sáu năm. Đại giang nam bắc tất cả đều đi khắp rồi, thậm chí nghe tin của nương cũng không có, nếu không phải là đúng dịp nhìn thấy Băng Phách, con còn thật hoài nghi nương có phải hay không. . . . .""Không nên nói nữa!" Triển Ngao Trúc trầm giọng quát. Triển Tinh Hồn nhất thời không có lên tiếng, hắn lặng lẽ dòm ngó sắc mặt cha càng thêm âm trầm. "Cha, con không hiểu. . . . ." "Hắn dè dặt nói: "Nương vì cái gì muốn bán đi Băng Phách? Có con ngựa thay đi bộ, không phải là dễ dàng đi khắp nơi sao? Nương cũng lấy đi một ngàn lượng ngân phiếu của cha, cũng sẽ không thiếu bạc mới đúng a!" Triển Ngao Trúc phất phất mắt lại. "Nàng là muốn cắt đứt liên lạc với ta." Triển Tinh Hồn "A!" một tiếng, không dám hỏi nữa. "Theo lời người kia nói, cũng ở đằng trước không xa, chúng ta đến đó rồi nhìn khắp nơi xem." Triển Ngao Trúc vừa nói, giắt dây cương, giục ngựa chạy như điên, tiếng chân như sấm chuyển qua một khe núi, gió vù vù thổi qua bên tai. Con đường càng lúc càng rộng rãi, nơi xa cũng mơ hồ nhìn thấy những ngôi nhà nhỏ, con ngựa tự động chậm lại tốc độ, không bao lâu đã đến gần phố xá. Đó là một khu phố tương đối náo nhiệt, có cửa hàng chính thức, có nhà lá được dựng tạm thời, da dẻ da bò trùm lên đỉnh nhà, cũng có gian hàng tùy chỗ bày hàng buôn bán vật phẩm từ trân ngọc mã não, da báo tơ lụa, cho tới ngọc Lưu Ly, bát đĩa, không chỗ nào mà không thấy, không chỗ nào không tha. Hai bên mua bán cả người Miêu và Hán đều có, quần áo trang sức khác nhau, lại bất đồng ngôn ngữ, nam nữ già trẻ rộn ràng, ồn ào cười đùa thành tiếng, tình trạng hỗn tạp. Ở chỗ này, ngựa không cách nào tiến vào nữa, đám người trong chợ chen nhau đưa đẩy. Đột nhiên ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt, cũng dựa theo đó lại thấy vẻ mặt của mỗi người là bất đồng, lớn tiếng ăn uống, gạo thét, huyền não tựa như có thể đem nhà cũng bị lật tung lên. Bọn họ xuống ngựa, Triển Ngao Trúc dắt ngựa ở bên ngoài chờ, cho Triển Tinh Hồn chui vào đám người dò thăm tin tức. Chỉ trong chớp lát, Triển Tinh Hồn mặt mũi mừng rỡ chui ra. Hắn đối với phụ thân lâu bầu mấy câu, rồi sau đó hai người liền lên ngựa hướng một đầu phố xá khác đi tới. Đây là một nhà thanh nhã mà lại u tĩnh, bên ngoài dùng ống trúc vây quanh, bốn phía là một mảnh rừng cây rậm rạp, chỉ có trước cửa chính một lối đi đường đất. Ở trong hàng rào trúc có bầy gà vọi vàng mỏ thóc, còn có tiểu nữ hài có hai bím tóc, chừng năm tuổi ôm cổ một con dê nhỏ, trên khuôn mặt ngây thơ sung sướng là nụ cười xinh đẹp, ở giữa mi tâm có một nốt ruồi son đỏ như máu. Tiếng vó ngựa như đánh trống từ xa đến gần, cô gái nhỏ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, bên trong nhà cũng chạy ra một thiếu nữ mặc trang phục Miêu cương, nàng cảnh giác lập tức ôm lấy cô gái nhỏ lui tới cửa. Bạch mã dừng lại trước hàng rào trúc, hai bóng người một lớn một nhỏ bay xuống, bọn họ vừa mới đi hai bước, tiếng kêu kinh ngạc liền từ trong miệng nam hài phát ra. "Cha, người xem cái trán của tiểu muội muội, nàng thế nào cũng có nốt ruồi son?" Triển Ngao Trúc chăm chú nhìn chăm chăm cô gái nhỏ, sai bước đi qua, mà Miêu nữ cũng kinh ngạc nhìn phụ tử bọn họ cũng có nốt ruồi son, cảnh cáo người lạ chớ tới gần đã sớm quên mất không còn một mống Triển Ngao Trúc dừng lại trước mặt Miêu nữ, hai tròng mắt vẫn không rời khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của tiểu nữ hài nhi. "Nàng bao tuổi?" "Cô gái nhỏ có ba phần giống như hắn, có bảy phần giống như Thủy Tâm hướng hắn ngây thơ cười một tiếng. Miêu nữ nữ chân chờ còn chưa trả lời, cô gái nhỏ liền giơ lên bàn tay năm ngón. "Năm tuổi." Nàng dịu dàng nói. "Năm tuổi rồi?" "Nam hài kêu lên một tiếng. "Cha, nàng là muội muội của con sao?" Triển Ngao Trúc vươn tay khẽ vuốt gương mặt cô gái nhỏ. "Người tên là gì?" "Cô gái nhỏ cười đến thật đáng yêu. "Oa nhi.""Đó là nữ danh!" Triển Tinh Hồn trợn mắt một cái. "Nàng nhất định là còn chưa có tên có đúng hay không? Lại nói muốn xin Lão sư hoặc tú tài cái gì lấy cho nàng tên tốt, có đúng hay không?" Miêu nữ kinh ngạc gật đầu một cái, cũng hỏi đáp: "Đúng, nhưng là chúng ta ở nơi này không có người nào học văn chân chính, cũng không thấy có người như thế, cho nên cứ như vậy để thế.""Ta liền biết." Triển Tinh Hồn bĩu môi. "Nương ta tên Lãnh Thủy Tâm, nương của Oa nhi cũng gọi là Lãnh Thủy Tâm chứ?" Miêu nữ lại mãnh liệt gật đầu. "Đúng nha! Đúng nha! Mẫu thân Oa nhi gọi là Lãnh Thủy Tâm!" "Cha nha!" Triển Tinh Hồn chuyển sang Triển Ngao Trúc. "Thật vất vả a! Cuối cùng tìm được nương, không nghĩ tới còn tặng kèm một muội muội!" Triển Ngao Trúc đem hai tay đưa về phía Oa nhi, Miêu nữ theo bản năng rút một cái, không nghĩ tới cô gái nhỏ cũng đưa tay ra hướng hắn bên này đi tới. "Ôm ôm, ôm ôm!" Lại do dự một chút, Miêu nữ mới giao Oa nhi cho Triển Ngao Trúc bế. Triển Tinh Hồn hưng phấn nhìn bé gái lăm lăm trong ngực phụ thân, không khỏi nhếch miệng cười vui vẻ. "Cha, nên đặt tên cho muội muội chứ?" Triển Ngao Trúc hơi suy nghĩ một chút. "Triển Ninh Nhi." "Ninh Nhi, Ninh Nhi. . . . . Ừ, ừ, không tệ, không tệ. . . . ." Triển Tinh Hồn lại nói, rồi chuyển sang Miêu nữ. "Xin hỏi vị tỷ tỷ này, nương ta đâu?" "Ách! Lãnh cô nương nàng đi lấy hàng.""A! Nàng lúc nào thì trở lại?" "Khoảng một hai ngày đi!" Nghe vậy, Triển Tinh Hồn có chút nhụt chí. "Còn phải một, hai ngày a? Ta thật là nhớ muốn trông thấy nương đó!" "Sáu năm cũng chịu đựng rồi, người vẫn còn hăm hực một, hai ngày sao?" Triển Ngao Trúc nói xong, liền ôm nữ nhi đi vào nhà. Triển Tinh Hồn lập tức lại phản chân. "Đúng a! Sáu năm cũng vượt qua rồi, quan tâm một, hai ngày làm gì, chỉ cần có thể thấy nương, còn có cái gì không tốt đây? Hai ngày trăng tròn chuyển, hai mươi bốn canh giờ mây bay gió thổi, thời gian trôi qua mau, cả đời thời gian cũng chỉ nháy mắt liền qua đi, huống chi là hai ngày? Giờ phút này, chính là ánh sáng rạng đông rực rỡ chiếu xuống, hai con la từ từ đi tới, một con la chở thiếu phụ xinh đẹp, một con khác chở hàng hóa lớn, còn chưa tới hàng rào trúc, thiếu phụ liền kinh ngạc mở to mắt, nhìn chăm chăm bạch mã trước hàng rào. "Kỳ quái, đó không phải là Băng Phách sao? Tại sao ở nơi này? Không phải là tự chạy về chứ?" Nàng lâu bầu, đồng thời giục la đi nhanh. Một lát sau, nàng nhảy xuống một bên kỳ quái suy nghĩ bạch mã giống như Băng Phách, một bên hướng nhà kêu. "Oa nhi, nương đã về rồi! Oa nhi, tới xem nương mua gì cho con này!" Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, thiếu phụ quay đầu lại nhìn cửa, mong đợi nữ nhi lao ra hoan nghênh nàng, lại không nghĩ rằng lao ra không phải là nữ nhi nho nhỏ, mà là một nam hài thật lớn. "Nương, nương rốt cục trở lại, chúng ta chờ nương thật lâu a!" Nhìn khuôn mặt quen thuộc, thiếu phụ khiếp sợ mãnh liệt thò ra một hồi, nàng không dám tin nhìn

chăm chăm đại nam hài kia xông thẳng đến trước mặt nàng."Ngươi. . . . . Ngươi. . . . ."Triển Tinh Hồn úy khuất quyết quyết môi."Nương, con là Mập Mập a! Nương không nhận ra con sao?"Làm sao không nhận ra, hần lúc nhỏ cùng trưởng thành giống nhau như đúc a! Chẳng qua là nàng không thể tin được, còn tưởng rằng là đang nằm mộng thôi. Vành mắt Thủy Tâm sẫm đỏ, tay nàng run run vuốt ve ngũ quan Triển Tinh Hồn.". . . . . Con. . . . . Con trưởng thành. . . . ."Nước mắt thẳng tắp rơi xuống, Triển Tinh Hồn nghẹn ngào nói: "Nương, thật là nhân tâm đó! Cư nhiên không muốn Mập Mập.""Đúng. . . . . Thật xin lỗi, thật xin lỗi, nương cho là. . . . ."Thủy Tâm đang định đem nhi tử kéo vào trong ngực, khỏe mắt dư quang thoáng nhìn, đột nhiên phát hiện nam nhân đang dắt Oa nhi, trong lòng thấy lạnh, nàng không nói tiếng nào, theo bản năng xoay người định chạy đi, cũng không kịp nhìn nhi tử hoặc nữ nhi.Nhưng nàng vừa mới bước ra một bước, liền bị một người ôm lấy, nàng đang muốn giãy giụa, đột nhiên phát hiện mình đang bay lên không trung. Nàng hô một tiếng, cánh tay theo bản năng ôm thật chặt cổ người đó, đôi mắt cũng nhắm lại thật chặt. Một lát sau, tiếng gió vù vù bên tai thổi qua, không khí tươi mát lúc sáng sớm thổi qua mũi, nàng khẽ cắn răng, hai tròng mắt chợt mở ra, đồng thời hướng bên cạnh nhìn lên. . . . . Một cái thanh âm sợ hãi truyền đến, nàng đem hai cánh tay dùng sức ôm chặt, hai mắt cũng nhắm chặt hơn, cả người chui thẳng trong ngực Triển Ngao Trúc.Nàng cũng có kinh công, nhưng là, nàng chỉ có thể nhảy lên tăng lâu cao một chút, bay không tới một trượng** liền muốn cắm xuống đất, sao có thể giống như hần bay thật cao trên không trung, cách mười lăm trượng mới mượn lực một lần. Mà điểm tựa còn là ngọn cây vô lực nhưng nàng bây giờ đang ở trên rừng cây đặc biệt cao lớn mà bay lượn, kia không chỉ ba, bốn tầng rừng tầng rậm rạp, chúng tựa như lui về phía sau nàng, tựa như đại bàng trên không trung bay lượn, còn có như tiên nhân cười gió mà đi** 1 trượng = 10 thước Trong hệ đo lường cổ Trung Hoa, do thước Trung Quốc cổ dài khoảng 0.333 mét nên 1 trượng Trung Hoa dài 3.33 mét Thủy Tâm trong lòng đột nhiên chấn động. Hần đang mang nàng phi phi? Hai đôi mắt của nàng bỗng dưng mở to, Triển Ngao Trúc cũng đang cúi đầu nhìn nàng, hai người tầm mắt thoáng chốc quán quít không hiểu, bốn con mắt nhìn nhau tương đối lâu."Trừ Oa nhi, ta chưa từng có mang bất kỳ nữ nhân nào phi phi qua."Hần đột nhiên nói, thanh âm trầm thấp cảm tính."Nàng là người thứ hai."Thủy Tâm sùng sốt, lập tức bật thốt lên: "Váy Ngải Tiểu Như. . . . ."Không có, ta chưa bao giờ mang nàng ta phi phi, là Mập Mập hiểu lầm."Thủy Tâm nhẹ nhàng a một tiếng, nàng tin tưởng hần, bởi vì hần cũng không nói dối, nhưng là. . . . . Nàng trầm mặc một lúc lâu sau đó đột nhiên rũ mắt, trong miệng ngập ngừng nói: "Chàng. . . . . Còn yêu nàng ấy sao?"Ta chưa bao giờ yêu nàng ta."Chưa?"Thủy Tâm ngạc nhiên giương mắt nói."Làm sao có thể? Hai người không phải là thanh mai trúc mã yêu nhau sao?"Triển Ngao Trúc ngẩng mặt lên nhìn thẳng phía trước."Cũng chỉ là một đoạn tình cảm ngây thơ, chỉ là đơn thuần thích, ngay cả yêu đều không hơn, có lẽ ban đầu nếu như có cơ hội tiếp tục chung đụng, chúng ta cuối cùng sẽ trở thành một đôi tình nhân chân chính nhưng là, không đề cho nó thành thật thì chúng ta liền tách ra, mà thời gian qua đi, cả phần thích kia cũng từ từ biến mất.""Nhưng là, chàng lại đi tìm nàng ta, hơn nữa còn nói muốn cưới nàng ta!"Thủy Tâm có chút ý vị nói."Bất kể ta có nguyện ý hay không, ta đã hứa thì nhất định sẽ tuân thủ, là nàng ta phá hủy thế ước trước, vậy ta cũng không trối buộc."Thủy Tâm"A" một chút, rồi sau đó giương mắt trộm dò xét hần."Vậy chàng tại sao lại kích động khi thấy nàng ta?"Triển Ngao Trúc trong đôi mắt lộ vẻ sưng mù."Nàng ta làm ta nhớ tới thân nhân đã mất."Thủy Tâm nghe vậy, ngượng ngừng cúi đầu, nhưng sau đó không lâu lại đột nhiên ngẩng đầu lên."Nhưng là, chàng vẫn biểu hiện giống như không bỏ được nàng ta, nàng ta tìm chàng ôn chuyện, chàng cũng cùng nàng ta đi, chàng không thường nói chuyện với ta, lại cùng nàng ta tán gẫu không ngừng.""Ta hoài niệm thân nhân của ta, nhưng là thời gian quá lâu, rất nhiều chuyện cũng quên đi, ngay cả hình dáng bọn họ ta đều cơ hồ không nhớ rõ."Hần uất ức buồn bã lại nói."Chỉ có ở cùng nàng ta tán gẫu nhắc chuyện cũ khi còn bé, trí nhớ mới lại nhớ lại từng chút, mà hình dáng của bọn họ cũng dần rõ ràng."Lần nữa"A" một tiếng, Thủy Tâm nháy mắt nha nháy mắt."Chàng thật không yêu nàng ta?"Chưa từng có."Hần kiên quyết mà lại khẳng định trả lời.Lưu luyến tựa vào lồng ngực rộng rãi vững chắc, hoài niệm người thấy trên người hần mùi vị đặc biệt, Thủy Tâm nhẹ giọng hỏi: "Rời đi nàng ấy, chàng tuyệt sẽ bỏ được?"Không biết."Trầm mặc một lát sau, Thủy Tâm lại hỏi: "Lần này chàng tìm ta bao lâu?"Từ ngày nàng bắt đầu rời đi!"Triển Ngao Trúc nhàn nhạt nói."A?"Thủy Tâm ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Sáu năm?"Hần không lên tiếng."Ngải Tiểu Như thậm chí ngay cả một ngày cũng không thể lưu lại chàng sao?"Hần như cũ trầm mặc im lặng.Con người vòng vo mấy vòng, Thủy Tâm thử dò xét hỏi nữa: "Chẳng lẽ chàng thật một chút cũng không lo lắng tình trạng gần đây của nàng ta? Ta nhớ được người nhà bên nhà chồng của nàng ta đều mơ ước tài sản thừa kế đấy! Hơn nữa. . . . . Hơn nữa, ta thấy được nàng ta cũng là thật không cách nào vong tình chàng!"Thủy Tâm lại nói."Cho nên, nếu là. . . . . Nếu là chàng muốn nàng ta làm thiếp, có lẽ ta. . . . ."Đó là chính lựa chọn của nàng ta, là khổ là ngọt, cũng nên do chính nàng ta gánh chịu, vô luận tương lai của nàng ta sẽ như thế nào, đều là chuyện của chính nàng ta, cùng ta không liên quan, ta có nàng là đủ rồi."Hần lạnh nhạt kiên quyết nói.Thủy Tâm chăm chú nhìn hần một hồi lâu, "Vậy chàng tại sao luôn là đối với ta lãnh đạm như vậy?"Nàng bắt đầu oán trách.Hần quét nhìn nàng một cái."Hai mươi năm dưỡng thành cá tính, đã định."Nàng không tự chủ trầm mặc, lúc này, mơ hồ tiếng sấm rung động truyền đến trong lòng, nàng không tự chủ quay đầu nhìn về hướng phát ra thanh âm. Cách đó không xa có hai bướu lạc đà quý dị, mà bướu lạc đà ở giữa dòng nước chảy xiết cuộn cuộn, nước chảy xiết, sóng cả như gào thét, chẳng những thật hùng vĩ, còn có một cỗ lực lượng uy hiếp khiến lòng run sợ tâm trí say mê. Mặt trời đã lên cao, ánh dương đỏ bừng chiếu trên dòng nước lưu động, ánh sáng rực rỡ, quang mang dị thường xinh đẹp.Thủy Tâm nhìn thác nước càng lúc càng gần, giống như không để ý đến hỏi: "Chàng yêu ta sao?"Ta yêu nàng."Thủy Tâm âm áp ngọt ngào lại thỏa mãn vui sướng cười, "Ta cũng yêu chàng."Nàng quay đầu lại, ngượng ngừng nói."Ta biết."Một lát sau, hần ôm nàng ngồi trên tảng đá xám đen hình thù kỳ quái, hai người tựa sát nhìn dòng nước chảy xiết như thiên quân vạn mã phi tới, hơi nước nồng đậm, giống như hé ra màn che hữu hình, sáu kín tràn ngập ở bốn phía, từ trong tầng hơi nước nhìn chăm chú ánh nắng phản xạ, giống như từ trong tầng thủy tinh thật dày nhìn về hướng mặt trời, sung sướng mặt mũi mê mẩn, còn mang theo một tia lãng mạn khó có thể nắm lấy."Chàng đề ý không, đây là lần đầu tiên chàng nói với ta nhiều lời như vậy!"Đề ý."Chàng về sau giữ vững như vậy được không?"Không tiếng động."Có được hay không?"Không lời."Triển Ngao Trúc, chàng rốt cuộc nghe được lời của ta không?"Không phát ra hơi thở.Sau đó, trong một mảng lớn rừng tầng dày đặc, mơ hồ truyền đến trận trận tiếng chữ rủa."Ta cảnh cáo chàng, Triển Ngao Trúc, không cho phép chàng còn giả bộ cảm như vậy!"Chàng tên khốn này! Mới vừa còn nhiều lời như vậy, tại sao hiện tại một chữ cũng mất?"Triển Ngao Trúc, ta kiên quyết kháng nghị, ta không muốn cả đời đối mặt một trượng phu cây gậy tre đánh không ra một cái rầm!"Triển Ngao Trúc! Ngươi này người điếc, cảm! Ta cảnh cáo ngươi. . . . .""Triển Ngao Trúc. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Dê Ac Đánh Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 11: Hồi cuối

Giang hồ đồn đãi, Cuồng thư sinh biến mất vô lâm nhiều năm tái hiện giang hồ, cùng thê tử hành tẩu giang hồ, bên cạnh có hai người con làm bạn, một là mỹ thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi cùng tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi.

Cuồng thư sinh lãnh khốc không thay đổi, vẫn cuồng ngao như cũ, một thân võ công vẫn là xưng đệ nhất võ lâm, đi khắp giang hồ không người dám động chạm, trừ. . . . "Ta bất kể bọn họ là hiệp nghĩa thế gia; gặp kiếp nạn, chúng ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn?" Thủy Tâm hung ác mãnh liệt gõ mặt bàn, làm thực khách trong quán liếc nhìn, nhưng nàng một chút cũng không quan tâm. "Nói cho chàng biết, cứu giúp người gặp nạn là chuyện hiệp nữ cần làm, ta không thể không làm!" Triền Tinh Hồn và Triền Ninh Nhi nhìn nhau cười một tiếng, nương lại muốn hành hiệp trượng nghĩa, thực hiện mộng đẹp hiệp nữ của nàng! Giương Ninh Nhi đành chỉ cười, ho nhẹ hai tiếng. "Cha, cái này. . . . Nghe nói Tây Hồ phong cảnh rất đẹp, chúng ta thuận tiện đi xem một chút cũng tốt!" Giương Tinh Hồn cũng vội vàng nói giúp vào: "Đúng vậy! Cha, Ninh Nhi chưa có xem qua Tây Hồ, chúng ta mang muối muối đi xem một chút đi!" Triền Ngao Trúc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không nhúc nhích bụng rượu lên. . . . Thủy Tâm một phen đoạt lấy giữa đầu uống xong, khiêu khích đem chén rượu trống không thả lại trước mặt hắn. Triền Ngao Trúc ngay cả liếc nàng một cái cũng không có, tự lấy bầu rượu đồ đầy chén rượu, lần nữa bụng lên. Thủy Tâm lại một lần vươn tay, lại bắt hụt, khựng ở giữa không trung, nàng tròn mắt liếc Triền Ngao Trúc không lo lắng giữa đầu uống xong rượu, khẽ nguyên rửa không dứt. Nhưng là, nàng dĩ nhiên sẽ không vì vậy dừng tay, nàng như cũ nói không ngừng, Triền Tinh Hồn và Triền Ninh Nhi cũng ở đây một bên van nài khuyên, vậy mà, Triền Ngao Trúc tựa hồ là thủy chung là không nói một lời, uống rượu của hắn. Rốt cục, Thủy Tâm ngừng nói, nàng hí mắt nhìn chăm chú Triền Ngao Trúc hồi lâu, đột nhiên không nói tiếng nào xoay người liền đi. Nhìn bóng lưng mẫu thân cảm giận rồi đi, Triền Tinh Hồn lầu bầu nói: "Cha nha! Ngày hôm nay buổi tối cần phải chú ý người một chút, mẹ khẳng định lại muốn bỏ đi nữa!" Triền Ngao Trúc không có lên tiếng, chỉ là gật đầu một cái. Triền Ninh Nhi không khỏi đại thán một tiếng. "Cha nha! Ta thật không hiểu, cha liền trực tiếp đáp ứng mẹ là tốt rồi! Làm sao mỗi lần đều muốn người tìm ta đuổi theo như vậy đây?" Triền Tinh Hồn ai thán, "Muội cũng không hiểu, Ninh Nhi, cái này gọi là chuyện vợ chồng, có cãi nhau mới vui! Lấy tính tình của nương, cuộc sống bình bình đạm đạm thì không thể chịu nổi, cần phải bộ dáng cãi nhau như vậy, chạy một chút rồi đuổi theo đuổi theo, nương mới có thể cảm thấy cuộc sống thú vị, cũng sẽ cảm thấy cha là thương yêu coi trọng nương, cho nên, cha cũng liền thuận theo nương muốn làm gì cũng được!" Hắn quay đầu nhìn về Triền Ngao Trúc như tên trộm cười một tiếng. "Có đúng hay không, cha?" Triền Ngao Trúc không lên tiếng, nhưng đáy mắt hắn mơ hồ xẹt qua một nụ cười. Giương Ninh Nhi lại thở dài một tiếng. "Trời ạ! Như vậy không một mối sao?" "Chỉ cần nương không mệt, cha dĩ nhiên cũng sẽ không mệt mối a!" "Nhưng là người ta mệt mối!" Triền Ninh Nhi xụ mặt. "Vừa bắt đầu cứ như vậy, nương liền ra khỏi nhà, cha liền mang theo chúng ta đuổi theo. Thật ra thì, người một nhà đi ra bên ngoài du ngoạn cũng là không tệ! Nhưng nương chỉ cần vừa nhìn thấy chuyện bất bình gì, cần phải thò chân vào, để cho cha giúp một tay, cha liền già bộ cảm không để ý tới nàng, sau đó nương liền tự mình đi hỗ trợ, tiếp đó cha lại dẫn chúng ta đuổi theo giúp một tay. Luôn là như vậy chạy chạy đuổi đuổi, đều vì chỉ nguyện hiệp nữ buồn cười của nương, muối thật đáng thương không thể chơi hết chỗ, thật là thật oan uổng a!" "Chấp nhận đi! Ninh Nhi." Triền Tinh Hồn bày ra một thần thái khoa trương xót thương. "Hiện tại cha đã cưng chiều nương, chúng ta toàn bộ không có ở trong mắt của cha a!" "Đúng đó! Cha cũng không thương chúng ta nữa!" Triền Ninh Nhi bĩu môi, nghiêng mắt nhìn phụ thân. "Hiện tại trong mắt cha chỉ có nương sao?" Tùy ý con gái luôn miệng oán trách, Triền Ngao Trúc cũng là không tiếng động im lặng, như cũ chăm chú uống rượu của hắn. Đúng rồi! Hải tử cũng lớn, hắn nghĩ, nên để cho nàng thực hiện ước mơ hiệp nữ đi.-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Dê Ấc Đánh Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.